

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELÇİN 3 POYRAZLAR

—
Polisiye
Gerilim
—

2. Baskı

KAYIP YÜZ

DOĞAN YAYINLARI TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Ecel Çiçekleri

KAYIP YÜZ

Yazan: Elçin Poyrazlar

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2022

2. baskı / Aralık 2022 / ISBN 978-625-8215-50-2

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı Atmaca

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kayıp Yüz

Elçin Poyrazlar

Rüyada gibiydi. Başı yana düşmüş, ağzı hafif aralık, sol avucu açık, parmakları belirsiz bir hedefi gösterir gibi uzanmıştı. Rahat görünüyordu. Daha doğrusu hafiflemiş. Yarı açık gözleri son gördüğü şeye sabitlenip kalmasaydı, kızın uyuduğuna yemin ederdi. Koyu kumral saçları başını ipek bir örtü gibi çevrelemişti. Fön çekilmiş saçlar... Temiz, parlak, bakımlı saçlar... Sağ eli göbeğinin üstüne kıpırtısız bir kuş gibi konmuştu. Bir tek bacakları ele veriyordu durumunu. Hiçbir canlı bu acıya sessizce katlanamazdı çünkü. Sağ bacağı ters açıyla kalçasından yukarıya doğru uzamış, sol bacağı ise kemiksizmiş gibi kıvrılmıştı.

“Ölü olduğuna inanmak zor değil mi komiserim? Baksanıza, uyuyor gibi...”

Suat Zamir cesedin üstüne eğildi ve kızın saçlarının arasından betona sızan koyu kırmızı kana bir kez daha baktı. Özenle cesedin sağ elini kaldırdı, kolundaki izlerde göz gezdirdi. Sol kolunda da izlerin benzeri vardı. Mor halkalar. Cesedin pantolonundaki çamuru bir kalem ucuyla hafifçe kazıdı. Siyah pantolondaki çamur lekeleri kuruydu.

“Komşular kızın altıncı katta yaşadığını söylüyor komiserim. Olay sabahın erken saatlerinde yaşanmış olmalı. Cesedi işe giden bir komşu bulmuş.”

Suat Zamir ayağa kalktı, griye dönen bej renkli apartmana baktı. İstanbul’un orta halli bir semtinin orta halli bir mahallesinde, orta halli bir apartman. Perdelerin, oturma odalarının, izlenen TV programlarının, geçim dertlerinin, karı-koca kavgaları-

nın birbirine benzediği, tekdüze hayatların yaşanıp söndüğü bir apartman.

“Elbette ne gören olmuştur ne de duyan.. Kız yalnız mı yaşıyormuş?”

Suat Zamir notlarını karıştıran gözlüklü, gür saçlarını atkuyruğuna sıkıştırmış yardımcısına baktı. Akademî’den yeni çıkmış, hevesi taze genç kadının, amirinin gözüne girmek için satırları tarayan parmaklarını izledi.

Cinayet Büro Amiri Kadri Özer, teşkilattaki ismiyle Tikli Kadri, onu bu özel göreve atayalı çok olmamıştı. Ekip içinde yaşanan gerilim, rutin işlerin aksaması, genel uyumsuzluk gibi bir şeyler gevelemiş, her ne kadar bu kararın ardında Suat’ın suçu olmasa da işler sakinleşene kadar bu yola başvurmayı seçtiğini açıklamıştı. Gerginlik ve uyumsuzluk! Büyük bir cinayet vakasının faillerinin yakalanmamış olmasının faturası ona çıkarılıyordu. Yeterince çalışmamışlardı, işi savsaklamışlardı. O dönem böyle azarlamıştı Tikli Kadri onları. Birisinin cezayı yüklenmesi gerekiyordu. Ekipteki iki komiserden erkek olanı Büro’da kalmış, kadın olanı kızağa çekilmişti.

Tikli Kadri onun gayretli ve inatçı bir polis olduğunu bildiğini, bu yüzden doğrudan kendisine bağlı özel bir birimde görevlendirdiğini söylemişti. Suat Zamir intihar vakalarını inceleyecek, dosyalarını eksiksiz hazırlayacak, rutin cinayet vakalarıyla meşgul olan Büro’nun bu ek yükten kurtulmasını sağlayacaktı. Tikli Kadri ona “Sık dişini” demeseydi pek de umurunda olmayabilirdi. Ama başkaları değil, sadece kendisi sıkmalıydı dişini.

Suat Zamir amirinin kararını dişlerini sıkarak dinlerken Tikli Kadri bir noktada yeniden ekibe dönme şansı olduğunu ama bu görevi kabul etmezse başka bir şubeye geçmek için başvurabileceğini de söyleyerek onu yollamıştı. Suat Zamir bu özel görevin eski ekip arkadaşı Komiser Selim Belen’in teşkilatta artık açık açık konuşulan terfisiyle doğrudan bağlantılı olduğunu biliyordu. Sadece amiri bu işi yalnız yapmak zorunda kalmayacağını söylerken Polis Akademisi’nden yeni mezun bir memuru yanına çıkararak vereceğini bilmiyordu. Polisliği işbaşında öğrenerek tecrübe kazanmasını istedikleri memurun adı Beren Bahar’dı.

Şimdi karşısında telaşlı elleri not defterini karıştırarak dikilen, arada dudağını ısırarak bu genç kadına öğretmenlik yapmak zorunda olmak canını sıkıyordu.

“Hayır komiserim” dedi Beren Bahar onu inceleyen Suat’a dikkatle bakarak.

“Ev arkadaşısı varmış, ismi Luna ya da Lena. Kapıcı da emin değil. Dün gece evde değilmiş. Kızı bulmaya çalışıyoruz.”

Beren’in ben yerine biz demesi Suat’ı gülümsetti. Arkalarında ne teknik ekip ne kas gücü ne rütbe desteği ne de böyle bir vaat vardı. Topu topu iki kişiydiler işte. Ekip kabul edilemeyecek kadar ufak bir birim. Birim olamayacak kadar zayıf bir zincir. Amirin iki dudağının arasında kâğıttan bir kale. Beren cümlelerini çoğul zamirlerle kurarken belki de büyük bir ekibin parçası olma arzusunu ifade ediyordu.

“Cesedin kimliği tespit edildi mi? Yaşı kaç? Ailesi nerede bu kızın?”

Beren ürkek bakışlarını Suat’ın sert yüzüne çevirdi. Ellерinde olması gereken hayati bir bilginin eksikliği onun suçuymuş gibi söze girdi.

“Komiserim evde cesedin kimliğini bulamadık. Sadece kapıcının bize verdiği isim var elimizde. Şeyma.”

“Şeyma? Soyadı yok mu bu kızın?”

“Hayır komiserim. Kapıcı bilmiyor.”

“Komşular? Tanıyan kimse yok mu bu kızları? Şeyma ve Luna? Sahne ismi mi bunlar?”

“Cesedi bulan komşunun belki daha fazla bilgisi vardır komiserim. Ben hızlıca sorguladım ama sizin geleceğinizi de söyledim. Daire 5, komiserim.”

Suat Zamir başını yavaşça salladıktan sonra yerde yatan genç kadına bir kez daha baktı. Cildi daha gri, yüzü daha soluk göründü gözüne. Daha dün gençti, bugün ise bir ölü. Öteki dünya dedikleri yere geçişi saniyeler içinde gerçekleşmiş olmalıydı. Suat Zamir güneşin ilk ışıklarının genç cesedin üstünde oynamaya başlamasını kısa bir süre izledikten sonra gözlerini altıncı katın açık penceresine dikti.

5 numaralı dairenin kapısının önüne yığılmış ayakkabı öbeği, kalabalık aile yaşıntısının dağınıklığıyla karşıladı onları. Pazara ya da markete aceleyle giderken giyilen alçak topuklu suni deri kadın ayakkabısı, arkasına basılmış eski bir erkek ayakkabısı ve eşleri dağılmış çocuk ayakkabıları. Kapının hemen yanındaki alçak plastik rafta bir çift eski terlik ve çiçekler duruyordu. Plastik mor menekşeler. Dairenin zilini çalınca bir kuş cıvıdayıp aniden sustu.

Kapıyı, boyu ancak kilide varan bir çocuk açtı. Gözleri uyukulu, yanakları doluydu. Elindeki ekmeği çiğneyerek kapıda ona bakan iki kadını süzdü. Öndeki sert görünüyordu. Saçları kısa, kaşları çatık, ağzının kenarları aşağı doğru, uzun boylu, siyah ceket, siyah tişört, siyah kot ve bot giyen bir kadın.

Arkadaki kadın ise genç kız gibiydi. Ufak tefek, dalgalı saçları atkuyruğuyla tutturulmuş, kahverengi gözlerinin kenarları aşağı doğru, dolgun dudakları her an gülümseyecekmiş gibi kıpırtılı.

“Baban evde mi?” dedi Suat Zamir, gözlerini çocuğun meraksız gözlerine dikerek.

Çocuk ekmeği çiğnemeye devam etti bir süre daha, içeri koşmakla yerinde durup onları izlemek arasında kararsız gibiydi. O sırada çocuğun ardında biri belirdi.

“Kusura bakmayın” dedi bir kadın, “İki dakikalığına lavaboya gitmiştim. Buyurun... Buyurun...” Başörtüsünü düzeltirken bir taraftan da antredeki dolaptan telaşla terlik çıkarmaya çalışıyordu.

“Biz polisiz” dedi Suat terliklere ters ters bakarak.

“Eşinizle konuşacaktık. Çok kalmayacağız. Çağırabilir misiniz?”

Kadın, Suat'ın geçit vermez ifadesinden kaçır gibi koridora açılan kapılardan birine daldı. İki kişi fısıldaştıktan sonra bir öksürük duyuldu ve odanın kapısında orta boylu, kel bir adam belirdi. Üstünde yakalı bir tişört ve kot pantolon vardı.

Antreye geldiğinde Suat ve Beren'i içeri buyur etti. Bir çay içerdiler. Kusura bakmasınlardı, sabahki heyecandan sonra uyuyakalmıştı. Suat Beren'e bir baş işareti yaptıktan sonra antreye girdiler. Eve iç kıyıcı bir kavrulmuş soğan kokusu sinmişti.

Suat salona gitmek için dönen adamı “Burada konuşabiliriz” diyerek durdurdu.

“Fazla vaktimiz yok. Kimliğinizi görebilir miyim?”

Adam Suat'ın ona uzanmış eline baktıktan sonra arka cebinden yıpranmış bir cüzdan, onun içinden de yıllar önce yenilenmiş olması gereken bir kimlik çıkardı. Ahmet Ertürk 32 yaşındaydı. Fotoğrafta kafasının yanlarında duran siyah saçlar şimdi onu terk etmişti.

“Ahmet Bey, bize olayı baştan anlatın” dedi Suat adamın kimliğine bakmayı sürdürerek.

“Polis hanıma da anlattım sabah” dedi Ahmet Ertürk gözlerini kırptırarak.

“İşe gitmek için evden çıktım. Bizim küçük bir dikiş atölyemiz var. Erken gitmezsek işçiler çalışmıyor amirim. Başlarında durmak lazım. Hem elektrik açılacak, makineler ısınacak, depolar kontrol edilecek...”

“Bu sabaha gelelim, onu anlatın” dedi Suat sabırsızlandığını gizlemeden.

“Ha... Tabii... Tabii... İşte çıktım apartmandan, kapının biraz ötesinde yerde bir şey gördüm. Hava daha karanlıktı. Biri yatıyor gibi. Bazen sarhoşlar gelir geçer, arka sokakta birahane var. Oradan çıkan sarhoşlardan biri yerde sızmış kalmış sandım. Yaklaştım baktım. Bir bayan. Gözleri azıcık açık ama uyuyor gibi. Parmağım-la dürttüm biraz. Baktım başının arkasında kan var. Korktum, hemen polisi aradım.”

“Tanıyor muydunuz maktuleyi?”

“Maktu? Şey kızı mı? Yok. Tanımıyordum amirim. Bizim apartmanda bir iki kez rastlaşmışlığım var, o kadar. Bundan birkaç ay önce taşındılar. Ama kimse memnun değildi. Burası aile apartmanı. Çocuklar, kadınlar, yaşlılar var. Öyle kadınlar uymaz bize...”

“Nasıl kadınlar?” dedi Suat elleri hafifçe titreyen adama biraz eğilerek.

Adam sıkıntıyla arkasında uzanan koridora baktı.

“Öyle kadınlar işte” dedi sesini alçaltarak.

“Eve gelen giden erkekler... Âlem, cümbüş, içki, kavga gürültü... Son dönemde biri daha sık gelir olmuştu. Pahalı arabaları vardı adamın. Bizim yavşak kapıcıya da para yediriyordu. Belalı bir tip gibiydi.”

“Adını biliyor musunuz adamın?”

“Cık. Bilmiyorum. Ben pek ilgilenmem öyle şeylerle. Yani bana ne tabii kim ne yaparsa yapsın ama bu apartmanda olmaz, aile apartmanı burası. Ama Hüseyin bilir. Ona sorun.”

“Hüseyin?”

“Kapıcı komiserim” diye atıldı Beren.

Suat başını salladı, adama bir adım yaklaştı.

“Peki ev arkadaşşı Luna ya da Lena, onu tanıyor musunuz?”

“Valla bilmiyorum komiserim. İsimlerini hiç öğrenmedim. O da çirkef bir şeymiş. Bizim hanım söyledi. Geçende ona merdivende bağırması bu ikisi. Bizim hanım giydikleri etek boyunu görünce kızmış haliyle. Burası aile apartmanı, herkesin içinde böyle geze-mezsınız demiş. Bunlar da bir küfür bir kıyamet sormayın. Bizim hanım kendini zor atmış eve. Olmaz. Bize yakışmaz bunlar.”

“Yerde yatan komşunuzu gördükten sonra ne yaptınız?”

“Sizi aradım.”

“Ondan sonra.”

“Ha. Cep telefonumdan aradım, biraz bekledim gelirsiniz diye, sonra Hüseyin’i uyandırdım. Tembel herif hâlâ uyuyordu. Beraber bekledik polisi.”

“Ne biliyorsunuz komşunuzla ilgili? Kavga dediniz. Kim ediyordu kavgayı?”

“Ne bileyim komiserim. Böyle kadınlar neden kavga ederse

ondan. Ben kavga görmedim ama kapılar çarpar, bağırsı çağırış olurdı bazı geceler. Hepimizin rahatı kaçmıştı. Bu kadın da intihar ederek iyi yapmış, böyle yaşamaktansa ölmek daha iyi.”

Suat adama bir adım daha yaklaştı, yüzünü ona doğru iyice eğip “Ahmet Bey” dedi tıslayarak. “Sözlerinize dikkat edin bence. Genç bir kadının ölümünden söz ediyoruz. Yoksa onun ölümünden bir çıkarınız mı vardı?”

Adam bir adım gerileyerek ellerini kaldırdı havaya.

“Olur mu öyle şey amirim? Ne çıkarım olacak benim? Mazbut bir aileyiz biz. Bize uymaz öyle hayatlar. Onu demek istedim...”

“Kızlarla görüşen komşularınız var mıydı? Bize onlar hakkında bilgi verecek birileri?”

“Valla apartmanda ne dönüyorsa Hüseyin bilir. Dedim ya, paragözün tekidir o. O daireyi nasıl tutmuşlar onu bile anlamadık daha.”

Suat adama dosyanın baş şüphelisiymiş gibi bir bakış attıktan sonra kapıya döndü.

“Bir ara şubeye gelip ifadenizi imzalayın Ahmet Bey. Buralardan da ayrılmayın.”

İki kadın kapıdan çıkarken mutfakta dikilen çocuk yavan ekmeği kemiriyor, siyahlar içindeki polise hayranlıkla bakıyordu.

Kapıcı Hüseyin dairesine açılan sahanlıkta, hazırolda dikiliyordu. Bodrum katına apartman boşluğuna bakan ufak pencereden gelen hafif ışık dışında aydınlık sızıyor, kapıcı Hüseyin her iki dakikada bir sinirli bir el hareketiyle otomatiğe basıyordu.

Suat kapıcı dairesinin önüne yığılmış ıvır zıvıra yaklaşımadan merdivenin başında dikilmişti. Kendisinin küçükken sokakta sürdüğüne benzeyen üç tekerlekli mavi bisiklete, hantal bir bebek arabasına ve tekleri oraya buraya savrulmuş irili ufaklı terlikler ve ayakkabılara baktı. Yardımcısı Beren merdivenin ortasında duruyor, iki kişinin ancak sığıldığı boşluğa biraz tepeden bakıyordu. Eli Hüseyin'in her sözünü not ediyordu.

"Şeyma'nın pencereden düşmesiyle ilgili neler biliyorsun bize anlat" dedi Suat gözleriyle kapıcı Hüseyin'in terleyen şakaklarını süzerek.

Adamın koyu renk gür saçlarının altından yanaklarına doğru ince ter damlaları akıyor, yanağı hizasında yayılıyordu.

"Valla Daire 5 beni bu sabah kaldırdı. Ölü var dedi. Çıktık baktık. Kız ölmüş. Sizi bekledik amirim" diyerek durumu bir çırpıda özetledi.

"Kızlar ne zaman taşındılar apartmana?"

"Üç ay kadar oldu galiba. Apartman eşyalı kiraya veriliyor. Valizleriyle geldiler, girdiler. Taşınma için beni çağırmadılar bile. Ev sahibi de haber vermedi. Ben kimsiniz, ne oluyor diye sorunca 'Ben Şeyma, bu da Luna ya da Lena' dediler, kıkırdadılar. İki genç bayan, eşyaları taşıyan bir şoför. Yardım etmek istedim, izin ver-

mediler. Luna'nın yabancı olduğunu sanıyordum. Ama Türk'ten daha iyi Türkçe konuşuyor."

"Ne iş yaptıklarını söylediler mi?"

"Yok. Öğrenciyiz dediler. Babaları zengin herhalde. Böyle lüks evde yaşadıklarına göre. Başta iyiydi de, sonra sorunlar başladı."

"Nasıl sorunlar?"

"Nasıl desem amirim. Apartman sakinleri rahatsız olmaya başladı bayanlardan."

Hüseyin sönen ışık imdadına yetişmiş gibi hızla düğmeye bastı. Sonra yeniden hazır ol pozisyonunu aldı.

"Nasıl rahatsız oldular? Gürültü mü oluyordu?"

"Gelen giden çok fazlaydı. İlk haftalarda camları siyah lüks bir araba gelir, içinden yaşlıca takım elbiseli bir adam çıkardı. Ben babaları sandıydım. Beni her gördüğünde elime bir yüzlük tutuşturdu. Hiçbir şey söylemeden."

"Sonra?"

"Sonra o adam gelmez oldu. Birkaç sefer başka adamlar geldi gitti ama düzenli gelen olmadı. Daire 14'ün alt kat komşusu sabbahlara kadar gürültü, müzik var diye hep bana şikâyet ediyordu. Ben de uyardım bayanları. Burası aile apartmanı dedim. Ama dinletemedim."

"Kadınlar eve erkek alıyorlar diye apartmandakiler şikâyete başladılar yani?"

"He. Ama bir süre sonra o da durdu. Apartmana sadece bir adam gelmeye başladı. Genç bir adam. İnce, uzun, sakallı. Her seferinde başka bir gıcır arabayla geliyordu. Beni gördüğünde bazen para verirdi. Ama babaları kadar değil. O geldiğinde çok kavga çıkardı Şeyma Hanım'ın evinde. Bir keresinde kızın yüzünü gözünü morartmıştı."

"Polisi aradın mı?"

Hüseyin bu soru üstüne alayla gülümsedi.

"Polisi arasan ne olacak amirim? Hem Şeyma Hanım sıkı sıkı tembihledi kimseye söylememem için. Ben de karışmak istemedim. Hem iyi kızdı. Benim hanıma giymediği pahalı giysilerini verirdi."

“Sence neden intihar etti Şeyma?”

Hüseyin omuzlarını kaldırdı.

“Vallahi bilmiyorum amirim. Gencecik kız. Kaçsaydı kurtulurdu bu adamdan.”

“Dün gece o adam geldi mi eve? Şeyma yalnız mıydı?”

“Ben görmedim amirim. Gece gelip gittiyse bilemem tabii. Anahtarı var. Güvenlik kamerası da yok binada.”

“Luna dün evde kalmamış. Nerede olduğunu biliyor musun? Onu en son ne zaman gördün?”

“Birkaç gündür görmüyorum onu. Gündüzleri hiç çalmam kapılarını. Çöpü alırım o kadar. Ha bir de süslü bir kadın arada uğruyordu. Bir akrabaları sanırım.”

“Süslü bir kadın mı?”

“Evet, 50 yaşlarında, saçları açık sarıya boyalı, kısa boylu, bir sürü altın kolye takan bir kadın. Başta haftada bir geliyordu, sonra daha azalttı gelişlerini.”

“Adını biliyor musun? Konuştun mu hiç kadınla?”

“Yok amirim. Anahtarı vardı kadının. Kendi eviymiş gibi gelir giderdi. Bir keresinde kimi aradınız diye sormuştum, kızlarımı görmeye geldim dedi bana. Sonra da yürüdü gitti. Sizin gibi kimlik sorma yetkim yok tabii amirim.”

Hüseyin çok zekice bir şey söylemiş gibi gevrek gevrek güldü. Suat’ın gülmediğini görünce bozuldu ve aceleyle ışığın düğmesine bastı. Suat, Beren’e döndü, not alıp almadığını kontrol ettikten sonra Hüseyin’e doğru bir adım attı.

“Hüseyin Efendi, bu benim özel numaram. Sen burada benim gözüm kulağım olacaksın. Bu aramızda sır kalacak, anladın mı? Daireye giren çıkan olursa bana haber vereceksin. Luna, anne, baba, Şeyma’nın sevgilisi... Kim olursa. Bu görevi başarabilir misin?”

“Ne demek amirim. Polise hizmet etmek vatan görevidir. Ararım tabii. Hemen ararım. Sağ olun.”

Suat Hüseyin’in sol omzuna hafifçe vurduktan sonra merdivene yöneldi. Beren önde, o arkada apartmanın girişine doğru tırmandılar. Şeyma’nın cesedinin yattığı yerde ufak kan gölcüğü

kurumaya başlamıştı. Olay yeri ekiplerinin aracında oturan iki kişi sigara içerken cep telefonlarına bakıyorlardı. Memurlar için sıradan bir iş günü. Bu şehirde her gün birileri ölüyor, cesetlerin ve delillerin toplanması gerekiyordu. Yaşı ve ismi meçhul çok genç bir kadın, gizemli anneler, gizemli babalar, bıçkın delikanlılarla dolu bir hikâyenin kahramanı olarak bir dosya numarasından ibaretti. Suat Zamir'in içindeki ses bunun bir intihar olmadığını söylüyordu. Guruldamaya başlayan karnı ise bir an önce bir şeyler yemesini. Hangisini dinleyeceğine tereddüt etmeden karar verdi.

"Olay Yeri'nin çalışması bitmiş. Biz de bir bakalım daireye" dedi Beren'e.

Suat Zamir ve Beren Bahar meşgul ışığı yanan asansörü es geçip merdivene yöneldiler. Şeyma ve Luna'nın yaşadığı evin sırlarıyla tanışmak için basamakları ağır bir ritimle çıktılar.

14 numaralı daire Deniz Apartmanı'nın 6. katında, binanın sağ cephesindeydi. Sabah güneşi önce bu daireye vuruyor, sonra diğer cepheleri yalıyordu. Modern demir kapının hemen arkasında dik-dörtgen şeklindeki antre solda salona, sağda koridora açılıyordu. Aynı cephede olmasına karşın mimarisi cesedi bulan komşunun dairesinden farklıydı. Mutfak salonla birleşerek ferah bir alan yaratırken, koridor karanlık bir tünel gibi uzuyordu. Salondaki divan, tekli koltuklar, masa, televizyon sehpası, her şey katalogdan seçilmiş gibiydi. Beyaz ve az kullanılmış. Sanki biri gitmiş dergide gördüğü oturma odasını beğenerek "İşte bunu istiyorum" demişti.

Ortadaki sehpanın üstünde bir kül tablasında duran sigara izmaritleri dışında kişisel hiçbir şey yoktu salonda. Mutfak siyah parlak dolaplarla salonun yanında kara bir ayna gibi parlıyordu. Siyah tezgâhın üstündeki iki tabakta ketçaplı makarna artıkları çatallara dolanmıştı. İki bardak lavabonun içine konulmuştu, biri devrilmişti. Dolaplardan birinin kapağı aralıktı. Suat Zamir kalemin ucuyla kapağı açtı ve içine baktı. Kahve, çay, şeker ve makarna... Sadece dört paket gıda. Çöp kutusu boşaltılmıştı. Kapıcı Hüseyin akşam saatlerinde toplamış olabilirdi.

Bulaşık makinesi birkaç tabak dışında boştu. Tabakların üstünde kurumuş lekelere dokununca koyulaşmış yağ parçacıkları aşağı döküldü. Lavabonun altında boş market torbaları, bulaşık deterjanı ve kirli bezler duruyordu. Büyük gri buzdolabına yöneldi. Taksitleri tek maaşının yarısına ulaşan dev boyuttaki buzdolaplarından.

Buzdolabının kapağını açarken içinde bir şeyler tıngırdadı. Rafardan birinde ufak bir tabakta kurumuş beyazpeynir küpleri, ya-

nında kesik bir domates ve birkaç tane siyah zeytin vardı. Zeytinlerin yanında, tükürülmüş zeytin çekirdekleri. Alttaki rafta birkaç bira kutusu, yan yatırılmış bir portakal suyu şişesi ve karışık turşu kavanozu duruyordu. Buzdolabının dondurucu kısmında ise bir votka şişesi. Rus marka.

Suat tabaktaki zeytin çekirdeklerini cebinden çıkardığı ufak poşete boşalttı. Salonda ortadaki sehpanın önünde dikilerek onu seyreden Beren'e döndü. Beren'in ayağına geçirdiği mavi galoşlar ona büyük geliyordu. Bir elinde kalem diğerinde not defteriyle polisten çok öğrenciyi andırıyordu.

"Bunları Olay Yeri gözden kaçırmış olmalı. Belki DNA raporu işimize yarar. Ayrıca iki tane tabak var" dedi başıyla arkasını işaret ederek.

"Şeyma dün akşam yemeğini yalnız yememiş."

Beren başını sallayarak Suat'ın dediklerini özenle not etti.

"Peki kül tablasındaki izmaritler komiserim? Olay Yeri İnceleme almış mıdır? Yoksa biz mi götürelim? Raporları da hemen alırsız, değil mi?"

"Pek sanmam" dedi Suat sehpaye yaklaşarak. İzmaritlerin bazıları dışlanmıştı.

"Olay Yeri dairede topu topu ne kadar kaldı? Bir, bir buçuk saat? Onlar için bu bir vaka bile değil. Bir intihar. Daha buraya gelirken dosya onlar için kapandı."

"Ama henüz intihar olduğu ispatlanmadı ki."

"Evet. Ve bu onların işi değil, bizim işimiz."

Suat Zamir içerisini saunaya çeviren güneşe lanet okuyarak salonu boydan boya kaplayan pencereye doğru ilerledi. Tül perdeler, açık pencere aralığına dolmuş, aşağı doğru sarkmıştı. Pencere pervazında Olay Yeri İnceleme'nin sürdüğü toza dokunmamaya çalışarak, parmaklarının ucuyla kolu kendine doğru çekti. Dolanmış tül perdeleri topladı ve içeriye attı. Aşağıda arabaların park yerlerinin biraz ötesinde genişçe bir boşluk vardı. Budanmış ağaçlar, bitkiler ve renkli çiçekler. Toprağın bittiği yerde beton kaldırım başlıyordu. Park yerleriyle çiçeklerin arasındaki kaldırıma düşmüştü Şeyma. Kimsenin malına zarar vermeden ölmüştü.

Suat sabaha karşı, karanlık salonda pencereye yürüyen, camı açan, uzak bir hayale yürüyen bir ruh gibi kendini boşluğun soğuk kollarına bırakan genç Şeyma'yı düşündü. Kimliksiz, kimileri için kayıp bir kız. Kaç yaşındaydı Şeyma? Liseli bir kız gibi görünüyordu.

Güneş Suat'ın yüzünü yakmaya başlayınca bir adım geri çekildi ve Beren'e baktı. Genç yardımcısı elinde izmarit ve zeytin çekirdeklerinin olduğu küçük poşetlerle dikiliyor ve not almak için hazır bekliyordu.

"İntihar notu yok değil mi?" dedi Suat.

"Ne yazık ki yok komiserim. Olay Yeri İnceleme'ye ısrarla sordum. El çantasında birkaç makyaj malzemesi dışında özel eşyası da yok. Ne kimlik ne de cep telefonu. Arka odadaki çekmecede bir tomar nakit bulundu. Binlerce lira. Bir de Olay Yeri yatak odasında duran bilgisayarı incelemek için götürdü. Belki orada, sosyal medya üstünden falan bir not bırakmıştır..."

Suat, Beren'in neden söz ettiğini gayet iyi biliyordu. Sosyal medyadan canına kıyacağını söyleyip ölü bulunan gençlerin sayısı giderek artıyordu. Polisin her intihar notunu takip etmesine imkân yoktu, her intihar notu da ölümle sonuçlanmıyordu.

Suat pencerenin kenarında parmaklarını gezdirdi. Ne bir çamur ne de toz vardı. Ev temizlenmiş gibiydi. Mutfak, yemek tabakları dışında reklamlarda kullanılacak kadar bakımlıydı. Salonda ne bir dergi, gazete, kitap, battaniye, saç, kıl, tüy, leke vardı. Ruhsuz, insansız, renksiz bir oturma takımı sessizce kirlenmeyi bekliyordu.

"Odalara da bakalım Beren" dedi Suat can sıkıntısını gizlemeden.

Koridora doğru yürürken arkasında Beren'in galoşlarının hışırtısını duydu. Neyse ki geveze bir kız değildi Beren. Susması gerektiği yerde susuyor, soru sorulduğunda da lafı uzatmıyordu. Tikli Kadri ondan söz ederken "Memnun kalacaksın" demişti ürün pazarlayan bir satıcı gibi.

Beren 22 yaşındaydı, taşralıydı, çalışkandı ve şehirde yapa-yalnızdı. Anne ve babası o küçükken ölmüştü, Beren'i büyük ablası yetiştirmişti. Ablası öğretmen olduğu için Anadolu'nun köy ve kasabalarında geçmişti çocukluğu. Ablası şimdi güneyde

bir sahil kasabasında emekliydi. Tikli Kadri kızın hayatını bir iki dakikada özetledikten sonra “Onu iyi yetiştir Suat, sana da iyi gelecek” demişti.

“Sana da iyi gelecek!”

Senin gibi huysuz, geçimsiz bir polise sorumluluk iyi gelecek demek istiyordu herhalde.

Otoriteyle sorunun varsa, sen otorite ol da gör, demekti belki de. Beren’e geçmişiyile ilgili hiçbir şey sormadı, özel konulara girerek aralarında bir arkadaşlığın yeşermesini istemiyordu. Kız, geçici olduğunu umduğu bu işte ona yardım eden yeni mezun bir polisti, o kadar. Mesafeyi korumak iyiydi. Selim’le o çok gerekli mesafeyi aşmışlardı ve işler boka sarmıştı.

İki yatak odasından büyük olanında yatak ve gardırop dışında mobilya yoktu. Dolaptaki askıda birkaç çiçekli yazlık elbise, alttaki çekmecelerde bir iki iç çamaşırı, en altta da bir çift spor ayakkabısı. 37 numara. Mavi bir pike serilmiş yatağın üstünde beyaz bir oyuncak ayının boynundaki kırmızı papyonu yana kaymıştı. Diğer yatak odasında ise tek kişilik bir yatak, yatağın yanında bir sandalye ve bir çift ev terliği vardı. 38 numara.

Suat banyoya ilerledi ve aynalı dolabı karıştırdı. Aspirin kutusu, yarısı boş ped paketi, az kullanılmış diş macunu ve iki diş fırçası. Üst rafta duran saç fırçasını alıp dikkatle inceledi. Kahverengi uzun saç telleri. Şeyma’nın saçları? Luna’nın saç fırçası?

“Olay Yeri’nin neden bu kadar çabuk bitirdiğine şaşmamalı” diye mırıldandı Suat. “Burası otel gibi kullanılıyormuş. Bu kızlar burada yaşamıyor.”

Beren Suat’ın elindeki fırçaya bakarak gözlerini kırptı, sonra not defterine bir şeyler yazdı.

“Beren, dairenin kira sözleşmesini kimin yaptığını bulmanı istiyorum. Daireyi kiraya veren emlakçıyı bul. Ev sahibini ara. Kapıcı Hüseyin’e de sor. Öğlene kadar bu işi hallet. Anlaşıldı mı?”

Beren not alırken hararetle başını salladı.

“Evet komiserim. Peki karşı komşuyu sorgulamayacak mıyız komiserim? Biz daireye girerken karşı dairenin kapısının arkasından sesler geliyordu. Sanırım bizi izliyorlardı.”

Bu kızın kulakları hangi frekansta çalışıyordu acaba? Geçenlerde de onun hiç duymadığı bir sesi duymuş, Suat'ı uyarmıştı. Karşı dairedekilerin polisi izlemesi doğaldı elbette. Bu tür büyük olaylarda iki tür komşu vardı. Sıkıcı hayatlarını renklendirmek için olayı yakından takip eden, polise yardım etmeye çalışan işgüzar tipler. Bir de kapı pencereyi kapatıp konu onları hiç ilgilendirmiyormuş gibi saklanan insanlar. 13 numaralı dairede büyük ihtimalle olaya bulaşmak istemeyen ama bir şeyler görmüş birileri oturuyordu.

“Sen şimdi dediklerimi yap, 13 numarayı ben sorgularım. Büro da görüşürüz” dedi Suat salona son kez bakarken.

Suat, Deniz Apartmanı'nın 6. katından aşağı düşerken Şeyma'nın evde yalnız olmadığını fısıldayan ısrarcı sesi susturamayacağını seziyordu.

Suat Zamir'e merkezde verilen ofis Cinayet Büro'yla aynı katta ama koridorun öteki ucundaydı. Sorgu odalarından birini iki masa, iki bilgisayar, iki sandalye ve bir ayağı yamuk bir sehpa ile doldurarak ona ofis olarak tahsis etmişlerdi. Amiri Tikli Kadri'ye göre bu bile çok iyiydi. Cinayet Büro ofisinde olmaması da bir avantajdı amirine göre. Büro rutin işlere bakarken kimsenin dikkati dağılmazdı böylelikle.

Suat masasına çökerken dudaklarından edepsiz bir küfür savurdu. Bu penceresiz, havasız, erkek teri, kanı, kokusu bulanmış odada kendini bir rehine gibi hissetti. Çekmecesine koyduğu bir iki özel eşyasını cebine attıktan sonra kapıdan çıkıp gitse ve bir daha dönme mesele? Masaya bıraktığı polis kimliği ve silahı sembolik bir istifa anlamına gelirdi. Banka hesabındaki harcama fırsat bulamadığı zavallı parasını çekip, alıp başını hiç bilmediği, tanımadığı bir yere gitmek ve yeni bir hayata başlamak nasıl olurdu?

Gözlerini kapatınca karşısında mavi bir deniz belirdi, arkasında yükselen bir dağ, yeşil ve sivri. Deniz iki adım ötesinde, soğuk taşlar çıplak ayaklarını acıtıyor. Ama yine de yürüyor suya doğru. Denizde onu çeken, tarif edemediği bir şeyler var. Osman Dede'sinin büyük göğsünde uyuyakalmak gibi. Hiç tanımadığı annesinin saçını okşaması gibi. İçinde sıcak yapışkan bir şeyin yavaş yavaş akması gibi. Denize ulaştığında duruyor, su maviden yeşile dönüşüyor, sonra yeniden maviye. Ayağını tam sokacakken bir ses geliyor kulağına. Sert bir ses, çatalı, saldırgan...

“Ohooo, bizim göbeğimiz çatlasın katilleri bulacağız diye. Suat Hanım kendi küçük krallığında şekerleme yapsın. Ne âlâ, ne âlâ...”

Suat sandalyesi depremle sarsılmış gibi daldığı hayalden bir anda çıkıverdi. Kapıda Komiser Selim Belen dikilmiş ona sırtarak bakıyordu. Asker tıraşı yuvarlak kafatasını ortaya çıkarmış, sert çenesi, büyükçe burnu, koyu kahve gözleri iyice keskinleşmişti. Filmlerdeki haydutlara benziyordu. Eski polis, yeni haydut. Ya da iyi kalpli haydut. Selim’in gözlerinde sözlerinin aksine haset yoktu. Sadece merak ve alaycılık.

“Bu saatte çekilmezsin Selim. Git başımdan” dedi Suat yerinde doğrularak. Bilgisayarı açmak için aşağı eğildi ve düğmeye bastı.

“Yine huysuzluğumuz üstümüzde. Bu kadar hırs neyine Suat Komiser? Bak ne güzel kendi birimin oldu.”

Komiser Selim siyah tişörtünden fırlayan kasları göstermek istercesine kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Geniş omuzları, geniş göğsü, siyah kotunun fermuar bölgesindeki hafif şişkinlik ve kaslı bacaklarıyla Suat’a gövde gösterisi yapıyordu.

Suat Selim’e duyduğu gelgitli hislerin çözümsüzlüğüyle öfkeyle baktı ona.

“Yahu kardeşim senin işin gücün yok mu? Siz çok önemli cina-yet vakalarına bakın diye bizi bu haya kokulu odaya attılar. Hâlâ gelip çan çan çene çalıyorsun. Yok mu senin yapacak işin? Elinden kaçırdığın katiller ve sidik yarıştıracığın polisler?”

Selim kolları indirip sert bir bakış attı Suat’a.

“Suçluları tek başıma elimden kaçırmadım. Hatırlarsan sen de bana yardım ediyordun başarısız dosyamızda. En azından ben polislere silah çekmiyorum. Burada olman pek de tesadüf değil Suat.”

Suat yerinden kalkarak Selim’e doğru yürüdü. Selim ondan bir baş uzundu. Cüssesi ise iki katı. Son dönemde kas çalışmayı iyice abartmıştı. Onu her görüşünde büyüyordu adam. Selim’e yarım metre mesafede durdu, hissiz bir bez bebek gibi sırttı.

“Bırak dalgayı da, Cinayet Büro ne ile uğraşıyor sen onu söyle.”

“Meslek sırlarını vermiyoruz Suat Hanım. Dışarıya sızması gereken çok gizli ve üst düzey bir vaka var elimizde. En tepeden

emir geldi. Sadece ona bakacaksınız dendi. Diğer ekipler rutin işlere bakıyor nasılsa.”

“Selim Belen yine dörtayak üstüne düştü desene. Yan gel yat, çalışan polisleri lafa tut, sonra da terfiyi kap.”

Suat son söylediğine pişman oldu. Komiser Selim’in Cinayet Büro’da başkomiserlik görevi için en uygun aday olduğu teşkilatta açıkça dile getiriliyordu. Aynı ekipte beraber çalışırken birkaç vakada üst üste başarısızlığa uğradıkları için amir onları ayırmayı tercih etmişti. Aralarındaki kan uyuşmazlığı çalışmalarını imkânsız kılıyordu.

Ancak pek çok kişi Suat’la Selim arasında bir zamanlar bir şeyler yaşandığını biliyor, detaylara hâkim olmasalar da aceleyle yargılamayı, damgalamayı seçiyorlardı. Çünkü yargılamak bilmekten daha kolaydı. Teşkilattakilere göre gerçekler “Yatmışlar, şimdi de ayrılmışlar” klişesinden öteye gitmiyordu. Geriye dönse Suat Selim’le beraber olur muydu? Belki. Bunun gerçekleşebileceği, yakınlaştıkları birkaç an dışında ortak ne noktaları olmuştu ki? Arabada öpüşmeleri dışında, Suat’ın ve Selim’in birbirlerini çıplak hayal etmeleri dışında ne olmuştu? Hiç.

Ama insanlar diğer insanları kutulara koymaktan, sınıflandırmaktan ve cezalarını kesmekten pek hoşlanıyordu. Dedikodulara göre yattılarsa yatmamış olmaları onların hayatlarında hiçbir şey değiştirmiyordu. Suat gerçekte mesele daha karmaşık olsa da teşkilat içindeki algıya göre ilişkiye giren kadın polis klişesine sokularak kenara itilmişti. Bu pis, karanlık ofis onun kiminle ne zaman, ne koşullarda sevişeceğine yönelik kararlarının sonucu gibiydi. Hatta cinsel hayallerinin.

Eğer ciddi bir ilişkileri olsaydı, amirlerine söyleselerdi, işi resmiyete dökselerdi farklı olurdu tabii. Resmîyet. Sevişmek için resmî izin almak gerekiyordu üstlerinden. Suat elbette nişanlısıyla aynı ekipte olmayacaktı o zaman, bir kadın olarak masa başı işine yönlendirilecek, iki polisin hayatlarını birleştirmesi için gerekli ödünleri Suat’ın vermesi istenecekti.

“Bırak bu kıskançlığı Suat” dedi Selim yerinde huzursuzca kıpırdanarak. “Üstelik beni tebrik etmelisin.”

“Neden? Garantiledin mi terfiyi?”

“Hayır nişanlandım” dedi Selim ayağının ucuna bakarak. “Benden duymanı istedim. Bu akşam Büro’da da ufak bir kutlama yapacağız. Sen de gelsene. Ama polisçilik oynayan kız çocuğunu getirme.”

Suat yüzüne pompalanan kanı saklamak için arkasını döndü. Nişanmış. Seninle kim nişanlansın Selim Belen? Kaba saba, tembel bir polis memurunu kim beğensin? Ağzına gelenleri ortaya dökseydi, bunları söyleyecekti Suat.

“Kusura bakma çok meşgulüm şu sıra” dedi onun yerine. Masada duran bir dosyayı eline aldı, Selim’in yakıcı bakışlarını ense-sinde hissetse de bozuntuya vermedi.

“Bir genç kız intihar etmiş. Ona yoğunlaşıyoruz. Büyük bir vaka olacağı benziyor” dedi kendi de söylediğine inanmayarak.

“Ne hissettiğimi... Olanlar... Yani biliyorsun...” Selim kuramadığı cümleleri doldurmak ister gibi Suat’a yaklaştı.

“Koşullar farklı olsaydı... Yani sen daha...”

Suat Selim’e döndü.

“Yani senin koşullarına uysaydım demek istiyorsun” dedi göz-leri yanarak.

Selim ona yanıt vermedi. Yüzüne yansıyan öfkeyi kontrol etmek için dişlerini sıkı.

“Biz...”

Selim cümlesini tamamlamadan Beren’in cıvıldaayan sesi duyuldu kapıda.

“Komiserim, ev sahibi aşağıda bekliyor. Sorgulamak ister misiniz?”

Beren konuşmanın ne kadarı duymuştu? Suat can simidine sarılır gibi Selim’in iri gövdesini geçip Beren’e doğru seğirtti.

“Hemen getir yukarıya, sorgulayalım.”

Beren aşağı doğru koşarken Selim yere bakarak kafasını salladı.

“... Dost oluruz sanıyordum Suat” dedi boğuk bir sesle. “Ama mümkün değil galiba. Üstelik ne yaşandı ki? Koca bir hiç.”

Suat masasına geçti, yerine oturdu, sandalyesinin arkasına yaslandı ve Selim’e buz gibi bir bakış attı.

“Haklısın Selim biz dost olamayız. Dost olmak için sağlam ka-

rakter lazım. Şimdi çok işim var, çıkarken kapıyı da çekiver” dedi en sakın sesiyle.

Suat Selim’in şimşek gibi odadan çıkışını, koridorda dev cüsesinin kayboluşunu ve ardında bıraktığı ukdeyi görmezden geldi.

Deniz Apartmanı'nın 14 numaralı dairesinin sahibi otuzlu yaşlarının başında, iyi giyimli oto galerisi sahibi Murat Onurer idi.

Beren'in Murat Onurer'in ismini, telefonunu ve yerini bulması sadece birkaç saatini almıştı. Suat Beren'i çıkardığı iş için övmeli miydi? Biri işini yapıyor diye iltifat etmek gerekir miydi? Kendi çabaları için teşekkür ya da takdir aldığını anımsamıyordu. Zaten yapması gereken buydu. Takdir, rütbe, bonus beklemeden çalışmalıydı devlet memurları. Beren'in ve kendisinin işi polislikti. Polisliğin başka tatminleri olmalıydı. Neydi o tatminler emin değildi artık.

Murat Onurer'e Suat'ın masasının karşısına bir sandalye koyarak yer verdiler. Beren kendi çalışma masasına dayanmış, elinden hiç bırakmadığı not defterini sıkı sıkıya tutuyordu.

"Kira sözleşmesini getirdiniz mi Murat Bey?" dedi Suat genç adamın bol yüzüklü parmaklarına bakarak. Her iki elinde toplam beş yüzük vardı. Pırlantalı altın yüzükler.

"Hayır komiserim" dedi adam. "Kira sözleşmesi yapmadık. İnternette bir siteden ilan verdim. Nihan Kızılca adında biri benimle temasa geçti. Bir yıllık kirayı peşin ödedi, sözleşmeyi sonra yaparız dedi. Ben de verdim daireyi."

"Sözleşme yapmadan mı?"

"Evet" dedi adam sıkıntıyla. "Sözleşme yapınca bir sürü dert çıkıyor komiserim. Kadın düzgün, paralı birine benziyordu. Geldi konuştuk, nakit ödedi. Dairede kendisi ve kızlarının yaşayacağını söyledi."

"Sonra?"

“Sonrası o kadar. Bir hafta sonra da taşındılar. Daire tadilat-lardan sonra uzunca bir süre boş kalmıştı. Trink parayı görünce valla sözleşmede ısrar etmedim. Biliyorsunuz piyasa kötü, nakit ihtiyacı...”

“Nihan Kızılca nasıl biriydi?”

“Normal biriydi komiserim. Orta yaşlı bir kadın. Pek de dikkat etmedim. Sarıya boyanmış saçları vardı, boyu kısaydı. Elllerinde, boynunda altınlar. Zengin görünüyordu.”

“Kızlarını gördün mü?”

“Hayır, görüşmeye kendisi geldi. Benim galeriye geldi, parayı verdi, anahtarı aldı gitti. Açıkçası aileye verdim diye sevinmiştim. Yok kira ödendi ödenmedi, daireye hasar verdiler vermediler... Bunları düşünmek istemedim. Nihan Hanım bir ev sahibi için ideal bir kiracıydı.”

“Şeyma’yı tanıyor musun?”

“Yok amirim. Yardımcınız anlattı, intihar etmiş galiba. Çok üzüldüm. Allah rahmet eylesin. Şimdi ne olacak benim daireye?”

“Valla Murat Efendi, senin dairenin düşünmek benim işim değil, biz intiharı araştırıyoruz. Daireye giren çıkanlarla ilgili bilgin var mı?”

“Yok komiserim. Kapıcı Hüseyin arada arardı ama birkaç aydır konuşmadık. Bir rahatsızlık olsa söylerdi bana.”

“Kapıcı Hüseyin rahatsızlık olduğunu söylüyor ama. Apartman sakinleri senin dairene gece geç saatlerde erkek misafirlerin gelmesinden ve âlem yapılmasından şikâyetçiymiş. Buna ne dersin?”

“Herkes özgür komiserim. Ben ev sâhibi olarak bana gelen paraya bakarım. Bir de malıma zarar gelmemesine. Gerisi beni ilgilendirmez. Ahlak bekçiliği yapanların nasıl yaşadığını biliyoruz.”

“Nasıl yaşıyorlarmış apartman sakinleri?”

“Kapıcı Hüseyin’in Allah’ı peygamberi paradır. Diğer apartman sakinleri de birbirleriyle sürekli didişen, yok bu park yeri benim, yok kapına terlik bıraktın kavgası yapan çirkef tipler. Benim birkaç tane mülküm var, hiçbirinde böyle sıkıntılı komşular olmadı. Onlar kızların canını sıkmuştır.”

“Peki” dedi Suat, Beren’e bir bakış attıktan sonra. Beren dilinin ucunu hafifçe dışarı çıkarmış, ödev yapan bir çocuk gibi not alıyordu. O notlara bir ara göz atsa fena olmazdı.

“Peki, bize Nihan Kızılca’nın telefon numarası ve diğer bilgileri lazım. Kadının en azından kimliğinin fotokopisini almışsındır?”

Murat Onurer kızarıp bozardı.

“Almadım amirim” dedi başını yana eğerek. “Vallahi aklıma gelmedi.”

“Parayı görünce yelkenleri suya indirdim diyorsun yani.”

“Yok öyle değil tabii. Ne bileyim. Düzgün, varlıklı, terbiyeli bir kadına benziyordu. Güvendim.”

“Ne iş yaptığını biliyor musun peki?”

“Sigortacıyım demişti sanırım. Ya da eksperdi. Öyle bir şey. Yalnız bir şey söyledi, o biraz kafamı karıştırdı.”

“Nedir?” dedi Suat yerinde dikilerek.

“Bir gün kızlarımla da tanışmanızı isterim dedi. Çok uysal, iyi kızlardır dedi. Ben de neden küçük çocuklarla tanışayım ki diye düşünmüştüm.”

Suat adamı incelemeyi sürdürdü. Yalan söyleyip söylemediğini, hangi bilgileri sakladığını anlamaya çalıştı. Hemen hepsi yalan söylerdi ya da eksik bilgi verirdi.

“Peki Murat Bey, telefonun bizde. Eğer daha fazla bilgiye ihtiyacımız olursa seni arayacağız. Evle ilgili arayan olursa da haberi-miz olsun. Anlaşıldı mı?”

Murat Onurer, emirlerini iyi anlamış bir asker gibi başını salladı ve telaşla yerinden kalktı. Suat ile Beren’in ellerini sıktıktan sonra odadan çıktı.

Beren ilk konuşanın Suat olmasını bekler gibi susuyordu. Elindeki notları gözden geçiriyor, kaybettiği bir şeyi bulmak ister gibi kaşlarını çatıyordu.

“Nihan Kızılca’nın numarasını aldın değil mi?” dedi Suat elindeki tükenmezkalemi çevirerek.

“Tabii komiserim. Aradım bile. Böyle bir numaraya ulaşılamadığını söylüyor mesaj servisi.”

“Hiç şaşırmadım. Bir kadın geliyor, bir eve bir yıllık kirayı şak

diye ödüyor, sonra ortadan kayboluyor ve kiraladığı evde bir kız intihar ediyor. Sence tesadüf mü?”

Beren gözlerini tavan dikip bir süre baktıktan sonra, elindeki kalemi dişledi.

“Polislikte tesadüf diye bir şey yoktur bence komiserim. Tesadüf büyük talih ya da talihsizlik demek. O zaman her şeyi yüce bir güce bırakmamız gerekirdi ki bu bizim mesleğimizi anlamsız kılardı.”

Suat, Beren’in küçük yüzünü, masum ifadesini, mürekkebe bulanmış ufak ellerini inceledi. İçinde kıza karşı sıcak bir şeyin doğduğunu hissetti.

“O zaman Nihan Kızılca’yı sistemden arayacağız. Bir de ev arkadaşı ya da Nihan Kızılca’nın kızı Luna’yı bulmamız gerekiyor.”

“Peki komiserim siz 13 numaralı dairedekileri sorgulayabildiniz mi?”

“Hayır” dedi Suat. “Kapıyı açmadılar. Sen bir ses duyduğuna emin misin? Belki kedi falandır.”

“Kedilerin yürüyüşünü duymazsınız komiserim. Hayatım kedilerle geçti. Üstelik kediler terlik giymez. Birileri terliklerini sürüyerek yürüyordu ve bize delikten baktı.”

“O halde gidip bir kez daha 13 numaranın zilini çalacağız” dedi Suat kapalı bilgisayar ekranında bir köşeden diğer köşeye zıplayan renkli topa bakarak.

Beren sandalyesini masasının arkasına sürüklerken Suat onu izliyordu. Çocuk gibi görünen, ama söyledikleriyle ve çalışkanlığıyla gözünde büyüyen bir polis. Başkalarıyla yakın temas kurmayı beceremiyordu, artık bunu kabullenmeliydi. Ya onlar Suat’ı kırıyordu ya da o başkalarını. Mesafe her şeydi. Mesafeyi koru, yakınına kimseyi asla alma. Bir polis için yalnızlık iyi seçimdi. Özel hayatı olmamalıydı polislerin. Bu onları hasara açık kılıyordu. Bilgisayar klavyesinde bir tuşa dokunarak, şifresini girdi ve mavi ışığın yüzüne yansımaları bekledi. Nihan Kızılca kimdi? Şeyma’yı aramak için neden kimse polise başvurmamıştı? Kızın tam ismi neydi? Bu sessizliğin ardında ne vardı?

Beren’in ayağa kalktığını ve kapıda biriyle konuştuğunu zihnindeki sorular ona izin verdikten birkaç saniye sonra fark ede-

bildi Suat. Üstü başı dağılmış, makyajı akmış, ağlayan bir kadını sakinleştirmeye çalışıyordu Beren. Kadını kolundan tutup özenle içeri soktu. Kendi sandalyesine oturttu. Suat olanları odada yokmuş gibi izledi bir süre. Sonra o da kadının yanına gitti.

“Ne oluyor?” dedi ağlayan kadına bakarak.

Kadın hıçkırıklarının arasından bir şeyler geveledi. Ne dediği anlaşılmıyordu.

“Bir cinayeti ihbar etmek istiyorum” dedi kadın hıçkırarak.

Suat ile Beren birbirlerine baktılar. Beren hemen not defterine sarıldı.

“Kimin cinayeti?” dedi Suat kadının omzuna elini koyarak.

“Benim” dedi gözyaşları yüzünü üzgün bir maskeye dönüştürmüş olan kadın.

“Ben cinayete kurban gittim. Kocam... Kocam beni katletti!”

Kadının eline bir su bardağı tutuşturdular, ağlamalarının sessiz hıçkırıklara dönmesinin ardından Suat, Beren'e işaret ederek koridora çıktı. Beren kadına hemen geri geleceğini söyledikten sonra amirini takip etti.

"Nereden çıktı bu kadın? Deli mi? Nasıl girmiş içeri?"

Suat kadının orada bulunmasının sorumlusu Beren'miş gibi kaşlarını çatarak onu sorguluyordu. Beren kapıdan arada kadını kontrol ediyor, sonra da başını sallıyordu.

"Bilmiyorum komiserim" dedi alçak sesle. "Belli ki kadının akıl sağlığı yerinde değil. Buraya nasıl girmiş öğrenirim birazdan."

"Bir uğraşmadığımız deliler kalmıştı. Yok kocası onu öldürmüş, hayatını kaybetmiş, cinayeti ihbar edecekmiş..."

"Üstünde kimliği yok. Adını sordum, 'Ne fark eder? Benim gibi yenilerini yapıyor. Beni öldürdü. Yine öldürecek. Cezasız kalacak' deyip duruyor."

Suat ile Beren koridordan ağlayan kadını izlediler. Kadının dolguyla şişirilmiş dudakları titriyordu. Suat kadını kimliği olsa bile tanıyamayacaklarını düşündü. Defalarca estetik operasyon geçiren yüzü kendini salmıştı. Pahalı giysileri, pahalı takıları vardı. Polis merkezine değil, bir davete gider gibi giyinmişti. Yaşının izlerini taşıyan ellerini önünde kavuşturmuş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, transtaymış gibi bir öne bir arkaya sallanıyordu.

"Merdivene yakın olduğumuz için bulduğu ilk odaya dalmış olabilir" dedi Beren fikir yürüterek.

"Ben kapıdaki arkadaşlara sorarım."

O sırada Komiser Selim ile yardımcısı koridorda belirdiler. Yardımcısının elinde beyaz bir poşet ve iki kutu kola vardı. Gülerek Suat ve Beren'e yaklaştılar.

"Ne o? Oda o kadar kötü mü kokuyor?" dedi Selim. Yardımcısı şefinin esprisine abartılı bir gülüşle yanıt verdi.

"Hayır" dedi Suat dişlerinin arasından. "Cinayete kurban gittiğini söyleyen bir deliyle uğraşıyoruz. Merkeze nasıl girdi onu bile bilmiyoruz."

"Ha... Plastik teyze mi? Önce bize geldi, illa Cinayet Büro'ya şahsen bir ihbarda bulunmam lazım diye kapıda ısrar etmiş. Ben de size yönlendirdim. Bizim bunlara ayıracak vaktimiz yok. Hem de kadın. Siz kadınların derdinden daha iyi anlarsınız."

Suat yumruklarını sıktı, bıraktı.

"Ben senin boş işler müdürün değilim Selim Komiser. Madem önce size geldi kadının ifadesini almak, gerekli mercilere haber vermek, ailesini aramak da size düşer. Yoksa top oynamanız mı gerekiyor bu öğleden sonra?"

Selim yardımcısına sırtıttı, elindeki kola kutularından birini aldı, açtı ve kafasına dikti. Büyük iki yudum aldıktan sonra kutuyu indirdi. Suat'a gözünü dikerek geçirdi.

"Valla bizi hiç bağlamaz Suat" dedi kutulu eliyle odayı işaret ederek. "Kadınla ne yaparsanız yapın. Ne dediği de anlaşılmıyor zaten. Hastaneden falan kaçmış olabilir."

"Senin maaşının dört katı değerinde giysiler giymiş, yüksek topuklu ayakkabılarını ayağına geçirmiş, elini kolunu sallaya sallaya hastaneden çekip gitmiş ve kimse fark etmemiş öyle mi? Sen yanlış meslektesin Selim Komiser."

"Bize ne ya kadın ne giymişse? Senin görevin benim işimi kolaylaştırmak, o yüzden sen yapacaksın. İşte o kadar!"

"Ben senin sekreterin değilim Selim. Şimdi bu kadını alın ve gerekli işlemini yapıp gönderin."

"Yapmazsam ne yapacaksın? Silah mı çekeceksin?"

Aralarındaki tansiyon yükseldikçe koridorda onları izleyenler de artmıştı. Beren hafifçe Suat'ın koluna dokunuyor, hareket geçmesini engellemek istercesine önüne geçmeye çalışıyordu.

Selim'in yardımcısı ise kelle gibi sırtıyordu tartışmayı izlerken. O sırada koridorda bir böğürtü duyuldu.

"Lise mi lan burası?"

Tikli Kadri elinde evrak çantası, koyu renk takım elbisesi ve lekelikli kravatıyla az ileride dikiliyordu. Gözleri hedefe kilitli, bir boğa gibi burnundan soluyarak kavganın merkezine doğru ilerledi.

"Ne oluyor burada?"

Tikli Kadri'nin büyük cüssesini gören Beren ile Selim'in yardımcısı geriye çekildiler. Tikli Kadri, Selim ve Suat bir üçgende pozisyon almış, birbirini kollayan üç silahşor gibi görünüyordular.

"Teşkilatın ortasında mahalle kavgasına mı tutuştunuz şimdi de?" dedi Tikli Kadri. Dudağının kenarı yine kontrolsüz bir ritimle oynuyordu.

"İkinizi kulağınızdan tuttuğum gibi dışarı atmamak için tek bir neden verin bana. Ben lise müdürü müyüm lan? Neden ben hep sizinle uğraşıyorum?"

Tikli Kadri'nin sesi koridorda yankılandıkça diğer memurlar odalara kaçmışlar, kapıdan arada sırada başlarını çıkararak olayı izlemeye çalışıyorlardı.

"Hadi söyleyin nedir mesele? Burada herkesin içinde anlatacaksınız. Rezil olun."

"Aramızda hallederiz amirim" dedi Selim sesini tatlılaştırmaya çalışarak.

"Bok halledersiniz. Sizin bu geçimsizliğiniz yüzünden ekip dağıttım ben lan. Her an infilak etmeye hazır bomba gibisiniz. Düşman mısınız lan siz? Düşmansanız ona göre söyleyin sizi ülkenin iki ucuna süreyim."

Suat, Tikli Kadri'nin dudağının kenarının kalp atışıyla uyumlu bir ritimle atıp atmadığını merak etti o anda. Acaba ağzına bir tane geçirse titreme durur muydu? Bu hayal kafasında gezerken istemsiz gülümsedi.

"Sen neden sırtıyorsun?" diye kükredi Tikli Kadri.

"Amirim. Sinirlerim bozuldu. Lütfen kusura bakmayın."

"Sıçarım ikinizin de sinirine. Nedir mesele derhal anlatın yoksa kafalarınızı tokuşturacağım."

“Selim Komiser onun altında çalıştığımı iddia ediyor, ben de buna itiraz ediyorum” dedi Suat gözlerini Selim’den ayırmadan.

Tikli Kadri hışımla başını Selim’e çevirdi.

“Öyle mi?” dedi alaycı.

“Hayır” diye kekeledi Selim.

“Sonuçta Suat Komiser Büro’daki ekstra işleri almak ve bizi rahatlatmak için görevlendirildi. Çok yoğunuz, o yüzden ufacık bir meseleyi ona verdik. Suat Komiser de olay çıkardı.”

Suat son cümleyi duyunca tam itiraz edecekken Tikli Kadri elini kaldırarak onu susturdu.

“Önce şunu bil Selim Komiser, Suat Komiser sana değil, bana çalışıyor. Doğrudan bana bağlı, anlaşıldı mı? Senden ya da ekip-teki başka birinden emir almıyor. Ona kafana göre iş veremezsin. Verdiğini duyarsam seni öyle bir kâğıt angaryasına sokarım ki on yıl arşiv düzenlemesinden imanın gevresin. Sana gelince Suat Komiser, uluorta herkese kafa tutmaya devam edersen hakkında disiplin soruşturması başlatırım. Emin ol, teşkilatta bunu duyunca bayram edecek polisler var. O yüzden şimdi okul çocukları gibi kavga etmeyi bırakın ve işinize dönün. Hatta birbirinizle görüşmenizi de yasaklıyorum. Konuşmayacak, temas kurmayacaksınız, anlaşıldı mı?”

Suat ile Selim sessizce başlarını salladılar.

“Bahar gel bakayım kızım buraya” dedi Tikli Kadri Beren’e soyadıyla seslenerek.

“Bu ikisi bir araya gelir, konuşur ya da yine dalaşırsa bizzat sen gelip bana bildireceksin anladın mı? Bu görev senin.”

Beren fısıltıyla yakın bir sesle “Anladım amirim” dedikten sonra sindiği köşeye döndü.

O sırada odadaki kadının yüksek sesle ağlama sesleri yayıldı koridora.

“Beni öldürdü, onları da öldürecek. Çocuklar geliyor, gidiyor. Onları da öldürecek” diye bağırdı kadın.

“Dünya avucunda onun, polis bile ona çalışıyor...”

Tikli Kadri “Neler oluyor?” dercesine bir Suat’a bir Selim’e baktı.

“Amirim, Selim Komiser ile paylaşamadığımız görev bu” dedi Suat kinayeyle.

“Cinayete kurban gittiğini iddia eden bir tanığımız var. Fail kocasıymış.”

“Kadını bir taksiye koyup göndermekle iyi mi yaptık komiserim?” dedi Beren elindeki kalemi dişleyerek.

“Akıl sağlığı yerinde görünmüyordu. Sanki zengin bir ailenin deli halasıydı. Hani şu herkesin malına konmak için ölmesini beklediği yaşlı kadın...”

Suat bilgisayarında internetin Nihan Kızılca aramalarının verdiği sonuçları inceliyordu. Sosyal medya platformlarının birinde Nil Kızıl isimli bir kadın alev rengi saçlarıyla, ağzı aralık şuh bir poz vermiş, iki eliyle uzun saçlarını kaldırmıştı. Nihan Kızıl isimli başka bir kadın zirvesi karlı bir dağın önünde iki küçük çocuğuyla objektife gülümsüyordu. Birkaç Nihan Kızılca’nın profil resmi yoktu, bir iki alakasız sitede Nihan ve Kızılca isimleri ayrı ayrı geçiyordu. Sistemdeki bilgilere göre hayattaki Nihan Kızılca’lar kadının profiline uymuyordu.

Suat can sıkıntısıyla arkasına yaslandığında Beren’in ona soru soran gözlerle baktığını gördü. Bir şey mi demişti?

“Ne oldu Beren? Bir şey mi dedin?”

Beren hafifçe kızarak önüne baktı.

“Önemli bir şey değildi komiserim. Bugün gelen kadını düşünüyordum. Acaba kadını biz mi bırakmalıydık? En azından hastane araştırması yapabiliydik, kaçan bir hasta var mı diye.”

Suat, Beren’in ufak yüzüne, üzgün gözlerine ve çocuksu ağzına baktı. Şefkatini ve saflığını ne zaman kaybedecekti? Bir yıl? Üç yıl? Polisliğin sandığı kadar idealist bir meslek olmadığını, kirli ilişkiler, rütbe hırsları, ayağını kaydırmalarla kişisel hedeflerin kamu güvenliğinin önüne geçtiğini ne zaman anlayacaktı? Kafasındaki

polislik ile gerçekler birbirinden ışık hızıyla uzaklaştıkça bir noktada “değmez” diyecek miydi? Yoksa içindeki şefkati inatla koruyacak, kurtardığı birkaç kurban, bulduğu birkaç suçlu ve yamuk bir adaletin arada sırada doğru saati göstermesiyle yetinecek miydi? Ya da Suat gibi başka bir iş yapamayacağından emin olduğu için, gidecek yeri olmadığı için, hayatın ona sundukları ufacık bir hal-kanın içine sığıldığı için mi kalacaktı?

“Bu bizim görevimiz değil Beren” dedi Suat düz bir sesle. “Bu tür bir mesaiye ayıracak ne vaktimiz ne de kaynağımız var. Kadının ismini aldın mı?”

“Zor oldu ama aldım komiserim. Oya Camcı dedi. Evinin adresini de verdi. Eğer adres doğruysa buraya gelmesi saatler almıştır. Çamlıca’da yaşıyormuş. Neden oradaki karakola gitmedi acaba?”

Suat, Beren’in konuşurken önündeki kâğıda bir şeyler karalamasını izledi. Kadının hali onu oldukça sarsmış görünüyordu. Çaresiz bir kadına yardım edememiş olmanın suçluluk duygusu.

“Senin de dediğin gibi akıl sağlığı yerinde değildi. Belki evinde bakılıyordur. Binlerce hasta evde bakılıyor. Bir fırsatını bulup evden çıkmış, taksiye atlamış buraya kadar gelmiştir.”

“Komiserim ama ben bir türlü anlam veremiyorum. Neden kocam beni öldürdü diyor? Çocuklar geliyor, gidiyor dedi. Kadın bir şey mi gördü? Yoksa kocasının onu öldüreceğini mi düşünüyor?”

Suat bir iç çekerek yerinden kalktı ve Beren’in masasının önünde dikildi.

“Şimdi odaklanmamız gereken şey Şeyma’nın intiharı Beren. Bu soruları kafandan def et. Biz işimize bakalım. Nihan Kızılca’yı bulduk mu Şeyma’ya olanları da anlarız.”

Beren hevesle klavyenin tuşlarını tıkırdatırken Suat odadan çıkarak merdivene yöneldi. İki kat aşağı indi, çalan telefonların, konuşmaların, bazı ofislerdeki kahkahaların yayıldığı koridordan yürüyerek arka avluya açılan camlı kapıya ulaştı. Avluda çaprazlama park etmiş bir kamyonetten bone ve eldiven takmış iki adam koliler indiriyordu. Teşkilatın kafeteryasında geçen ay yaşanan bir kaza nedeniyle yemekler artık dışarıdan getiriliyordu. Aşçı yamağı sabah ortada kimseler yokken bir sigara tüttüreyim deyince

ocaktan sızan gaz nedeniyle bir patlama olmuş, adamın yüzü ve elleri yanmıştı. Sigara konusunda kurallar iyice sıkılaştırılmıştı. Gaz kaçıran ocak değiştirilene kadar tatsız tabldot yemeklere talim edecekti memurlar. Sigara içmek isteyenler ise arka avluda, deponun yanındaki ufak boşlukta zıkkımlanabilirdi.

Suat günde üç sigaradan fazla içmiyordu. Tiryaki saymıyordu kendini. Gri beton duvara yaslanıp teşkilatın çirkin binasına bakarak sigara içmenin bir zevki de yoktu ayrıca. Yeni alışkanlığı bir çeşit ritüele dönüşmüştü onun için. Diğer tiryakiler ona pek yaklaşılmaz, kendi aralarında eften püften konuları geviş getirir gibi uzata uzata konuşur, sonra da ofislerine çekilirlerdi. Suat ise işaretparmağı ile başparmağı arasında tuttuğu sigarayı keyif veren bir maddeden çok neredeyse fiziksel bir egzersizmiş gibi bir ileri bir geri götürerek kafasını boşaltmaktan hoşlanıyordu. Deponun yanındaki bu cep onun güvenli alanlarından biri olmuştu.

Bu sefer onun her zaman durduğu noktada birinin dikildiğini fark etti. Uzun boyu, iri gövdesi ve kocaman başıyla karşısında duruyordu. Bakışlarındaki nefreti okumamak için kör olmak lazımdı. Tüm hücrelerine sinmiş bir nefretle Suat'a bakıyordu. Avluyu yarılamıştı Suat. Durmayı, geri gitmeyi kendine yediremedi. Hep durduğu köşe için savaşmalı mıydı yoksa bir seferliğine pas mı geçmeliydi?

Yürümeye devam ederek arka cebinden ezilmiş paketi çıkardı, bir dal çekti ve ağzına yerleştirdi. Diğer uçta dikilen üç kişilik genç memur grubuna yanaştı, eliyle çakmak işareti yaptı. En uzun boyolu olan memur Suat'ın sigarasını tek bir el hareketiyle yakıverdi. Suat başıyla teşekkür etti, birkaç adım ötede duvara yaslandı. Kara gözlerin hâlâ üstünde olduğunu seziyordu. Göz ucundan büyük gövdenin hareketlendiğini de.

Genç memurlar kendilerine doğru yaklaşan tehdidin farkına varıp sigaralarını yarım bırakarak kapıya doğru ilerlediler. Suat'la onun arasında kimse kalmamıştı. Avludaki kamyonetten koli taşıyan işçiler de ortada yoktu. Suat tedirginliğini hissettirmemek için arka arkaya iki fırt çekti ve kafası yükseldi. Keyifle korkunun karışımı bir bulut beynini doldurdu.

“Vay Suat Komiser!” dedi hırçın bir ses.

Aralarında ancak iki metre vardı. Ses daha yakından geliyor gibiydi oysa. Sanki kulağının içine haykırıyordu.

“Hep yanlış yerlerde yanlış zamanlarda bulunuyorsun. Anlaşılan dersini alan polislerden değilsin.”

Suat bir duman daha çekerek sigarayı yere fırlattı, ayağının ucuyla ezdi. Bedenini saran gerilimle dişlerini sıktı. Doğu sporlarına başladığından beri kendisini daha güçlü hissediyordu. Ancak bu azmanın karşısında pek şansı yoktu. Kaslarını değil, aklını kullanması gerekecekti.

“Teşkilatın bir polis için yanlış bir yer olduğunu söylüyorsun yani” dedi ilk defa nefret kaynağına bakarak.

Asayiş Şube’den Başkomiser Nezahat Eryılmaz, nam-ı diğer Kara Nezo, ağzının kenarında bir sigara, elleri göğsünde kavuşmuş, ayaklar kalça genişliğinde açık, ona meydan okuyordu. Nezo’nun saçları Selim’in tıraşından biraz uzundu. Yüzü yassı ve genişti. Gözleri yanaklarının içine gömülmüş gibi derinden bakıyordu. Kara gözlerindeki parlak ışıklarda ne şefkat ne de görev aşkı belirtisi vardı. Kara Nezo polisliğin en çarpık halinin somut bir kanıtı gibi karşısında dikiliyordu.

“Ne o? Bu sefer belinde silahın yok galiba” dedi Kara Nezo sırtarak.

“Silahla kolay tabii, yiyorsa makinesiz dövüleceksin.”

Suat, bir dava peşindeyken Kara Nezo’nun elinden çocuk sayılabilecek bir kızı alabilmek için ona silah çekmişti. Kurallara göre büyük kusurdu bu, ayrıca adının çıkmasına neden olmuştu. Amiri de onu cezalandırmıştı. Suat yapması gerekeni yaptığını düşünüyordu. Kara Nezo’nun nefreti bekledikçe kararan cinstendi. Onu köşeye sıkıştırmak için fırsat kolladığını biliyordu. Suat, Kara Nezo’ya döndü. Ellerini açarak avlunun ortasını gösterdi.

“Burada mı istiyorsun?” dedi Suat, vücudundaki titremenin sesine geçmediğini umarak. “Pencerelerden bizi izleyenler de olur. Hatta bahse girerler. Seni belki alt edemem, ama canını bayağı yakarım.”

Kara Nezo ona gülümsedi.

“Bu çok kolay olur” dedi çarpık, sararmış dişlerini göstermeyi sürdürerek. “Seni pataklamak büyük zevk verir bana ama sonraki baş ağrısına değmezsin. Daha iyi fikirlerim var.”

Suat omuz silkti ve yeniden duvara yaslandı.

“İstersen satranç falan oynayalım. Daha önce bir ayıyla hiç oynamamıştım” dedi Suat kuruyan dudaklarını yalayarak.

Kara Nezo’dan guruldamayla homurdanma karışımı bir ses yükseldi. Ellerini yanlarına indirdi ve yumruklarını sıktı. Suat’a doğru bir adım attı. Suat istifini bozmadı ama sağ şakağına bir yumruk inebileceğini varsayarak hafifçe gerildi.

“Komiserim, komiserim...”

Beren’in sesi avlunun kapısından duyulabiliyordu. Genç polis koşarak onlara yaklaştı.

“Telefonunuz komiserim. Telefonunuzu ofiste unutmuşsunuz. Kapıcı Hüseyin iki kez aradı komiserim. Önemli olabileceğini düşündüm.”

Kara Nezo önce çocuk yaştaki polise, sonra da Suat’a baktı. Arından bir kahkaha patlattı.

“Sen anaokulundaki çocuklarla oyna Suat Komiser” dedi. “Ama arkanı kollamayı da ihmal etme. N’olur, n’olmaz...”

Kara Nezo ağır ağır yürüyerek kapının eşiğinden kayboldu.

“Komiserim bu Asayiş Büro’dan Başkomiser Nezahat değil mi?”

“Evet” dedi Suat Kara Nezo’nun kaybolduğu kapıya bakmayı sürdürerek. Beren’in kısacık sürede Kara Nezo efsanesini duymuş olmasına şaşırsa da ses etmedi.

“Daha önce Çevik Kuvvet’teydi. Kuvveti çok olduğu için terfi ettirdiler” dedi yardımcısına dönerek.

Beren, Suat’ın gülmeyen gözlerinden iki kadın arasında ciddi bir şeylerin geçtiğini anlayarak üstelemedi.

“Peki kapıcı Hüseyin komiserim?”

“Ara Hüseyin’i, geleceğimizi söyle. Hem de 13 numaranın kapısını bir kez daha çalalım.”

İstanbul, güneşi emen bir sünger gibi sıcak havayı asfalt yollara, beton binalara ve metal arabalara salıyordu. Suat arabasının kapısını açarken elini geri çekip üfleme zorunda kaldı. Otoparkta sabah bulduğu yer gölgelikti, şimdi solaryum makinesinin altında yatmış gibiydi arabası. İkinci el Renault marka arabasının koyu mavi rengi başlarda hoşuna gidiyordu. Şimdi ne rengini ne de arabanın modelini beğeniyordu. Kliması zırt pırt bozuluyor, silecekler canı isterse çalışıyor, vites lütfen değişiyor ve frene bastığında da domuz boğazlanıyormuş gibi bir ses çıkarıyordu.

Teşkilattan araç talebi jet hızıyla reddedilmişti. Zaten Cinayet Büro ekiplerine araç tahsis ediliyordu. Ekstra bir araç bulmak bütçe kesintileri döneminde olmayacak işti. Yalnız amiri “Benzin parasını öderiz. Fişleri sakın atma” demişti.

Sürücü kapısını açıp oturduğunda kışından başına doğru bir ateş yükseldi. Direksiyona değdiği anda avuçları yandı. Beren, Suat’ın homurdanmalarını ve dişleri arasından küfürlerini sabırla dinliyordu. Amiri sürekli “Veled-i Zîna” diyordu. Zina çocuğu... Gayrimeşru çocuk... Piç?

Beren, Suat Zamir’le çalışmadan önce amiri hakkında araştırma yapmıştı. Akademi’den birincilikle mezun olan, geleceği parlak, zeki, çalışkan bir öğrenciydi. Ailesinde üç kuşak polis vardı. Dedesi Osman Zamir eski İstanbul teşkilatının efsanevi isimlerindendi. Dev gibi bir adam olduğu söyleniyordu. Ama oğlunun ve gelininin evlerinde çıkan yangında can vermesi o dev polisi yıkmıştı. Osman Zamir hayatını bir komşunun cesaretiyle kurtulan Suat bebeğe adamıştı. Beren tüm bunları hâlâ temasta olduğu Polis

Akademisi'ndeki hocasından öğrenmişti. Suat Zamir küfrede küfrede aracı otoparktan çıkarırken amirinin kulak memesi altında son bulan siyah gür saçlarını, damarlı ellerini, hep dar siyah pantolonlu bacaklarını inceledi. Yüzünden hiç silinmeyen sert ifadenin, çatık kaşların ve gergin dudakların ardındaki kadını merak etti.

Suat Zamir evli değildi, peki sevgilisi var mıydı? Sanmıyordu. Acaba geçmişte olmuş muydu? Selim Komiser ile anlaşamamalarının ardında ne yatıyordu? Beraber çalıştıkları seri katil vakasında aralarında ne geçmişti? Suat Zamir nelerden hoşlanıyordu? İş dışında ne yapıyordu? Evde zamanını nasıl geçiriyordu? Neden hep öfkeliydi?

Beren araba anayola saptıktan sonra pencerenin kolunu çevirdi ve esintinin yüzüne vurmasını umdu. Onun yerine sıcak bir buhar doldu içeriye. Asfalt, toz, egzoz bulutu. Kucağına koyduğu dosyaları iki eliyle kavradı ve gözlerini yola dikti. Suat Zamir konuşmaya başlamadan laf açmanın yararsız olduğunu biliyordu. Yanıt vermiyordu çünkü. Doğru zamanı kollamayı öğrenmişti. Ne kadar olmuştu onun yanında çalışmaya başlayalı? Tam tamına 4 ay, 2 hafta. Polislik çocukluk hayaliydi. Kimdi onu etkileyen hatırlamıyordu. Filmlerdeki polisler gibi adaleti yerine getirmek istiyordu o kadar.

“Nerede yaşıyorsun?”

Suat'ın sorusuyla kafasındaki kahraman polis hayali bir anda kayboldu. Suat'ın yaşadığı yeri biliyor olması gerekirdi. Ona söylediğine emindi.

“Cennet Mahallesi'nde komiserim. Küçükçekmece'de.”

“Uzakmış. Nasıl gidip geliyorsun?”

“Metrobüs çok hızlı komiserim. Sadece olay olduğunda bazı memur arkadaşların beni araçla bıraktığı oluyor. Bu sabah ihbar gelince önce merkeze geldim, sonra da olay yerine gittim.”

Suat çok karmaşık bir şeyi anlamaya çalışıyor gibi yavaş yavaş başını salladı.

“Araba kullanmayı biliyor musun?”

“Evet komiserim. Severim araba kullanmayı. Ama sizin kadar iyi kullanır mıyım emin değilim.”

Suat yardımcısının onunla dalga geçtiğini sanarak hafifçe yana döndü. Kızın suratında alaycı bir ifade yoktu, aksine hayranlık okunuyordu.

“İstanbul’da araba kullanan, dünyanın her yerinde kullanabilir. Çünkü burası bir orman Beren anlıyor musun? Kuralların ve medeniyetin olmadığı beton bir orman.”

Beren, Suat’ın kendi düşüncelerini ilk defa bu kadar açıklıkla ifade ettiğini duyuyordu. Devam etmesi için sustu. Suat, arkasından gelip sağından aniden sol şeride geçen bir otomobil yüzünden ani frene bastı ve basarken sağ kolunu Beren’in önüne kalkan gibi uzattı. Renault hayvani bir çığlık çıkardıktan sonra durdu. Arkadaki araçlar kornalarıyla savaş tamtamlarına başladılar. Sol şeride geçmek isteyen ancak sıkışıp çaprazda kalarak trafiği altüst eden araba da az ileride frene basmıştı.

Suat hırsla arabadan çıktı ve öndeki araca yürüdü. Kimliğini çıkardı ve sürücünün penceresine yapıştırdı. Beren de araçtan inmiş amirini izliyordu. Sürücü şimdi arabadan çıkmış Suat’la tartışıyordu.

“Bir hata oldu, sizin polis olduğunuzu bilseydim yapmazdım” dedi adam. Genç, kel, göbekli biriydi. Boynunda gümüş bir zincir vardı.

Suat sakın bir sesle adama bir şeyler söyledi ve elini uzattı. Adam itiraz etti. Yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Suat dişlerinin arasından Beren’in duymadığı bazı sözler söyledi. Adam pes ederek araca girdi, bir şeyler aradı ve Suat’a uzattı. Suat arkasına bakmadan arabasına döndü, koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Beren de aceleyle yanına oturdu.

“Bu ehliyetle ilgili bilgi al. Var mı cezası falan? Bir de trafiğe bildir plakasını. Hayati tehlike arz ediyor diyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Evet komiserim” dedi Beren Suat’ın uzattığı ehliyeti alırken.

“Hemen aramamı ister misiniz?”

“Hayır. Merkeze gidince yap. Anlıyor musun neden buraya orman dediğimi şimdi?”

“Evet komiserim” diye yineledi Beren konuyu uzatmanın bir faydası olmadığını düşünerek.

Bir yandan da Suat'ın adamın ehliyetine el koyma yetkisi olmadığını biliyordu. Bunun için bir ton azar işitecekti ama kendini tutamıyordu. Adaletin çarklarının belli bir zümre için tasarlanmış olduğu fikrine dayanamıyordu amiri.

Bakırköy'e vardıklarında dolu dolu iki saat geçmişti. Mavi Renault'nun içinde terle yarım kilo vermiş olmalarına rağmen kendilerini hafiflemiş hissetmiyorlardı.

Suat, Deniz Apartmanı'nın park yerinde bir boşluk bulup park etti. Suat arabadan çıkarken ayaklarının botların içinde yandığını hissetti. Tabanlarındaki nasırlar yanıyordu. Yüzünü ekşitti, kapıyı çarptı, aracı kilitmeden binaya yöneldi. Zil piramidinin en altındaki, apartman görevlisi etiketinin bulunduğu gri metal düğmeye bastı. Beren iki adım gerisinde bekliyordu.

Kapı açıldı, içeri girdiler. Bodrum katından ayak sesleri duyuluyordu.

"Amirim hoş geldiniz" dedi Hüseyin hazırola geçerek. Hüseyin'in halleri Suat'ın komiğine gitti. Kendisinin de başkalarının komiğine gittiğini düşündü.

"Amirim Şeyma Hanım'ın ev arkadaşı Luna geldi, apartmanda bir süre kaldı, sonra da hemen indi."

"Söylemedin mi polis seni arıyor diye?"

"Söylemez olur muyum komiserim? Merdivende yakaladım onu. Sakın ayrılma polisi aradım dedim. Ama kız öyle bir korktu ki hemen arabaya atladı gitti."

"Ne arabası?"

"Bilmem komiserim. O adamın kullandıklarına benziyordu. Siyah lüks bir arabayla geldi. Luna yukarı çıktı ama beş dakika bile kalmadı."

"Arabayı kullananı gördün mü? Kimdi?"

"Hayır komiserim. Göremedim. Zaten camlar siyah, bir de soğuk başına park etmişti."

"Peki Luna ne yapmaya gelmiş, öğrenebildin mi?"

"Yok komiserim. Yukarı çıkarken ufak bir sırt çantası vardı. Sanki bir şey almaya geldi, sonra da gitti."

"Sende Luna'nın telefonu yok değil mi Hüseyin? Bak yalan söylüyorsan bozuşuruz."

“Olur mu hiç komiserim” dedi kapıcı Hüseyin alınarak. “Olsa vermez miyim? Bir tek Şeyma Hanım’ınki vardı.”

O numarayı defalarca aramışlardı, ulaşamıyordu. Genç kız artık ulaşamayacak bir yerdeydi. Suat düşünceli düşünceli yere baktı. Luna apartmandan bir şey almaya gelmişti. Ama dairede birkaç uyduruk giysi dışında hiçbir şey yoktu. Belki de çekmece-deki paraları almak istemişti. Kesin olan tek bir şey vardı. Luna Şeyma’nın intiharından haberdardı. Bu yüzden gelmişti apartmana. Hüseyin Luna’yla konuşmadığını söylüyordu. Apartmandan birileri ona haber vermiş olabilir miydi? Kızlarla teması olan biri. Kızları sürekli izleyen biri.

“Haydi Beren” dedi Suat bu sefer asansöre yönelirken.

“Şu 13 numarayla konuşmanın vakti geldi. Not defterini hazırla.”

“Amirim” diye seslendi Hüseyin arkalarından. “İşinize yarar diye arabanın plakasını da aldım. Siyah bir cipti. Camları da siyah.”

“Aferin lan” diyerek Hüseyin’in ensesine bir şaplak indirmek istese de kendini tuttu Suat.

“İyi akıl etmişsin Hüseyin Efendi” dedi terbiyeli bir polis gibi. Sonra da asansörün ufak kabinine binip sırtını aynalı duvara dayadı.

13 numaralı daire ancak ikinci kez zile basıldıktan sonra hareketlendi. Kapının ardında bir iki fısıltı, uzaklaşan ayak sesleri, bir kedi miyavlaması... Hüseyin, Suat aşağıdayken asansörün düğmesine basana kadar 13 numaranın şeceresini döküvermişti. İkisi de öğretmen emeklisiydi. Çocukları yoktu. Ayhan Hanım'la Burhan Bey çok iyi insanlardı. Kendi hallerinde yaşantıları vardı. Onlardan kimseye zarar gelmezdi. Apartmanda kızlardan şikâyetçi olmayan tek daire onlarınkiydi.

Kapı ikinci zilden iki dakika sonra açılmasaydı Suat, "Açın Polis" uyarısıyla yumruklamayı planlıyordu. Neyin hazırlığını yapıyorlardı içeride? Eli istemsiz beline gitti ve ceketinin altındaki metal kabarıklığa dokundu. Beren amirinin her hareketini dikkatle izliyordu, kapı usulca açılıp ufak tefek bir adamın kafası belirince rahatladı.

"Burhan Bey siz misiniz?" dedi Suat üst perdeden. "Biraz konuşabilir miyiz? Komşunuzla ilgili."

Adam tedirginlikle arkasına baktı. İçeriden birisi ona kaş göz işareti yapıyormuş gibi kafasını salladı ve zaman kazanmak için öksürdü.

"Kusura bakmayın memur bey" dedi adam telaşla. "Şey yani memur hanım. Şu anda pek müsait değiliz. Eşim biraz rahatsız da..."

Suat önce adamın vücudunun yarısını saklayan kapının ardına, sonra da ona baktı. Burhan Bey'in gür gri saçlarının, ince yüzünün yarısı görünüyordu. Arkada bir kedi inler gibi miyavlıyordu.

"Kediniz" dedi Suat. "Bir yere mi kapattınız? Ağlıyor."

Adam ürkekçe arkasına baktı yeniden.

“Evet arka odaya kapattık onu. Yoksa kapı açılınca hemen kaçıyor.”

“Çok zamanınızı almayacağız Burhan Bey. Karşı komşu olarak bazı şeylere tanık olduğunuzu düşünüyoruz.”

“Tanık mı? Yok canım. Neye tanık olacağız. Biz hiçbir şey görmedik, duymadık. Yani her şey yolundaydı. Biz karışmak istemiyoruz.”

Adamın çoğul ikinci şahısla konuşması Suat’ı gülümsetti. Burhan Bey yalan söyleyemeyen insanlara has, panikledikçe kızaran yüzünü saklamayı beceremiyordu.

“Eşiniz ve sizinle sadece beş dakika görüşmek istiyoruz. Bazı bilgileri doğrulamamız gerek. Çok kalmayacağız” dedikten sonra kapıyı ittirip antreye daldı Suat. Beren kısa bir tereddütten sonra amirini takip etti.

Burhan Bey ağzı açık, yüzü kıpkırmızı, saçları diken diken antredeki turunculu kilimin üstünde terlikleriyle iki kadın polise bakakaldı. Suat ve Beren antreye girer girmez koridorda bir kapı aniden çarptı ve kedi miyavlaması durdu. Suat aydınlık salonun kapısında burnuna gelen kek kokusuyla geçmişe gitti. Tarçınlı kek! Babaannesinden kalan nadir anılardan biri. Tarçını ona dök-türdüğü, kaba yağın kızıl altınlara bakarken hissettiği derin mutluluk... Beren’in ona sorduğu bir soruyla çocukluğundan bugüne ışınlandı.

“Amirim Burhan Bey bir şey içer misiniz diyor.”

“Bir bardak soğuk su lütfen” dedi Suat kibar bir misafirliğe gelmiş gibi. Adam hızlıca Suat’ın çıkarmadığı botlarına göz attıktan sonra mutfakta kayboldu.

Ayhan Hanım ile Burhan Bey’in daireleri yenilenmemişti. Tahminine göre ilk inşa edildiği halini koruyordu. Mutfak salondan ayrıydı. Uzunca bir dikdörtgen şeklindeydi, bir duvara tezgâh yerleştirilmiş, diğer duvara ise ufak bir masa dayanmıştı. Buzdolabının üstü çiftin gittiği ülkelerin mıknaatıslı süsleriyle doluydu. Roma, Napoli, Londra, Barselona, Berlin... Beğendikleri birkaç pidedi ve kebabının mıknaatıslı kartı da hep aynı yerlerden yemek yemeyi tercih ettiklerini söylüyordu.

Suat, Burhan Bey'in titreyen ellerle sürahidten su doldurmasını izlemekten sıkılarak salona göz attı. Kocaman yeşil bir divan pencere önüne konulmuştu. Yarı kapalı panjurlara rağmen oda aydınlık ve sıcaktı. Diğer pencerenin önünde iki koyu sarı berjer koltuk yıllarca kullanılmanın rahatlığına erişmişti. Koltuklarda boy boy, renk renk minder ve yastıklar vardı. Ortadaki sehpa gazetesler, dergiler, kalemler, dikiş kutusu, iki kahve fincanı, bir tepside soyulmuş elmalar ve sıcaktan süzölmüş kirazlar duruyordu. Yaşanmış evler böyleydi işte. Karşı dairedeki gibi beyaz ve soğuk değil.

"Lütfen buyurun oturun" dedi Burhan Bey, iki su bardağının durduğu tepsiyi hafifçe titreterek.

Beren salondaki yemek masasının sandalyelerinden birine oturdu. Suat ise yeşil divanın ucuna. Burhan Bey dağınık sehpa tepsiye yer açarken "Kusura bakmayın, dağınık ev. Misafir beklemiyorduk" dedi.

Suat duvardaki resimlere baktı. Kendi kulağını kesen ressam Van Gogh'un yıldızlı meşhur bir resmi vardı. Bir de havada tutunup öpüşen bir çift. Çift aşktan hafiflemiş, kuş gibi havalanmış gibiydi. Erkek kadının elini tutuyordu.

"Emekli olduktan sonra resme merak saldım" dedi Burhan Bey, Suat'ın baktığı noktaya doğru.

"Ünlü ressamların eserlerini taklit ediyorum. Ama sadece kendim için memur hanım, sakın yanlış anlamayın."

Suat adamı duymamış gibi uçan çiftin resmine bakmayı sürdürdü.

"O uçan çift Chagall. Bir Rus ressam. Eşine çok âşıkmuş."

Suat sehpadan bardağı alıp büyükçe bir yudum suyu boğazından aşağı gönderdi. İçinin harareti çok kısa bir süreliğine söner gibi oldu. İkinci yudumla boğazını temizledi.

"Burhan Bey" dedi Suat berjer koltuklardan birine oturmuş adama dönerek.

Adamın sadece ayaklarının ucu yere değiyordu. İnce, narin yapıydı. Yüzü de güzeldi. Büyük gözleri, ince bir burnu, ince dudakları vardı. Kızı varsa ve ona benziyorsa çok güzel olmalıydı.

"Çocuğunuz var mı?"

Burhan Bey Suat'ın sorusu karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Polis bunu mu merak ediyordu? Beren altmışlarında görünen adamın kalp rahatsızlığının olmamasını umdu.

“Çocuk mu? Sorunuzu anlayamadım memur hanım.”

“Çok basit bir soru” dedi Suat buz gibi. “Çocuğunuz var mı yok mu?”

Burhan Bey ellerini önünde kavuşturdu ve bir süre sorunun cevabı halıdaymış gibi yere baktı. Aklı karışmış görünüyordu, dokunsan ağlayacakmış gibi dudakları aşağı doğru büzülmüştü.

“Şey... Aslında yok.”

“Aslında derken?”

“Yok memur hanım. Çocuğumuz yok.”

Suat, Beren'in onu gözetleyen gözleriyle karşılaştı ve sonra yeniden adama döndü.

“O halde evlat acısı nedir bilmiyorsunuz” dedi.

Adamın elleri titremeye başlayınca, Beren “Amirim” dedi alçak sesle. Suat elini havaya kaldırarak ona susmasını işaret etti.

“Bir kız altıncı kattan düşerse vücuduna ne olur biliyor musunuz peki?” dedi Suat baskıyı artırarak. “Ya da bacakları, kolları, beli nasıl kırılır? Kafatası nasıl patlar?”

Burhan Bey elleriyle yüzünü kapadı, başını sağa sola salladı.

“Bilseydik. Ah bir bilseydik... Onu da kurtarırdık... Onu da alırdık...”

Şaşıрма sırası Suat'taydı. Oturduğu yerde öne doğru eğildi ve iki eliyle bardağını parmakları sararana kadar sıktı.

“Kimi kurtaracaktınız Burhan Bey? Neyi bilseydiniz?”

“Yeter kocama eziyet ettiğiniz!”

Suat eşikte öfkeden yanan gözlerle ona bakan kadına çevirdi bakışlarını. İyi beslenmiş siyah bir kedi, kadının bacağına kuyruğunu dolamış, sarı gözlerle Suat'a bakıyordu. Kadın çok uzundu. Kolları ve bacakları da öyle. Gri uzun saçları omuzlarına dökülüyordu, giydiği beyaz yazlık elbise dizindeydi. Gotik romanların gizemli kahramanlarına benziyordu. Kolunu Suat'ı itham edercesine kaldırdı, kolundaki gümüş bilezikler şingirdadı ve sustu.

“Burhancıgım, sen istersen içeri git uzan, ben ilgilenirim memur hanımlarla” dedi tatlılıkla.

Sesinde yıllanmış bir aşkın dostane tınısı vardı. Adam uysalca yerinden kalktı, bir iki kere hıçkırdı ve koridorda kayboldu. Ayhan Hanım berjer koltuklardan diğerine oturdu, bacak bacak üstüne attı, kedisi kucağına atladıktan sonra tüm silahlarını kuşanmış bir savaşçı gibi Suat'a baktı.

"Biz" dedi meydan okurcasına. "Yanlış bir şey yapmadık."

Dönüş yolunda hem Suat hem de Beren susuyordu. Ayhan Hanım ile kedisi ikisinin de gözlerinin önünden gitmiyordu. Ağlayarak içeri kaçan Burhan Bey, kocasını kurtarmak için kapıda beliren, güzel ve hüznü bir kadın.

“Biz yanlış bir şey yapmadık komiser hanım” diye başlamıştı kadın. “Amacımız Luna’yı kurtarmaktı. Şimdi nerede olduğunu bile bilmiyoruz...”

Suat sıkışan E5 trafiğinde kendi arabasıyla birlikte güneşin altında kavrulan diğer arabalara baktı. Kilometrelerce uzunlukta metal kutular ardı ardına yerleştirilmiş, motor, benzin, egzozla kirliliğe ve berbat havaya katkıda bulunuyordu. Milyonlarca insan gününün en az üç saatini betonlar, asfalt ve pis dumanlar içinde geçiriyor, buna medeniyet diyorlardı.

Aklı yine Ayhan Hanım’a kaydı. Kedisinin kucağına yerleşerek Suat’ı bir düşmanmış gibi göz hapsine alması, Ayhan Hanım’ın kedinin kafasını okşaması, kadının koltuğa sığmayan uzun bacakları, bileziklerle dolu kolları...

Suat’ın “Ne öğretmeniydi acaba?” diye düşünürken, kadın “Ben matematik, Burhan da fizik öğretmeniyiz. Başta çok gezdik. Sonra... Sonra özel bir okulda çalışmak için İstanbul’a döndük. İkiimiz de İstanbulluyuz” dedi.

Suat gözünü kırpmadan kediye ve kadına bakmayı sürdürdü. Beren’in masadaki defterine not aldığını kalemin çıkardığı hışırtıdan anlıyordu.

“10 yıldır da bu evdeyiz” dedi Ayhan Hanım.

“Karşı dairede düzenli pek komşumuz olmadı. Ev sahibi para düşkünü, seviyesiz bir adam... Çok gelen giden oldu. En son da kızlar. Şeyma ve Luna.”

“Şeyma ve Luna’nın tam isimlerini biliyor musunuz?”

Ayhan Hanım Suat’a komik bir şey söylediğinin farkına varmayan küçük bir çocuğa bakar gibi baktı.

“Şeyma’ninkini bilmiyorum. Ama Luna söylemişti kendi ismini. Çünkü onu evlat edinmeye çalışıyorduk. Peki siz Luna’nın daha 16 yaşına basmadığını biliyor muydunuz?”

Suat başını kaldırdı, Beren’in hareketli kalemi havada durdu.

“Neler oluyor Ayhan Hanım?” dedi Suat öne eğilerek. “14 numaralı dairede neler oluyordu?”

Ayhan Hanım sıkıntıyla önüne baktı ve kedisinin başını okşadı. Kedinin sarı gözleri kapandı, açıldı, yine kapandı.

“Çok kötü şeyler oluyordu Suat Komiser. O kızları kim o eve kapattıysa bundan bir şekilde fayda sağlıyordu. Şeyma’nın intihar etmesine hiç şaşırmadım.”

“İntihar olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Evet. Şeyma çok huysuz, mutsuz ve saldırgandı. Belalı bir tiple ilişkisi vardı. Luna arada bir başka bir yerde kalıyordu. Erkek arkadaş da olabilir, emin değilim. Dairede öyle çok trafik oluyordu ki takip etmek zordu.”

“Nihan Kızılca adında birini tanıyor musunuz?”

Ayhan Hanım kaşlarını çatı, bir süre düşündü.

“Sanırım Luna Nihan Anne diye birinden söz etmişti. Pek konuşmazdı Luna. Bize güven duyması da uzun zaman aldı.”

“Size ne anlattı Luna? Nasıl tanıştınız?”

Ayhan Hanım iç geçirdi, saçını kulağının arkasına attı ve Suat’a baktı.

“Bir gece kapımıza deli gibi vuruldu. Zil değil bildiğiniz yumruklama. ‘Lütfen, lütfen açın’ diyordu biri. İşin tuhafı bağırsıyla değil, fısıltıyla. Burhan ve ben fırladık yataktan, zaten o olaydan beri gözümüze uyku girmez oldu.”

“Hangi olaydan?”

“Anlatacağım Suat Komiser. Biraz sabır lütfen.”

Kadının öğretmenlere has otoritesi Suat'ı susturdu. Kadında güven uyandıran sert bir sevgi sezdi.

"Koştuk açtık kapıyı. Luna. Yüzündeki makyaj akmış, ağlamış, saç başı dağılmış, dövüşmüş gibiydi. Ve zilzurna sarhoştı. Hemen içeri aldık. Kapıda hıçkırdı bir süre. Ne dediğini anlayamıyorduk. İstediklerini yapmazsak bizi öldürecekler diyordu. 'Kim öldürecek kızım sizi?' Hemen polisi arayalım dedik. Daha da korktu, bağır-maya başladı. 'Polis olmaz, polis de işin içinde' dedi. 'Çok korku-yorum' diyerek ağlamaya başladı. 'Canıma tak etti, artık yapamı-yorum. Kendimi öldüreceğim ve kurtulacağım.'"

"Bunu söyleyenin Luna olduğuna emin misiniz?"

"Siz beni ahmak mı sanıyorsunuz Suat Hanım? Henüz o kadar bunamadık. Luna ile Şeyma arasında dağlar kadar fark var. Hem karakter hem de görünüş açısından."

"Lütfen devam edin" dedi Suat su bardağını tepsiye koyarken.

"O gece bizde kaldı Luna. Çalışma odasındaki çekyatı açtık, he-men kıvrıldı yattı. Kısa sürede de uykuya daldı. Ben yanına oturdum, uyurken elini tuttum. Sabaha kadar bırakmadı elimi. Çocuk çok korkmuştu. Sabah ona kahvaltı hazırladık, günlerdir yemiyor-muş gibi yuttu lokmaları. Buzdolabının üstündeki mıknaıslara baktı uzun uzun. Ne çok yer görmüşsünüz dedi. Ben de bir gün bu ülkeden kaçıp gideceğim dedi. Sonra yüzü bulutlandı. Tabii izin verirlerse. Ben artık gideyim diye fırladı yerinden. Telaşla üstünü başını düzeltmeye çalıştı. Çok teşekkür ederim dedi. Makyajsız bir görseniz en fazla 14 gösteriyordu. İçimden bir şeyler koptu o gider-ken. Sessizce kapıyı açtı, usulca kapattı. Çocuk hapishanesine döner gibi, kaderini kabul etmiş gibi... Burhan'la uzun uzun konuştuk. Her ne oluyorsa o evde kızlar için iyi olamazdı. Polisi aramayı da düşün-dük, ama kızların başına daha büyük bir kötülük gelir diye korktuk. Belki de mafya işin içindeydi. Yaşlıca bir adam vardı. Bir kadın vardı ve belalı bir genç. Normal bir aile değillerdi yani."

Ayhan Hanım sustu ve yere baktı. Sessizlik çöken salonda sa-dece kedinin mırıldanması duyuluyordu.

"Lütfen devam edin Ayhan Hanım."

"Kısaca Burhan'la Luna'yı evlat edinmeye karar verdik o gece-den sonra. Nasıl yapacağız? Nereye başvuracağız? İyice araştırmak

lazım. Bir de kız ister mi? Arada gündüzleri kapılarını çalıp onlara kek, börek, poğaça götürüyordum. Beni görünce Şeyma'nın suratı asılıyordu. Tehlikeli bir yabancıymışım gibi bakıyordu bana. Bizi bırakıp arka odaya gidiyordu. Evi görmüşsünüzdür. Beyaz salon, siyah mutfak. Buz gibi. Kızlar ortalığı dağıtıyordu arada. İçki şişeleri, sigara, bazen daha fazlası..."

"Uyuşturucu maddeye denk geldiniz mi?"

"Hayır. Gelsem bile ayırt edebileceğimi sanmam. Ortada haplar vardı evet. Ama hiç sormadım. Luna bana iyice alıştı. Arada o da bize gelir oldu. Birkaç hafta önce ona Burhan'la planımızı açtık. Seni dedik evlat edinmek istiyoruz. Gelip bizim kızımız olur musun?"

Ayhan Hanım boğazına bir yumru oturmuş gibi sustu. Sesi gitti, yutkundu.

"Suat Komiser bizim bir kızımız vardı. Dünya güzeli, ay parçası, bıcır bıcır bir kız. 14 yaşındayken kaybettik onu. Durakta otobüs beklerken çarptılar kızıma, katil kaçtı, siyah lüks bir araba dedi görgü tanıkları. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Luna ile yeniden bir kızımız olabilirdi. Üstelik benziyorlardı da. Saçları açık kumral, gözleri bal rengi, yanakları çilli... Melek gibi bir kız."

"Luna ne dedi teklifinize?"

"Önce şaşırды, sevindi, sonra düşüncelere daldı. Beni size bırakmazlar ki dedi. Ayrıca ~~ben~~ sizin kızınız olacak kadar temiz değilim. İyi biri değilim ben Ayhan Anne. Onun karşısında oturdum ağladım hüngür hüngür. Küçücük çocuk daha. Ne yaşadı bu çocuk da böyle konuşuyor? Ama bize gelmeyi sürdürdü, biz de üstelemedik. Arada mesajlaşmaya başladık, telefonla konuştuk. Bana sürekli yurtdışını anlattırıyordu. Roma, Londra, Paris... En çok Roma'yı merak ediyordu. Ben de seni de götüreceğiz diyordum. Heyecandan çılgık atıyordu. Bu arada da Luna'yı evlat edinme yollarını araştırıyorduk. Tabii gizliden gizliye. Ortada bir anne, baba görünmüyordu. Ailesi var mıydı? Emekli bir polis dostumuza sorduk. Bize uzak durun dedi, başınıza bela açarsınız. Çok dikkatliydik. Korkuyorduk da. Kızı kaybedeceğiz diye."

"Luna size neler anlatıyordu? Güvenini kazandığınızı söylemişsiniz."

“Evde geçen şeyleri asla anlatmazdı. Şeyma’dan da pek söz etmezdi. Ama kimsesiz olduğunu söylemişti. Bir tek anne diye söz ettiği kişinin onlara sıcak yaklaştığını söylemişti. Kısacık ömrü oradan oraya Çocuk Esirgeme Kurumu’nun yurtlarında geçmiş. Geçen yıl İstanbul’a gelmiş. Sonra da bu eve. Tembihliydi çocuk sizin anlayacağınız. Çok sorgulamak, onu ürkütmek istemedim. Yavaş yavaş yaparız sandım. Sonra da Şeyma kendini attı pencereden.”

“Luna neredeydi olay olduğunda? Ona siz mi haber verdiniz?”

“Dedim ya arada giderdi. Nereye gidiyordu emin değilim. Evet ben aradım Luna’yı. Şeyma’nın öldüğünü ben söyledim. Şoktan konuşamadı bir süre. Beni de öldürecekler dedi ve kapadı. Bugün de eve geldi.”

“Konuşabildiniz mi onunla?”

“Telaşla eve girdi, kısacık kaldı çıktı. Ben de hemen bize çağırdım, çok korkmuştu. Olmaz dedi, buralarda olmamalıyım. Zaten alırlar beni buradan artık, Şeyma kurtuldu Ayhan Anne dedi hüznle. Sonra da gitti. Ardından çok aradım ama cep telefonu hep kapalı. Kaybettik Luna’yı Suat Hanım. Gitti çocuk.”

Suat, Beren’e baktıktan sonra boğazındaki düğümünden nefes almakta zorlanan kadına döndü.

“Ayhan Hanım Luna’nın gerçek ismi nedir?”

Ayhan Hanım acıyla gülümsedi Suat’a. Çoktan yitirilmiş bir şeyin ismini anmanın anlamı yokmuş gibi. Beren’in kalemi Ayhan Hanım’ın verdiği ismi not alırken heyecanını gizlemiyordu Suat. Luna gerçek ismiyle Dilan Ateş, bir anda polisin en önemli tanığı olmuştu.

Ayhan Hanım’ın çektiği tek fotoğrafta yüzü çilli bir çocuk mutluluğa hakkı yokmuş gibi objektife hüznle bakıyordu. Dilan’ı bulduklarında gizemi çözeceklerini uman Suat’ın kalbi kıpırdadı. Yalnız iki şey canını sıkıyordu. Biri Ayhan Hanım’ı kucığında kedisıyla yalnız bir kraliçe gibi geride bırakmak, diğeri de merkeze gelen kimliksiz kadın.

Suat aniden direksiyonu kırdı, güvenlik şeridine geçti ve çakarlarını açtı. Beren’in şaşkın bakışları altında tam gaz denize doğru sürdü arabasını.

Müstakil evin bahçe duvarlarına dolanan sarmaşıkların arasından gri teller görünüyordu. Metal bahçe kapısının yanındaki ufak zilin üstünde isim yoktu. Sakin, güzel bir sokaktı. Kimisi eski, kimisi yenilenmiş, kimisi baştan yapılmış bahçeli evler.

Sokağın başındaki alçak bir apartman dışında yüksek bina yoktu sokakta. Binlerce yıldır tepeleri, kıvrımları ve maviliğiyle vazgeçilemeyen manzarayı bozmaktan çekinircesine betonlar dikilmemişti bu sefer. Tepeyi döne döne çıkarken Boğaz'ın lacivert suları gümüşü ışıklarla oynuyor, kocaman gövdeli gemiler beyaz köpüklerle denizin karnını yarıyordu. Sol cephede yeni yapılan Çamlıca Camii dikiliyordu ve ikinci ezanı tüm mahalleye ninni gibi yayılıyordu. Güneşin asfaltı erittiği havuzcuklar dışında her şey bakımlıydı sokakta. Ne bir çöp tenekesi ne tek gözü çıkmış sokak kedileri, ne sahipleri tarafından terk edilmiş cins köpekler, ne de ev atıkları vardı. Sanki birisi İstanbul'un bu sokağını kurtarılmış bölge ilan etmiş, en nezih, en yaşanılır yeri haline getirmek istemişti. Sokaktaki tek araba Suat'inkiydi ve fazlasıyla dikkat çekici duruyordu. Eğer birileri sokakta geziyor olsaydı elbette.

"Amirim" dedi Beren sessizliğe daha fazla dayanamayarak. "Neden buradayız? Burası..."

"Evet burası o adres" dedi Suat.

"7 numara demişti değil mi?"

Beren 7 numaralı eve baktı. Beyaza boyanmış binanın ikinci katı ve turuncu çatısı görünüyordu sadece. Tepeden denize bakan manzara tüm ön cephesini kaplıyor olmalıydı.

“Evet ama komiserim. Bizim işimiz değil demiştiniz. Kadının sağlığı yerinde değil. Belki de yalan söylüyor.”

Suat, Beren’in bu kadar çabuk gönül değiştirmesine sinirlendi. Yine de ağzından çıkacak lafları tartarak konuştu.

“Polislik sadece teori ve raporlar demek değil. Köpek gibi suçu koklamak lazım. Suçu koklamayı öğrenmek mi istiyorsun yoksa merkeze dönüp kâğıtlara gömülmeyi mi? Üstelik kadını aklından çıkaramayan sendin... “

Beren yutkundtu. Suat’ın ruh halindeki ani değişiklikler, sabırsızlığı, siniri onu ürkütüyordu. Devre arkadaşları ona bir kadınla çalışacağı için acıdiklarını söylemişlerdi. Hele hele Suat Zamir’le. Yoksa dedikoduları bilmiyor muydu Beren?

Suat Zamir erkeklere bile kök söktüren, inadı inat, dediği dedik, ekip içinde uyumsuz, bazılarına göre de fazla idealistti. Son sıfatı bir hakaret gibi alçak sesle söylemişti kız arkadaşı. Üstelik aynı rütbede erkek bir polisle bir macerası da vardı. Bunun teşkilat içinde iyi bir şey olmadığını biliyordu herhalde...

Beren ona söylenenleri yüzüne yerleştirdiği yapay bir gülümsemeyle dinlemişti. Suat Zamir’in idealist olması neden kötü bir şeydi anlayamıyordu. Kadın polisler sert olunca arızalı, erkekler sert olunca güçlü kabul ediliyordu. Akademi’de böyle değil miydi? “Adam gibi polis” deniyordu onlara. Diğerleri ise ne yazık ki “kadın polis.”

Söylentilerin ardından daha çok merak etmişti Suat Zamir’i. Akademi’deki vesikalık fotoğrafına uzun uzun bakmıştı karakterinden ipuçları yakalamak için. Kalın kaşları ağzına paralel çizilmiş iki keskin çizgi gibiydi. Gözleri parlak siyah kuyulara benziyordu. Burnu düz, dudakları dolgundu. Baktıkça güzelleşen kadınlardandı. Yakınlaştıkça sevicecek, tanıdıkça dost olunacak, güven duyulacak biri. Ama yalnız biri. Hayatına kimseyi istemeyen, bundan kaçan biri.

Şimdi, güneşin altında bu arabada Suat Zamir’le oturmanın onda tuhaf bir gurur uyandırdığını sezdi. Kafasına takılan bir şeyin peşine düşen bir polis, kontrol edilmesi güç bir polis, kaosa rağmen iyi bir polis...

Beren'in onun kadar cesareti var mıydı peki? Tehlikeli bir durumda nasıl davranacaktı? Şeyma'nın yerde yamulmuş cesedini gördüğünde midesi ağzına gelmişti. Öğürürken eliyle ağzını kapamıştı. Midesi bulandığından değil, çok korktuğundan. İyi ki Suat Zamir o anda orada değildi. Kim bilir ne düşünürdü onun hakkında? Polis olmak için silah kullanmayı öğrenmek, bütün teorileri yutmak, eski davaları okumak yeterli miydi? Sokaktaki vahşi, adaletsiz, berbat hayatı öğrenmeden nasıl polis olacaktı?

"Kadını çok merak ediyorum komiserim. Başına bir şey gelmiş olabilir. Tehlikede olabilir. Ya da yeniden kaybolmuş olabilir. Taksiye bindirerek hata yaptığımızı düşünüyorum. Bu sabah bizzat biz evine getirmeliydik."

"Tamam o zaman" dedi Suat kapıya yeltenerek. "Haydi gidip soralım."

"Bir dakika komiserim" dedi Beren telaşla. "Bir şey sorabilir miyim? Çok merak ediyorum neden fikir değiştirdiniz? Bunun Ayhan Hanım'la bir ilgisi mi var?" dedi bir haftalık soru kotasını bir anda kullanarak.

Suat ellerini direksiyona koydu ve önüne baktı. Arabanın üstüne ufak siyah bir kuş kondu, hayvanın ayakları sıcak motordan yanınca hemen havalandı.

"Bugün ikinci kez polisin işin içinde olduğunu duyduk" dedi Suat isteksizce.

"Hem Oya Camcı hem de Luna polisin bazı şeylerden haberi olduğunu söylemiş. Ama biz değiliz o polisler değil mi? Kimmiş o polisler merak ediyorum. Doğru mu bu iddialar merak ediyorum. Kadının nerede olduğunu, kızın başına neler geldiğini merak ediyorum. Merakımı bastırmak, saklamak sadece rutin işime bakmak istiyorum ama olmuyor. Meraktan başıma geleceklerin de farkındayım. Ama yine de merak ediyorum. Oldu mu?"

Beren başını salladı. Suat'ın bu kadar hızlı, güçlü ve içten konuşması onu etkilemişti. Komiseri tahmin ettiğinden daha tutkulu bir polisti. Hatta belki iddia ettikleri gibi bir idealist.

"Ama Luna bir çocuk ve Oya Camcı da deli bir kadın..." dedi şüpheli yaklaşmanın tartışmaya katkı sağlayacağını düşünerek.

“Ortada bir iddia var Beren. Kadının beyanı var. Bir çocuk kordudan ortadan kayboldu. Onu ve Oya’yı nasıl bulmayı öneriyorsun? Merkezde not alarak mı?”

Beren kızarak arkasına yaslandı. Belki de bu iş ona göre değildi. Ona teorik her şeyi sorabilirlerdi, kriminoloji, adli tıp, balistik... Neredeyse bir uzman gibi yanıtlardı. Fikir yürütmek iyiydi de, eyleme geçmek? İşte orada bir şeyler eksikti.

“Affedersiniz komiserim. Haddimi aştım” dedi uysalca. “Haklısınız. İyi bir soruşturma ancak vakanın her unsurunu bizzat takip etmekle başlar. Uzaktan bir soruşturma yürütmek mümkün değildir.”

“Hoca gibi konuşmayı bırak Beren” dedi Suat. Bu sefer ona gülümsüyordu. Beren’in tereddüdünü korkmasına vererek sesini yumuşattı.

“Bir kadın bize geldi, biz de akıbetini merak eden iki polis memuruyuz. Tehlikeli olduğunu düşünüyorsan sen arabada bekle istersen.”

Beren hararetle başını hayır anlamında salladı. Hemen indi ve Suat’ın çıkmasını bekledi. Suat önde Beren arkada, bahçe kapısının önünde bir süre dikildiler. Sokağın ikinci uykusuna yatmış sessizliğinde tedirgin edici bir şeyler vardı. Az sonra kötü bir haber alacaklarmış gibi. Suat’a diğer evlerde oynayan perdeler, hızlı bakışlar, fısıltılar varmış gibi geldi. İstanbul’un ortasında kasaba sessizliği...

Zilin sesini duymadılar. Suat bir kez daha bastı ufak düğmeye. Bu sefer daha uzun. Bahçelerin birinden bir köpek sesi duyuldu. Sıcaktan enerjisi düşmüş bir havlamâ. Yarım dakika beklediler. Tam arabaya dönmek için hareketlendiklerinde kapı açıldı.

Suat, Beren’e baktı. “Beni takip et” dedi alçak sesle.

Kapıyı ittirdiklerinde çocukken okuduğu bir kitap geldi Suat’ın aklına. *Gizli Bahçe* miydi kitabın ismi yoksa *Büyülü Bahçe* miydi emin değildi. Ama bu bahçe çocukluğunda hayal ettiği masal bahçesinin bir eşiydi. Kıvrılan bir taş patika meyve ağaçlarıyla çevrelenmişti. Elma, erik, kiraz, armut... Patikada yürürken alçak bitkiler bacaklarını okşuyordu insanın. Patika çatallanıyordu ön-

lerinde. Sol tarafta minik bir havuz vardı. Çevresinde bahçe koltukları, bir kameriye. Boğaz'dan gelen esinti, masanın kumaş örtüsünü uçuşturuyordu. Sağ tarafta eve doğru ilerliyordu patika. Taş bir verandaya doğru. Orada da bir yemek masası ve sandalyeler duruyordu. Ana kapı üstündeki minik çatıyla bir kulübe kapısını andırıyordu. Demirden sapasağlam bir kapı.

İki kadın ana kapıya yöneldiler. Beren bir anda Suat'ı durdurdu.

"Komiserim" dedi fısıltıyla. "Birisi bizi gözetliyor. Perdenin arkasında hareket var."

Suat başıyla onayladı.

"Kim olduğumuzu sormadan kapının açılması da oldukça tuhaf. Cep telefonun hep elinde olsun. Acil aramalar için" dedi ve bir oyundalmış gibi göz kırptı yardımcısına.

Güpegündüz, kentin ortasında, bir cennet bahçesinde bu kadar tedirgin olacağını tahmin etmezdi Suat. Ama yardımcısını daha da korkutmaya niyetli değildi. Kapıya ulaştılar. Beren iki adım geriye duruyordu. Bu sefer not defteri yerine cep telefonu elindeydi. Suat başka bir zil göremedi, kapının tokmağını hafifçe tıklattı. Sol elinde polis kimliğini tutuyordu. Sağ eli ise her an beline gitmeye hazırdı. Kapının ardında bir hışırtı duyuldu. Biri sanki iç geçirdi. Ve demir kapı yavaşça aralandı.

Suat kimliğini havaya kaldırdı ve sesine otorite vermeye çalışarak konuştu.

"Ben Komiser Suat Zamir, bu da yardımcım Beren. Oya Camcı'yla görüşmeye geldik" dedi sesi cümlelerin sonunda kısılarak.

Kapıdaki bir Suat'a bir Beren'e baktı, yapay bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı sonra dudaklarını büzdü.

"Buyurun. Oya Camcı benim. Sizin için ne yapabilirim memur hanımlar?"

Her şeyin bir peri masalı gibi başlayıp karabasana dönüşmesi benim suçum değil.

Ama ben suçlanacağım.

Olsun.

Suç benim olsun, kabul ediyorum.

Suç karşı suç...

Bence adil.

Adaletsizliğin hesabını da tutmuyorum.

Öyle yaşanması gerekiyordu, yaşandı.

Ama bende bıraktığı utanç... Bedenimden duyduğum utanç...

Güzelliğimin bozulduğunu, kendimi bıraktığımı söylüyor.

Bir erkek güzel şeyler ister diyor

Kadını ona gurur versin, iyi hissettirsin...

Mesela burnunu yaptırsak?

Basık bir burnun var. Büyük delikli. Karakersiz.

Burnunun gölgesi yüzüne yansıyor, sert ve öfkeli görünüyorsun.

Öfkeli kadınları kimse beğenmez.

Oysa ben öfkeli değilim, sadece üzgünüm.

Burnumdan değil, gözlerimden anlaşıyor hüznüm.

Artık gözlerime bakmıyor oysa.

Beni görmek için sabırsızlanmıyor, eve gelmemek için binbir bahane.

Yok iş toplantısı, yok iş yemeği, yok iş gezisi...

İş, iş, iş...

Kabul ettim önerisini.

Başlarda çok sevdiği burnumu değiştirmekle başladı her şey.

O istediği için.

Beni yeni burnumla daha çok seveceğini sandığım için.

Yanılmışım...

Bu noktaya gelsin istemezdim. Kimse istemezdi

İntikam peşinde değilim,

ayakta kalmak, yaşamayı sürdürmek için yapıyorum.

Ölmek için...

Odada borulardan gelen tıkırtılar dışında hiç ses yoktu. Suat sandalyesine sırtını dayamış, ayaklarını masaya uzatmış, ellerini göğsünde kavuşturmuş, tavana bakıyordu. Tavanı bölen metal karelerin arasına yerleştirilmiş sunta panellerden bazıları düşmüş ya da kırılmıştı. Büyükçe bir alüminyum boru, kablolarla çirkin inşaat malzemeleri görünüyordu. Beren'in kendisini izlediğinden emindi.

Oya Camcı'yı aklından çıkaramıyordu. Kapıda ne kadar süre donuk gözlerle kadına bakmıştı. 10 saniye, 30 saniye, bir dakika? Kadının kendisini tanıtmaması ve sorusunu yinelermesinin ardından ikisi de büyülenmiş gibi içeri girmişti. Büyülü Bahçe'nin içindeki büyü ev. Evle ilgili ikisini de çarpan şey manzaraydı. Tüm ön cephe pencereydi ve Boğaz'ı bir tablo gibi cama yapıştırmıştı. Martılar ve gemilerin düdüğü dışında bir ses gelmiyordu kulaklarına.

Tek duvarına monte edilmiş taş şömine, ortadaki cam sehpa, üstünde cam biblolar, krem rengi iki divan, köşelerde tutturulmuş perdeler, ipekli halılar, ağır abajurlarla "Biz zenginiz, güçlüyüz, sizi yeneriz" diyordu salon.

"Buyurun oturun" dedi kadın Suat ve Beren'in arkalarında dikilmekten sıkılarak.

"Bir şey içer misiniz?"

Suat başını hayır anlamında salladı, Beren yanıt vermedi bile.

"Konu nedir?" dedi kadın polisin evine gelmesi sıradan bir olaymış gibi.

Suat manzaradan kendini zorla kopararak geriye döndü. Gözleriyle onu sorguladığını saklamıyordu.

“Oya Camcı siz misiniz?” dedi ismin üstüne bastırarak.

“Evet benim” dedi kadın gözlerini bir kez daha kırpıştırarak. Kadının tiki mi vardı yoksa sorunun tekrarlanması sinirleniyor muydu?

“İsterseniz kimliğimi getireyim?”

“Lütfen” dedi Suat kadının sesindeki kinayeyi es geçerek. “Bu sabah Oya Camcı adındaki bir kadın merkeze geldi ve bize bir ihbarda bulundu.”

Kadının gözlerinden bir bulut geçti ve bir anda yok oldu.

“Başka bir Oya Camcı’dır eminim” dedi kadın oralı olmadığını göstermek istercesine. “Aynı isimde bir sürü insan var.”

“Bize ev adresi olarak burayı verdi” dedi Suat gülümsemeden. “Ailenizde başka Oya Camcı var mı? Aynı isimde bir akrabanız?”

Kadın düşünmedi bile. Hızlıca hayır dedi, kollarını göğsünde kavuşturdu. Suat kadının yüzüne uzun uzun baktı. Oya Camcı genç bir kadındı. Yüzü, elleri, duruşu, sesi gençti. Saçları koyu kumraldı. Gözleri hafifçe çekik, elmacikkemikleri çıkık, dudakları dolgundu.

Merkeze gelen Oya Camcı’nın ise hem bedeni hem de ruhu yılların altında ezilmişti. Yorgun cildi estetik ameliyatları artık tutmaz, sesi, duruşu, ifadesi yaşını gizlemez olmuştu. Merkeze gelen Oya Camcı’yı sorgulamadığına kızdı Suat. Oya Camcı adını kullanan biri ya merkeze gelip onlara oyun oynamıştı ya da bu kadın yüzlerine karşı yalan söylüyordu. Kadının hareket etmediğini gören Suat, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak konuştu.

“Oya Hanım, bugün merkeze gelen kadın bizi endişelendirdi. Hayati tehlike içinde olduğunu düşünüyoruz. Eğer bildiğiniz bir şey varsa bizimle paylaşmanızı rica ediyoruz.”

Oya Camcı yine başını salladı.

“Anlaşılan sizi ikna edemeyeceğim” dedikten sonra mutfağa açılan kapıdan kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde bir kimlikle geri geldi.

“Buyurun. Kimliğim” dedi.

Suat kimliği eline aldı. Bir kadının vesikalık fotoğrafı ona bakıyordu. Salondaki Oya Camcı’ya hızlıca bir göz attı Suat. Ağır göz makyajı, parlak kırmızı rujlu dudaklarda belirsiz bir gülümseme,

kumral fönlü saçlar, güzel bir kadının fotoğrafı. Yıpranmış, rengi solmuş bir vesikalık.

“Eski bir fotoğraf” dedi Oya Camcı açıklama ihtiyacı duyarak. Hangi vesikalık fotoğraf kişinin yüzünü tam olarak yakalayabilirdi ki? Hayatının üç saniyesine sıkıştırılan bir yüz, ifade, ruh hali hayat boyu resmi belgeleri tanımlıyordu. Suat kendisinin Akademi’deyken çekilmiş vesikalık resmini düşündü. O kız artık yoktu. Bir daha o kız olamayacaktı Suat.

Kimliği gereğinden uzun inceledi. Bir şey çarptı gözüne, kadına istemsizce baktı, sonra yeniden kimliğe. Tam ağzını açacakken kendine hâkim oldu, kimliği kadına uzattı.

“Çok özür dilerim, sizi rahatsız ettik Oya Hanım” dedi kibarca. “Eminim bir yanlış anlama oldu. Ben kayıtlara bir daha bakacağım. Size iyi günler dilerim.”

Suat bu açıdan bir daha görmeyeceğine emin olduğu manzara-ya son bir veda bakışı fırlatıp geri döndü ve kapıdan çıktı. Beren ona yetişmek için koşar adım arkasından ilerledi.

Suat yolda tek kelime etmediği gibi şimdi odada da konuşmuyordu. Beren bilgisayarında çalışıyor gibi yapsa da aklı amirindeydi. Amirinin o gün verdiği ehliyet sahibi hakkında şikâyeti gerekli yerlere iletmişti. Bundan bir şey çıkacağını sanmıyordu. Bugün Luna’nın binip gittiği arabanın plakası hakkında da bilgi talep etmişti. Acil bir vaka olmadığı ve mesai saati bittiği için ancak yarın ellerine geçerdi. Üstelik bazı bölümler yeni mezun bir polisle muhatap olmaktan pek hoşlanmıyordu. Suat Zamir’in ismini verdiğinde de alaycı yanıtlarla karşılaştığı oluyordu.

Şimdi amiri tavana bakarken Luna takma isimli Dilan Ateş’in kimlik bilgilerini derliyordu sistemden. İlk bulgulara göre öksüz ve yetimdi Dilan. Çocuk Esirgeme Kurumu’nda hangi yurtlarda kaldığını bulmaya çalışıyordu. Benzer çocuklar benzer hayatlar yaşıyordu. Şeyma ile Dilan’ı birleştiren de benzer hayatları mıydı?

“Sence Oya Camcı kaç yaşında Beren?” dedi Suat tavandan gözlerini indirmeden.

Beren sonunda amirinin kendisiyle konuşmasından memnun, hemen yanıtladı soruyu.

“30’larında görünüyordu amirim. Tahmin yürütecek olsam en fazla 33-34 derdim. Neden sordunuz?”

Suat’ın boğazından bir homurdanma yükseldi, ayaklarını masadan indirdi, yerinde doğruldu, ayağı kalktı ve yardımcısının masasına yürüdü. Ellerini masaya dayayarak Beren’e eğildi.

“Bugün evine gittiğimiz Oya Camcı’nın kimliğine göre kadın 57 yaşında Beren.”

Beren'i evine gönderirken sabah erkenden gelmesini tembihledi. Suat'ı yalnız bırakmak istemeyen yardımcısı gönülsüzce not defterini, cep telefonunu, diğer ıvır zıvırını ufak sırt çantasına koyduktan sonra odadan çıktı. Akşam saatlerinde çalışmaya devam eden birkaç büro dışındaki ofislerin ışıkları kapanmıştı. Suat yalnız kalmak istiyordu. Bugünü kafasında yeniden oynatmak, kaçırdığı detayları hatırlamak, önemsiz görünen ufak ayrıntıları yakalamak...

Gün bir intiharla açılmıştı, bir kadın kocasının onu öldürdüğünü söylemiş –yoksa öldüreceğini mi demişti–; Selim'le herkesin önünde sıkı bir kavga etmiş, Kara Nezo'yla dövüşmenin eşiğinden dönmüştü. Luna ortaya çıkmış, yeniden kaybolmuştu; Oya Camcı'yı evinde sorgulamıştı. Ama elindeki tek tük ipucu haricinde aynı yerde sayıyordu.

Oya Camcı'nın yüzü geldi gözünün önüne. Çamlıca'daki kadının ya muhteşem bir plastik cerrahı vardı ya da buz gibi yalan söylüyordu. Sabah gelen kadının ise tüm hücrelerine sinmiş mutsuzluğunu daha açık görebiliyordu şimdi. Genç kalma tutkusu bir çeşit uyuşturucuydu. Kadın, erkek herkesin bağımlısı haline geldiği, hep genç kalmak için para, zaman, insan harcanan bir çeşit din. Kendi yaşını düşündü. Otuza çok az kalmıştı. Gençlik kaçarken pişmanlık yaşları. Resmi daireler dışında yaş gününü bilen var mıydı? Onu kutlayacak biri?

Koridorun ucundan bir kahkaha dalgası odasına girdi. Masasından kalktı, kapıya gitti. Uzun holün sonundaki ofisten hafif bir müzik ve ışık sızıyordu dışarıya. Birilerinin konuştuğunu, sonra güldüğünü duydu.

Selim'in nişan kutlaması. Bir bara, bir meyhaneye gitmek varken neden ofiste yapıyordu bu kutlamayı merkep herif? Kime hava atıyordu? Ofisteki arkadaşlarına? Ona? Diğer erkeklere? Bir kadın hayatına girdi diye kıcı havaya kalkan erkeklerden biriydi işte Selim. "Bakın benim kadını var!"

Bir anda orada olmak için büyük bir arzu duydu. Sonra bu arzudan utandı. Selim'e duyduğu öfkenin kaynağı kabul etmek istemediği duygular mıydı? Üstüne başına baktı. Siyah tişörtünün koltukaltlarında ter lekeleri vardı. Siyah kot pantolonu sıcaktan tenine yapışmıştı. Kısa saçları dağınıktı. Kötü kokuyordu üstelik. Sandalyesine astığı siyah kumaş ceketini aldı, üstüne geçirdi, oda ya son bir bakış atıp kapısını çekti. Az önceki sorusu yanıtsız kaldı.

Cinayet Büro'nun büyükçe ofisinde kimisi ayakta, kimisi masalara oturmuş yedi kişi saydı. Selim'in iri cüssesinin çevresinde toplanmış birkaç erkek abartılı bir kahkahayla güldüler. Suat elleindeki plastik bardaklarda kola olmadığına emindi.

Suat'ı kapıda fark eden bir memur önce Selim'e sonra yeniden Suat'a döndü. Birinin cep telefonundan odaya yayılan şarkı bitince herkesin dikkati Suat'ın üstünde toplandı. Ofisteki sessizlik birkaç saniye önceki havayla tezat oluşturunuyordu. Eğlenceden gerilime hızlı sıçrama.

Suat içeriye adımını attı, eski çalıştığı ofisteki masasına doğru yürüdü. Birisi ona geçmesi için yol verdi. Selim, tehlikeli bir suçlu yaklaşıyor gibi tetikteydi. Gözlerinden kibirli bir memnuniyet okunuyordu.

Selim'i çevreleyen grup dağılınca gördü onu. Selim'in beline kolunu dolamış, ince, narin bir kadın. Uzun koyu renk saçları beline uzanıyor, gözleri parlak, mutlu. Selim'e doğru başını kaldırmış, diğer eli erkeğin göğsüne uzanıyor. Yüzükparmağında parlayan bir taş var. Küçük ama pırıltılı. Kadın ancak Suat onlara iyice yaklaşınca onu fark etti.

"Tebrik ederim" dedi Suat Selim'e hitap ederek. "Mutluluklar dilerim..."

Suat'ın gergin durumlarda kısılan sesi iyice alçaktı şimdi. Suat küfretmiş gibi ofise büyük bir sessizlik çöktü. Yanlış bir hareketin-

de onu oradan kargatulumba götürecek en az beş erkek vardı. Yengeye yamuk olmamalıydı. Özellikle de bu mutlu günde. Selim'in nişanlısı Suat'a baktı, sonra Selim'e, sonra yeniden Suat'a. Selim'in konuşmaması tedirgin etmişti onu, yüzündeki ifade kafasını karıştırmıştı.

"Sağ ol" dedi Selim donukça.

"Tanıştırayım. Gonca, nişanlım. Bu da Suat Komiser."

Suat Komiser! İyi dostum, bir dönem peşinde koştuğum, belki de bir zamanlar âşık olduğum kadın değil. En kurusundan Suat Komiser! Başka bir sığata gerek yoktu demek. İki sıkıcı iş arkadaşı.

Suat Selim'den bakışlarını kadına çevirdi. Ne kadar da gençti! 20'lerinin başında görünüyordu. O anda Şeyma'nın yerdeki bedeni geldi gözünün önüne. Ağzı hafif aralık, son nefesini verdiği şekilde, gözler bir noktada kilitli.

"Teşekkür ederiz" dedi Gonca.

Onlar artık "biz" oldular demek. Yıllar geçtikçe daha da fazla "biz"leşecekler.

"Biz içki içmiyoruz, biz böyle düşünmüyoruz, biz akşamları sarılıp divanda TV seyretmeye bayılıyoruz."

"Biz"nin içinde önce kim eriyecek? Gonca mı? Selim mi? Selim'i ev hayatında düşünemedi. Bir koca, bir baba, bir hayat arkadaşı olması mümkün görünmedi ona. Kızı mutfakta, yeni alınmış yemek takımlarını masaya yerleştirirken görebildi, masaya koyduğu vazodaki taze çiçekleri de... Ama o tabloda Selim yok. Resme sığmıyordu Selim.

Gonca'yı arayıp yemeğe gelemeyeceğini söylüyordu, o yesin ve yatsın. Çok işi vardı. Önemli bir dava üstünde çalışıyordu çünkü. Gonca lütfen nazlanmasın. Bir polisle evlendiğini biliyor. Polis karısının da görevleri var. Gonca'nın görevleri yalnız yemek yemek, yalnız uyumak, yalnız kalkmak. Kaybolduğu "biz" içinde iyice erimek.

Suat'ın gülümsemesi Gonca'nın hoşuna gitmediğinden Selim'e iyice sokuldu. Bu sert bakışlı, simsiyah giyinmiş, erkek gibi kadın hiç hoşuna gitmemişti. Bunun bir nişan tebriği değil, bir çeşit meydan okuma olduğunu toy iç sesi ona fısıldıyordu.

Selim gözlerini Gonca'da sabitleyen Suat'ı inceledi. Kararından emin bir erkeğin memnuniyeti yerleşmişti yüzüne. Doğru kadını seçmişti. Göz ucuyla üçlüyü izleyenler çıkacak gerilimi başkalarına nasıl anlatacaklarını düşünüyordu şimdiden. O sırada birisi oynak bir parça açtı.

"Darısı senin başına mı desek?" dedi Selim Gonca'yı kendine daha da çekerek.

"Ama pek sanmıyorum... Çünkü sen evlenilecek kadın değilsin."

Selim'in hesaplı hakaretini kafasında döndürdü Suat. Orada hepsi erkeklerden oluşan ekibinin önünde Suat'ı aşağılayarak üstünlük sağlamaya çalışıyordu. Suat başını salladı. Selim'in ağzından çıkanları taşa yazar gibi kafasına yazdı.

O andaki yüz ifadesini, nişanlısının önünde onu aşağılamasını, arkadaki birinin kıkırdamasını, odadaki erkeklerin bunu zevkle izlemesini aklına iyice kaydetti. Bu sözler için ondan intikam alacağını henüz bilmiyordu. En azından adını henüz intikam koymamıştı.

Dedesi ve babaannesinin eski karyolasında beyaz dantelli örtünün üstünde karanlık rüyaların onu teslim aldığı bir uykudan kalktı. Üst kattaki küçük odaya üzgün olduğu zamanlarda sığınyordu. Samatya'da dedesinden kalan bu evde anne ve babasının silik hatırası, babaannesinin dantelleri ve kolalı yatak örtüleri arasında olmak onu eskiden iyi tanıdığı ve güvende hissettiği bir yere götürüyordu.

Yatağın kenarında duran siyah beyaz fotoğrafta, babaannesinin kucığında bebek babası, yanında gururla dikilen geniş omuzlu, irikıyım, yakışıklı dedesi. Dedesi büyük kollarından birini eşine ve bebeğine sarmıştı. O kolun himayesinde kimseye zarar gelemezdi.

Arkadaki avluya bakan yüksek apartmandan bir ağlama sesi doldu içeriye. Pencerelerden biri açıldı, tül hafifçe sallanıyordu. Sabahın serinlik vaat ettiği ama hızla sözünden caydığı saatlerdi. Yatakta oturdu Suat. Üstündeki giysiler artık ikinci bir deriye dönüşmüştü. Bedeninden kötü kokular yayılıyordu. Başını kaşdı, gözlerini ovuşturdu. Canını sıkan şeylerden hangisinin bu sabah öne çıkacağını düşündü. Dertler sıraya girer miydi? Kafasındaki hayali bir süpürgeyle temiz bir sabaha dolmaya çalışan kirli şeyleri bir kenara süpürmeye karar verdi. En azından 10 dakikalığına. Yataktan kalktı, sofaya çıktı, mutfığa girdi.

Eski bir İstanbul evinde yaşayan nadir insanlardan biri olduğunu biliyordu. Evini ona satması için baskı yapan peltek müteahhit şimdilik peşini bırakmıştı. Ama büyük bir inşaat firması ona sürekli camdan evlerin olduğu broşürler yolluyordu. Arsasının ne kadar değerli olduğunu yazan mektuplar da vardı broşürlerin

içinde. İstanbul'un ortasında köy hayatının konforunu yaşamak istemez miydi Sayın Suat Zamir? Köy hayatının konforlu olduğu yalanına kim inanıyordu ki?

Su ısıtıcısının düğmesi yine çalışmıyordu. Birkaç kez denedi, geri zıpladı plastik dil. Sinirle çaydanlığın altını suyla doldurdu ve gazocağına koydu. Göbeğini kaşıyarak ahşap merdivenden indi. Hamam olarak tasarlanan mermer banyoya girdi, şofbeni yaktı.

Giysilerini yavaş yavaş çıkarırken banyo aynasındaki kadını izledi. Karşısındaki külot ve sutyeni kalınca duraksadı. Bir an için, yalnızca ufacık bir saniye, güzel göründü yansıma. Göğüsleri sutyeni dolduruyor, göğüs kafesinin üstünde iki yuvarlak çizgi oluşturmuyordu. Göbeğinin hemen üstünde görülmeye başlayan kaslar hoşuna gitti. Bacakları kaslı ve şekilliydi. Kolları güçlü.

Hocası kesinlikle sigara içmemesini, bol protein almasını ve su içmesini tembihlemişti. Bir de meditasyon önermişti ona. Nefes alıp verme teknikleri. Meditasyon kısmını pek becerememişti henüz. Kendi başına oturup nefes almak sıkıcı geliyordu. Onun yerine dövüşmeyi tercih ederdi.

Külotu ve sutyeni de yere bıraktıktan sonra duvara monte edilmiş duş başlığının altına girdi. Sıcak su bedenini yalarken omuzlarının, sırtının ve sıkışmış kaslarının gevşediğini hissetti. Su yüzüne vurdukları kafasından temizlediği şeyler yine zihnine doluşmak için sıraya giriyorlardı. Merkeze gelen kadının hüznünlü gözleri, Oya Camcı'nın vesikalık fotoğraftaki yüzü, Şeyma'nın bacakları, Ayhan Hanım'ın gümüş saçları, Selim'in nişanlısı Gonca'nın masum bakışları...

Duşu kapadı, banyo kapısının arkasına asılı bornozunu sırtına geçirdi, baş havlusunu iki eliyle kafasında ovaladı. Alttaki odadaki dolabın çekmeceleri benzer giysilerle doluydu. Siyah gömlekler, penyeler, siyah kumaş pantolonlar ve kotlar. Resmi günler için kullandığı üniforması diğer kanattaki askıya asılmıştı.

Siyah giysileri yatağın üstüne atıp, parça parça giyindi. Dün arabada eve gelirken radyodaki spiker İstanbul'un aşırı sıcak hava dalgası altında olduğunu söylüyor, yaşlılar ve çocukların özellikle dikkat etmesi gerektiği uyarısında bulunuyordu. Şehrin bu uyarıdan sonra boşalacağını umdu Suat. Berbat trafiğin berbat havalar-

la bileşimi onu da berbat bir ruh haline sokuyordu. Göreve geldiğinden beri izin almamıştı. Tatilde ne yapılır onu bile bilmiyordu. Tanımadığı bir kentin sokaklarında gezmek, dondurma yemek, deniz kıyısında oturmak sıkıcı geliyordu ona. En iyisi çalışmaktı. Hayatında başka hiçbir şey olmayan insanların yaptığı gibi.

Yalınayak yukarı çıktı, kaynamaya başlamış suyun altını kısıtı ve bir çay poşeti attı demliğe. Mutfağın mermer taşlarından karnına doğru hoş bir serinlik yükseldi. Ayak tabanları aşırı sıcaklardan yara olmuştu. Parmaklarının üst kısımlarında oluşan minik su baloncukları sızlıyordu. Açık ayakkabı giymeyi aklından bile geçirmezdi. Sahilde dolaşan mini mini bir hanım değildi Suat.

Buzdolabında sakladığı yara bandı ve tentürdiyotla ayaklarına pansuman yaptı, sonra siyah çoraplarını geçirdi ayağına. Çaydanlıktan fincana boşalttığı çayın rengi hoşuna gitmese de sıcak sıvıyı yudum yudum içti. Buzdolabındaki kurumuş beyaz peynir ve siyah zeytinler hiç davetkâr değildi. Dolabı kapadı. Gün içinde Olay Yeri İnceleme Başkomiseri Engin Atay'ı aramaya karar verdi. Şeyma'nın intiharı hakkında soruları vardı. Yoksa her zamanki gibi cinayet vakaları mı önceliği alacaktı?

Dedesinin odasına geçti, yere fırlattığı botlarını aldı, sofadaki divana oturdu. Botları ayağına geçirirken canı yandı, ayağını ucuna kadar pabucun içine soktu. Çayından bir yudum daha alırken kapının çaldığını duydu. Önce kulak asmadı. Bazen gereksiz şeyler için kapı çalınırdı. Biri yol sormak ister, başka biri bir şey satar, bir komşu bir tabak tatlı getirir, arkadaki minik avluya top kaçır...

Kapı ikinci kez ısrarla çalınca yerinden kalktı, merdiveni indi ve iki kanatlı, vitraylı ahşap kapının önünde dikildi. Camın arkasındaki gölge pek uzun değildi. Bir kadın diye tahmin yürüttü Suat. Silahının nerede olduğunu düşündü bir saniye kadar, yatak odasında her zaman koyduğu komodinin üstünde miydi? Aceleyle odaya koştu, silah yoktu. Yukarıda dedesinin odasında olmalıydı.

“Komiserim benim Beren” dedi camın arkasındaki gölge. “Telefonunuz kapalı, size ulaşamayınca...”

Suat kapının kilidini açtı, sonra da anahtarı çevirerek kapıyı. Beren ürkek bir ifadeyle amirine bakıyordu.

“Çok özür dilerim amirim” dedi kız utanarak. “Defalarca aradım, cep telefonunuz kapalıydı. Sabah Trafik Şube’ye gittim...”

Suat saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Beren uymaktan pek hoşlanmıyordu anlaşılan. Ya da onun gibi kızın da hayatında sadece işi vardı.

“Luna’yı götüren arabanın plakasıyla ilgili bilgiler...”

“Günaydın Beren. İçeri geç” dedi Suat ona gülümseyerek. “Çay içer misin?”

Beren utanarak içeri girdi. Suat Komiser’in bu tür bir evde yaşadığını tahmin bile edemezdi. Eski Yeşilçam filmlerinin ahşap evlerinden biriydi tamı tamına. Ortada bir sofa, geride bir taş banyo, sağda iki kapı, yukarı kıvrılan merdiven. Mutfak neredeydi?

“Teşekkürler. İçerim komiserim” dedi Beren.

Suat önde, Beren arkada yukarı çıktılar. Bu katta da bir sofa vardı. Suat Komiser buraya bir divan koyarak minik bir salona çevirmişti. Sol tarafta eski eşyaların bulunduğu bir yatak odası vardı. Diğer cephede de mutfak. Televizyon yoktu, kitaplık yoktu, yerdeki eski bir halı dışında çıplaktı sofa.

“Otursana.”

Beren, Suat Zamir’in evine geldiği için ona kızacağını sanıyordu. Çay teklifi şaşırtmıştı onu. Yoksa Beren’in bunu uzun süredir yapmak istediğini anladığı için mi hoşgörölü davranmıştı? Amirini tanımak istemek fena bir şey değildi sonuçta. Günün çoğunu beraber geçiriyorlardı. Suat fincanı Beren’e uzattı.

“Kusura bakma şeker yok” dedi Suat, divanın ucuna ilişmiş Beren’e bakarak. “Cep telefonumun şarjı bitmiştir. Bayağı eskidi. Ee neymiş merkezi beklemeyecek?”

Beren çayından bir yudum aldı, ağzı yandı, yüzünü buruşturdu.

“Araç kiralıkmiş komiserim. Siyah bir spor araba. Markası...”

Beren cebinden çıkardığı not defterinden okudu: “Porsche.”

“Peki kimmiş kiralayan?”

“O yüzden koşa koşa geldim komiserim. Araç Nihan Kızılca adına kiralanmış.”

Nihan Kızılca... Nihan Kızılca... Nihan Kızılca...

Suat merkezdeki üç metre karelik odada iki masanın arasındaki ufak boşlukta bu adı tekrarlayarak volta atıyordu. Beren önündeki notları tekrar okudu.

“Kiralama şirketi telefonda Nihan Kızılca ismini verdi. Kayıtlarındaki tüm bilgileri e-postayla atacaklarını söylediler. Nakit öden- se bile garanti için bir kredi kartı numarası gerekirmiş.”

“Sistemdeki bütün Nihan Kızılca’ları listele Beren. Kimlik nu- maraları, nerede yaşadıkları, yaşları, sabıka kayıtları, her şeyi... Ki- ralama şirketini bir kez daha ara, bastır, gerekirse oraya git.”

Beren başını salladı.

“Luna Nihan Kızılca’ya Nihan Anne diyormuş. Ona güvenerek arabaya bindi ve ortadan kayboldu. Bu vakanın merkezinde Luna var. Çocuğu bulduk mu gizemi çözeriz” dedi Suat mırıldanır gibi.

“Deniz Apartmanı’nın çevresindeki MOBESE kayıtlarını da istedim komiserim. Siyah Porsche’nin nereye gittiğini öğrenmeye çalışacağım.”

Suat kendi kafasındaki sorulardan Beren’i duymamıştı. Bir iki tur daha volta attı, masada duran cep telefonunu aldıktan sonra odadan aceleyle çıktı. İki kat indikten sonra uzun koridorun so- lundaki geniş cam kapıyı çalmadan içeri daldı. Olay Yeri İnceleme ofisindeki masaların çoğu boştu. İstanbul can aldıkça, deliller raf- larda birikiyor, üst üste yığılıyordu.

Açık plan ofisin dibindeki camlı odaya göz attı Suat. Aradığı kişi bilgisayara eğilmişti, gözleri bir noktaya kilitlenmişti. Hızlı adımlarla o yöne ilerledi. Kapıyı formalite icabı tıklattı, gel yanıtı-

nı beklemeden içeri daldı. Öfkeyle kapıya dönen yüz onu görünce yumuşadı.

“Vay Suat Komiser, hangi rüzgâr attı seni buraya? Cinayet Büro’ dan ayrıldığından beri pek görüşemiyoruz.”

Başkomiser Engin Atay uzun, zarif elleriyle masadaki bir kalemi yakalamış, oynuyordu. Yeşil gözleri Suat’a eski bir alevle baktı. Reddedilmiş bir erkeğin bakışı.

“Engin Ağabey” diye söze girdi Suat, eski alışkanlıkları devam ettirmek istemekten çok, güvenli bir alanda hareket etmek arzusuyla. Engin Atay elini kaldırarak onu susturdu.

“Lütfen” dedi. “Ağabeyi bırak, hep söylüyorum. Meslektaşız biz. Engin de bana.”

Altında çalışanlara “Engin Bey” dedirten adam, Suat’a gelince ne ağabey ne de bey olmak istiyordu. Suat, herkes gibi Engin’in teşkilattaki çapkınlıkları, kaçamakları üstüne dedikoduları duymuştu. Bıyık altından gülünüp geçiliyordu çoğuna. Engin çapkın bir erkekti, kendisi ise penceresiz ofisi hak eden kadın polis.

Suat masaya doğru iki adım attı ve sandalyelerden birine oturdu.

“Engin” dedi ciddiyetle. “Yardıma ihtiyacım var. Genç bir kadının intiharı. Kimliğine henüz ulaşamadık. Şeyma adıyla biliyor. Dosya sana ulaşmış olmalı. Acilen parmak izi analizi gerekiyor. Kızın gerçek adını bilirsek...”

Engin Suat’ı, üstündeki giysileri, saçlarını, kısa kollu tişörtünden görünen kollarını süzdü.

“Spora mı başladın?” dedi dişlerini göstererek. Yüzündeki ifadeye gülümseme denemezdi.

Suat iç geçirdi. Bilgi karşılığında onunla oynaşmasını bekliyordu. Oturduğu sandalyenin kolçaklarını sıktı bıraktı. Söze girmeden derin bir nefes aldı.

“Evet. Dövüş sporlarına gidiyorum. Benim iki katım bir herifi haşat, normal boyuttakileri de komalık edebilirim.”

Suat gülerek arkasına yaslandı ve söylediklerinin karşısındaki üstünde bıraktığı etkiyi inceledi. Engin Atay hâlâ dişlerini gösteriyor, yeşil gözleriyle Suat’ı göz hapsinde tutuyordu.

“Şiddet aklını kullanamayanların başvurduğu bir yöntemdir Suat” dedi bilgçlikle. “Senin aklın var. Onu kullan.”

“Cani katillerin çocuk ve kadınları parça parça ettiği dosyalara bakan bir polis olarak bunu fark etmen çok güzel Engin. Cinayetleri ben işlemiyorum. Onları engellemeye çalışıyorum.”

Engin en sevdiği konulardan birinin açılmasından memnun sandalyesinde kıpırdandı.

“Cinayetin ve adaletin felsefesi... Saatlerce konuşabiliriz bunu. Bu akşam işin var mı?”

Suat, Engin’in eskimiş oyunlarına dayanamayacağını fark etti. Onunla konuşmak istemiyordu, onunla içki içmek de... Memelelerine bakarak ağzının sulandığını görmek istemiyordu... Gereksiz imalarını, kendisi ve elit ailesi hakkında böbürlenmelerini, aslında çok daha iyi bir yerde olması gerekirken Türk polis teşkilatına lüt-fettiği için bu mevkiyi seçtiği safsatalarından da bunalmıştı. Engin Atay, Suat’ı hiç ama hiç ilgilendirmiyordu.

“Vaktini almak istemiyorum Engin” dedi ayağa kalkarak. “Genç bir kızın ölümü söz konusu. Bir de ortadan kaybolan 16 yaşında bir çocuk var. Yardım edebilirsen ne âlâ, yoksa başımın çaresine bakarım.”

Engin, Suat’ın yanaklarına yansıyan öfke alevini görünce iki elini havaya kaldırdı. ✍

“Bir erkeğin şansını denemesine bu kadar bozulma Suat” dedi pişkinlikle. “Bilirsin seni severim.”

“Evrende yaşayan diğer tüm kadınları sevdiğin gibi” demedi Suat.

Ayakta ona bakmayı sürdürdü.

“Neydi kızın adı?” dedi Engin ekranına dönerek. “Şeyma?”

“Evet. Bulgular dün size ulaşmış olmalı. Oradaki arkadaşlara da söyledim. Acilen parmak izi analizi lazım diye.”

Engin klavyesindeki tuşları tıkladı, dudaklarını büzdü, gözle-riyle ekrandan geçen belgeleri taradı.

“Maalesef” dedi. “Parmak izi temiz, bir isimle eşleşmiyor.”

Suat sinirle yerinde sallandı. Sahipsiz, isimsiz bir genç kızın ce-sedi sinir bozucuydu.

“Fena oldu bu. Rutin raporların zaman alacağını biliyorum Engin. Ama bir iki detay özellikle gerekli. Onlara bakarsan beni çok mutlu edersin.”

“Neymiş onlar?”

“Dairede bulduğumuz zeytin çekirdekleri ve sigara izmaritlerindeki DNA örnekleri. Bir de Şeyma’nın pantolonundaki çamur izleri. Tabii ölüm nedeni de...”

Engin yine bir şeyler yazdı, yazarken başını salladı.

“Son dediğin biraz zaman alır. Ama diğerlerini ekip için not ettim. Erkene almaya çalışacağım. Sadece senin güzel hatırın için.”

Suat’ın içi bulandı, yüzünü ekşitti.

“Onun dışında nasılsın?” dedi Engin Suat’ın kapıyı vurup çıkmasına engel olmak ister gibi.

“Koşturmaca. Özel görev verildi, biliyorsun zaten.”

“Büyük hata. Tikli Kadri en iyi elemanını kenara çekti, ahmak bir polisin önünü açtı.”

Engin’in Selim’den söz ettiğini biliyordu Suat. Ona katılsa da açıkça ifade etmek istemedi.

“Polislik böyle bir şey değil mi? Her zaman istediğimiz yerde, istediğimiz zamanda olamıyoruz. Bazen doğru atlara oynamak gerekiyor.”

“Duydum ki Selim nişanlamış. Nasıl biri nişanlısı?”

Teşkilatta görevden çok polislerin özel hayatı gündem oluyordu anlaşılan. Engin Atay’ın bu sorusu Suat’la ilgili hedeflerinin kolaylaştığı imasını taşıyordu.

“Genç ve güzel bir kız” dedi Suat sıkıntıyla. “Erkeklerin sabit saplantısı.”

Engin bu sefer Suat’a gülümsedi.

“Yoksa bir kıskançlık mı seziyorum?”

Suat bakışlarını Engin’in gözlerine sabitledi, dudakları arasından dışarı fırlamak isteyen küfürleri içinde tutmak için büyük çaba harcadı. O sırada cep telefonunun ekranı yanıp sönmeye başladı.

“Engin, beni yarı yolda bırakmayacaksın değil mi? Bir an önce o bilgilere ulaşmam lazım.”

Suat bu sözlerinin onu Engin’e borçlu çıkardığının farkındaydı.

Borç toplama zamanı geldiğinde düşünenecekti yapacaklarını. Şimdi çözmesi gereken bir vaka vardı.

Ekranın tuşuna bastı, Beren'in titreyen sesi geliyordu. Belli ki heyecanlıydı kız.

"Komiserim. Kiralama şirketinden e-posta geldi. Gelip baksanız çok iyi olacak."

Mutlaka sevmişimdir onu.

Başka türlü sü hesapçılık olurdu.

Onu rahat, tasasız ve tembel bir hayat için seçmekle suçluyor beni.

Bunun bir karşılığı olmalı diyor.

Bir erkeğin ihtiyaçları var.

Arzuları var.

Burun ameliyatımdan sonra bir süre her şey iyiye gitti.

Baş ağrılarımı ondan gizliyordum.

Yüziime yayılan morlukları görmemesi için ağır makyaj yapıyordum.

Sargılarıma bakarak mummyaya dönmüşsün diye dalga geçiyordu.

Bakalım becerebildi mi doktorlar?

Onun istediği gibi bir burnum olacak mı?

Doktora ayrıntılı biçimde parmaklarıyla havada çizerek nasıl bir burun istediğini anlatmasını anımsıyorum.

Doktora gösterdiği fotoğrafları benden saklamasını...

Sargıların açılacağı gün kalpten gideceğimi sanıyordum.

Doktor kendi kendine mırıldanarak burnumu kontrol etti.

Yaptığı işten memnun geri çekildi ve aynayı bana uzattı.

Aynadan bana bakan kadını tanımam biraz zaman aldı.

Ufacık, top gibi bir yükseltinin altında iki küçük delik.

Yüzümün önemli bir kısmı silinmiş gibiydi.

Yanaklarım daha büyük, gözlerim daha bitişik göründü gözüme.

Elimdeki aynayı düşürdüm.

Odadaki hemşire "Eyvah 7 yıl uğursuzluk" diye bağırdı.

Sonra o geldi odaya.

İfadesiz, sessiz...

Burun güzel de,

Bir uyumsuzluk var dedi.

Çenede mi sorun var doktor?

Doktor itiraz etti, hayır çene gayet iyiydi.

Bir süre sonra göz alışacaktı.

İkna olmadı.
Eşyalarımı toplarken doktordan ayna için özür diledim.
Mutlaka parasını öderdim.
Doktor bana acıyarak baktı.
Gayet iyi görünüyorsunuz, estetik yaptırmanıza gerek yok dedi.
Başımı salladım, çıktım.
Bir daha o doktoru hiç görmedim.

Suat merdiveni ikişer ikişer çıkarken derin nefes alıp vererek kalbinin ritmini yavaşlatmaya çalıştı. Ofisinin bulunduğu kata gelince koridorun sonunda amiri Kadri Özer'i gördü. Sol elinde bir dosya, sağ elinde kulağına yapıştırdığı cep telefonu vardı. Başını sinirle sallıyor, dosyanın sırtını avucunda eritecekmiş gibi sıkıyordu. Gözlerini yerden kaldırıncı Suat'ı gördü. Bakışlarını ona sabitledi. Suat ofisin kapısından tam içeri girecekken Tikli Kadri dosyalı elini kaldırıp onu çağırdı.

Suat iç çekerek amirine doğru yürüdü. Tikli Kadri Cinayet Büro'nun açık kapısı önünde duruyor, Suat'ı izliyordu.

"Evet efendim. Anladım efendim. Tabii, gerekeni yaparız efendim."

Amiri Suat'a bakmayı sürdürerek konuşuyordu. "Efendim" demek zorunda olmasa küfredeceğinden neredeyse emindi Suat. Tikli Kadri birkaç kez daha efendim dedikten sonra kapattı telefonu.

"Ofisime gel" dedi topuklarının üstünde hızla dönerek.

Tikli Kadri önde, Suat arkada birkaç dakika ilerlediler. Koridor da karşılaştıkları memurlar saygılı bir selam verdikten sonra Tikli Kadri'den uzak olmak için duvara yakın yürüyüp geçtiler yanlarından.

Tikli Kadri'nin jaluzileri yenilenmiş ofisi havasız, ruhsuz ve griydi. Masanın karşısına yerleştirilmiş vantilatör tıkırtılar çıkarak ancak kendini döndürüyordu. Aletin çevresindeki hava blok gibi hareketsizdi. Tikli Kadri masanın arkasına geçti, sinirle telefonunu ve dosyayı masaya fırlattı. Suat'ı sallamayarak bir küfür savurdu dişlerinin arasından. Tiki henüz oynamıyordu.

“Az önce kiminle konuşuyordum biliyor musun?” dedi sahte bir tatlılıkla.

Suat hazırolda ve sessizlik içinde bekledi. Amirinin ofisine neden çağrıldığını kestirmeye çalışıyordu.

“Müdür aradı” diye sürdürdü Tikli Kadri. “Onu da valilikten aramışlar. İki salak polis hakkında şikâyet var. Biri daha salak ama.”

Suat dişlerini ve yumruklarını sıkarak bekledi. Gelecek darbenin nereye ineceğini kontrol edemezdi. Sadece kabuğuna girebilirdi.

“Sen ve yardımcın Bahar dün Çamlıca’ya mı gittiniz?”

Suat, Tikli Kadri’yi “Yardımcımın ismi Bahar değil Beren, soyadı Bahar” diyerek düzeltmedi. Amirinin ondan yanıt beklediğine emin olunca, söze girdi.

“Dün sabah gelen kadın amirim... Kocasının kendini öldürdüğünü ihbar eden kadını hatırlıyor musunuz?”

Tikli Kadri’nin yüzünde ne sempati ne de sıcaklık vardı. Az sonra ısırma hazır bir kurt gibi bakıyordu ona.

“Lagalugayı bırak Suat. Sen ve Bahar Çamlıca’da ne yapıyorsunuz? Sizin bölgeniz bile değil.”

“Dün gelen kadın orayı adres olarak verdi amirim. Biz de kontrol için, kadının iyi olup olmadığını...”

Tikli Kadri vücudundan beklenmeyen bir çeviklikle masanın önüne geçti ve Suat’a yaklaştı.

“Sen çaylak yardımcını alıp valinin danışmanlarından birinin evinde karısını sorguya mı gittin? Bana danışmadan, izin almadan, kimseye söylemeden?”

Suat tehlikeyi sezen vahşi bir kedi gibi hareketsiz durdu.

“Sen delirdin mi Suat?” diye tısladı Tikli Kadri iri kafasını ona doğru eğerek. “Ne idüğü belirsiz, deli bir kadının sözüyle vali danışmanının evine gidilir mi? Ön araştırmasını yapmadan, bu kadın kimdir, verdiği adres kime ait bilmeden, amire bir danışalım demeden.”

“Karısı mı söylemiş?” dedi Suat ağzından fırlayan soruya engel olamayarak.

“Haa bir de kadınlar arası sırlarınız mı vardı? Polisçilik oynayalım ama kocana söyleme mi dediniz kadına? Tabii o söylemiştir. Evinde ki güvenlik kameralarını da fark etmemişsinizdir siz salaklar.”

Suat amirinin kendisine salak demesine sinirlenmeye başlıyordu. Çenesini sıkı, dişleri sızladı.

“Amirim” dedi kısık sesle. “İçimden bir ses bu kadının iddialarının ardında bir şeyler olduğunu söyledi bana. Tabii iddialar abartılı ama kadın bir şeyden korkmuş, kaçmış gibiydi. Hayati tehlike sezip o yüzden harekete geçtik. Üstelik kimse yasaların üstünde değil, vali danışmanları bile.”

“Ah ne kadar romantik bir polis! Buldunuz mu bari kadını?” dedi Kadri Özer, sinirle bir elini sallayarak.

Suat sustu. Tikli Kadri’nin ne dese sinirleneceğini bilerek doğru sözcükleri seçmeye çalıştı.

“Kadın isminin Oya Camcı olduğunu söylemişti. Ama kimliği yoktu. Evde bir Oya Camcı bulduk ama aradığımız Oya Camcı değildi.”

“Aman aferin size. Bir Oya Camcı bulmuştunuz işte. Ama yanlış Oya Camcı’yı bulmuştunuz. Çünkü salaksınız” dedi Tikli Kadri ve masasına çöktü.

“Şimdi emirlerime harfiyen uyacaksın Suat. Bunun peşini derhal bırakıyorsun. Aykut Camcı ve eşini rahat bırakacaksın. O deli kadın da tekrar gelirse bulun bir hastane kapatın. Bir daha bu konuyu duymayacağım. Akıllı olacaksınız anlaşıldı mı?”

Suat, vantilatörün tıkırtılarına kulak kesildi, bir süre boş gözlerle amirine baktı. Tikli Kadri’ye verecek bir sözü olmadığını düşündü.

“Ha bir de...” dedi Tikli Kadri eline aldığı kalemi ona yönelterek. “Sana ben Selim’le görüşmeyecek, konuşmayacaksın demedim mi? Dün akşam büroya gitmişsin?”

Suat teşkilatta onu casus gibi izleyen gözleri yuvalarından çıkarmak için karşı konulmaz bir istek duydu o anda.

“Selim’le görüşmek yok! Çalışmak yok, ahbaplık, rekabet her ne ise derdiniz hiçbirisi yok. Bitir bu işi artık kafanda. Adam nişanlı!”

“Bitir bu işi artık. Adam nişanlı!” sözü yankılandı Suat’ın kafasında.

Demek oyun tersine dönmüş, fail Suat olmuştu. Selim’in onunla ilgili arzularının suçlusu da Suat’tı. Erkek polisin –hem de nişanlı bir erkek– peşinden koşan takıntılı bir kadın polis damgası yapışmıştı üstüne. Kokulu odayı hak etmesinin nedeni.

“Haydi şimdi işinin başına dön” dedi Tikli Kadri köpek yavrusunu kışkışlar gibi.

Suat, amirinin dandik vantilatörünü duvara çarpmamak için zor tuttu kendini. Derin bir nefes verdi, ofisin kapısını açtı ve sıcak koridora çıktı. Üstünden kamyon geçmiş gibi yorgundu.

Ofiste Beren ekranında bir şeyler okuyordu.

“Komiserim” diye yerinden fırladı genç polis. “Bunu görmeniz lazım. Bir hata olmalı. Nihan Kızılca’nın ehliyet bilgileri...” dedi Beren coşkuyla.

“Bakın, bakın şuraya...”

Beren’in gösterdiği belgelere göz gezdirdi Suat. Kiralama şirketinin gönderdiği e-postada taranmış sayfaların birinde ehliyetin üstünde kararmış bir kadın fotoğrafı vardı. Başvuru formundaki bilgiler de ehliyet bilgileriyle uyumluydu. Kredi kartı numarası ve bankanın ismi açık biçimde görülüyordu. Beren ehliyetin üstündeki kimlik numarasını iyice büyüüttü ve sayıları gösterdi Suat’a.

“Amirim” dedi Beren fısıldayarak. “Bu kimlik numarası, listedeki Nihan Kızılca’lardan sadece birine uyuyor.”

Suat şimdi dikkatle Beren’e bakıyordu. Soru sorarsa kız puf diye kaybolacak gibi geldi ona.

“Nihan Kızılca bundan sekiz yıl önce ölmüş komiserim.”

Kadıköy'ün merkezindeki eski iş hanının kapısı ardına kadar açıktı. Küçük sokak tek kaldırım üstüne park etmiş araçlarla daha da daralmıştı. Bir minibüs ciyaklayan bir kornaya bastı, şoför penceresinden sokağa doğru bir küfür savurdu, sonra tükürdü, öndeki araba gaza bastı, ancak birkaç metre ilerledi ve durdu.

Kadıköy sahiline açılan ara sokaklardan birindeydiler. Nihan Kızılca'nın araba kiralama şirketine verdiği adresin de kendisi gibi sahte olacağını düşünüyordu Suat. Ölü bir kadın lüks arabalar kir alıyor, bir evin yıllık kirasını şak diye veriyor, manevi kızlarını bir eve yerleştiriyor, kızlarından biri pencereden düşüyor, diğeri ortadan yok oluyordu. Ölü birinin kimliğini alabilmek için ya çok para gerekirdi ya da çok sıkı bir bağlantı. Ya da her ikisi de. Suat sahte Nihan Kızılca'nın çoktan kaçtığını düşünüyordu. Tek kişinin altından kalkamayacağı kadar derin ve karanlık işlerin kokusu vardı bu vakada.

Sokak geçkin muhasebeciler, aylak avukatlar, ünlü olmayan dişçiler, hangi ticaretle uğraştıkları muğlak ithalat-ihracat A.Ş.'ler, isimsiz yazıhanelerle doluydu. Soğuk su şişelerini bir torbaya doldurmuş Suriyeli bir genci yanına çağırdı Suat. İki şişe su aldıktan sonra parasını ödedi. İçinde minyatür bir buzdağı olan şişeyi Beren'e uzattı.

"Ben yalnız gireceğim. Bir şey olursa seni ararım. Buradan ayrılma. Tamam mı?"

Beren, bozuntuya vermemeye çalışarak hevesle tuttuğu not defterini cebine soktu. Amirinin ona güvenmemesi gururunu incitiyordu. Başını salladı, binanın girişindeki tozlu pencerenin önündeki çıkıntıya kışını dayadı.

“Ben hazırım komiserim” dedi uysal bir öğrenci gibi.

Suat Komiser’in tüm yol boyunca ağzını açmaması ve arabayı sinirle kullanması ürkütmüştü onu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Emniyet Amiri Kadri Özer’i gördüğü için geciktiğini söylemişti. Ne konuşmuşlardı? Suat Komiser neden sevilmiyordu teşkilatta? İyi birine benziyordu oysa. Çalışkan bir polisti. Başkomiser rütbesine yaklaşmış olması gerekmez miydi? Cinayet Büro’dan koparılıp intihar vakalarını soruşturması da tuhaftı.

Beren Oya Camcı’yı kafasından atamıyordu. Dosya olamayacak kadar garip, havada bir olay. Vaka olabilecek bir suç yoktu ortada. Ama bir şüphe vardı. Bir kadın zor durumdaydı, yeri belli değildi ve onu bulmak polisin işi değil miydi? Suat Komiser’i, Oya Camcı konusunda harekete geçmeye zorlayanın kendisi olduğunu düşünerek canı sıkıldı. O mu amirinin başını belaya sokmuştu acaba?

Suat odaya yüzü öfkeden morarmış olarak dönünce, ona buluşmamanın kendisi için hayırlı olacağını düşündü. Önündeki ekranda bir şey okur gibi yaptı, not defterini sakladı. Not almak bir çeşit maniydi onun için. Duramıyordu. Toplu taşımada gördüğü insanların yüzleri, elleri, duruşları, giyimleri üstüne notlar alıyor, ne iş yaptıkları, nasıl yaşadıkları, şu anda nereye gittikleri hakkında tahminler yürütüyordu. Bir gün cesaretini toplarsa not aldığı tahminleri doğrulamak için soracaktı. Henüz değil.

Hayatın farklı alanları için not defterlerini ayırmıştı. İş, ev, yol, tatil, ablası ve diğer... Hayatı kutulara ayırıyor, notlarıyla tasnifliyor, sınıflandırıyordu. Küçükçekmece’de ablasının eski bir öğretmen dostunun evinde kiraladığı odada, defterleri arasında yaşıyordu. Yaşlı kadın onun sürekli ders çalıştığını sanıyordu. Notlarına baksa kendisini de görecekti oysa.

Kaçta kalktığını, sabahları çayını nasıl içtiğini, üstündeki sabahlığın detaylarını, hangi kanalı ve hangi programı izlediğini yazıyordu notlarında. Yorumsuz, düz, sıkıcı gözlemlerden ibaretti. Ama notsuz yapamıyordu Beren. Şimdi bu yıkılmaya yüz tutmuş sokakta not almıyorsa çevrenin dikkatini çekmemek içindi.

Saat, kalem, el feneri gibi ıvır zıvır satan bir işportacı tam kar-

şısındaki kaldırıma yerleşmiş, arada ona bakıyordu. Beren polis kimliğini çıkarıp onu oradan kovmayı geçirdi aklından. Ama Suat Komiser'in işini bozacağından çekinerek vazgeçti. Suat Komiser'deki otorite onda olsaydı kimliğini göstermeden bile yapardı bunu. Ufak tefek olması, genç bir kadın olması, sesinin ince olması böyle bir otorite sergilemesine izin vermiyordu.

Amiri ona "Haydi Beren, şu adrese gidelim" diyene kadar masasının başında bir fare gibi sessiz kalmıştı. Şimdi bu çirkin binaya girmeye hazırlanan amirinin su şişesini taşıma işi ona düşüyordu.

Suat günün ilk sigarasının son dumanını içine çektikten sonra binanın en tepesine baktı. Kaç kat çıkması gerektiğini tartıyordu. En ufak bir depremde enkaza dönüşecek gri iş hanına adımı attı ve aşınmış merdivenlerini tırmanmaya başladı. Burası eski bir apartmandan dönüştürülmüş bir iş hanıydı. Her kattaki iki daire işyerlerine çevrilmiş, ev sahipleri daha geniş, daha sakın, daha temiz evler için başka semtlere kaçmıştı. Dolmuş şoförlerinin gelen geçene tükürdüğü bir sokakta yaşamak istemezdi kimse.

En üst kata çıktığında sağ bacasında hafif bir kasılma hissetti. Bu haftaki spor seansını kaçırmaması gerektiğini biliyordu. Ara verince vücut da salıyordu kendisini. Başlarda zor gelmişti bu dövüş sanatını yapmak ama şimdi bedeni istiyordu. Öfkesini salabilirdiği, rahatlayabildiği ender saatlerdi. Hocasına mesaj atıp geleceğini bildirse iyi olurdu.

En üst kattaki iki dairenin birinin kapısında "El İşleri Severler Derneği" yazıyordu. Gizli kumarhanelerden olmalıydı. Erkeklerin toplanıp kumar oynayıp porno seyrettikleri sözde derneklerden. Kapıya vurulan mühürden polisin çoktan burayı boşalttığı anlaşılıyordu.

Diğer kapıya yöneldi. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Ne telefon ne de insan sesi. Kapının çevresinde bir tabela da yoktu. Can sıkıcı bir sessizlik hâkimdi. Suat sırtındaki tüylerin dikildiğini hissetti. Eli beline gitti, tabancasının kabzasını kavradı. Zile basıp basmamak konusunda tereddüt etti.

Kapının tokmağında karar kıldı. Otel odalarındaki gibi dışarıdan da çevrilebilen tokmaklardandı. Ucuz metal yer yer paslan-

mıştı. Tokmağı çevirdi ve kilitli olmadığını anlayınca, tabancasını belinden seri bir hareketle çıkardı.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Loş bir koridor önünde uzanıyordu. Kendi nabız atışlarını boğazında duydu. Burundan derin bir nefes aldı, verdi. İçeriye adımını atmadan kapının arkasını kontrol etti. Temiz. Koridorda ilerledi. Oldukça dardı. Soldaki ilk kapı eşişinden minik bir mutfak göründü. Tezgâhüstü ocak, devrik bir çaydanlık, alçak bir buzdolabı. Mutfak penceresi ardına kadar açıktı. Yan binanın terası görünüyordu. O anda bir ses duydu. Düşme sesi. Sırtını duvara vererek yavaşça pencereye ilerledi. Silahı dışarı uzattı, boşluğa baktı. O anda yüzüne doğru bir güvercin yükseldi. Yüzünü sakınmak için eğildi. Az kalsın ateş ediyordu. Geri çekildi, bir daha baktı. Temiz. Koridora döndü. Devam etti.

Sağdaki kapının arkasında alaturka bir tuvalet vardı. Bir yerlerden su sızıp yayılıyordu fayansların üstüne. Eski sifonun metal ipi kopmuştu. Burası da temiz. Koridorun sonundaki odaya doğru yürüdü. Burundan nefes al, burundan ver... Dudakları sinirden birbirine yapışmıştı. Silah tutan elinde en ufak bir titreme yoktu ama. Elinin bir uzantısı gibiydi siyah metal. Dipteki odanın kapısında durdu. Burundan al, burundan ver... Buzlu camlı kapının ahşabının krem boyası bakımsızlıktan solmuş, dökülmüştü. Metal kapı kolunu indirdi ve kapıyı itti.

Loş koridorun aydınlatamadığı karanlık bir odaya bakıyordu şimdi. Panjurlar kapalıydı. Odanın havasızlıktan ve tozdan kullanılmadığı belliydi. Kapının arkasını kontrol etti. Temiz. Işık düşmesini aradı duvarda. Açtı, kapadı. Elektrik yok. Sırtını duvara vererek pencereye doğru ilerledi. Sağ penceredeki panjurların duvara monte edilmiş kolu kırılmıştı. Soldakine doğru yürüdü. Kolu yavaşça çevirdi. Panjur nazlanarak yükseldi. Bir tarafı aşağıda kaldı, bir yanı açıldı. Yamuk açıklıktan içeriye ışık yağdı.

Suat iki odanın birleştirilmesiyle oluşmuş büyükçe bir odanın tam ortasındaydı. Onun durduğu bölümde ortada bir masa vardı. Çevresinde birkaçı yerde, yarım düzine sandalye. Halı yoktu, perde de. Pencerenin yanındaki duvarda metal ofis dolapları vardı. Gri dosya dolapları.

Odanın ortasına ilerledi. Diğer bölüm hâlâ loştu. Koca bir çalışma masası en geniş duvarın önüne yerleştirilmişti. Büyük bir deri sandalyenin sırtı masaya dayanmıştı. Masanın önünde iki koltuk ve cam bir sehpa vardı. Loş bölüme doğru iki adım attı. Bir ses duyduğunu sanarak yerinde dondu. Sanki biri bir şey fısıldamıştı kulağına. Odada yalnız olduğunu biliyordu. Korkan aklının ona oynadığı oyunlardı bunlar. Burundan al, burundan ver...

Masanın çevresini dolaştı, duvara dönük sandalyeye yaklaştı ve ayakları yere mıhlandı. Sandalyede biri oturuyordu. Cep telefonunu çıkardı, fenerini karaltıya doğru tuttu. Büyük deri sandalyeye gömülmüş, başı yana düşmüştü. Uyuyor gibiydi. Aynı manevi kızı gibi. Sekiz yıl önce kalpten giden Nihan Kızılca bu sefer tek kurşunla yeniden ölmüştü.

Çene ameliyatımın ardından baş ağrılarım
dayanılmaz boyutlara ulaştı.
Birisi kafatasımı mengeneyle sıkıyor bırakıyor gibiydi.
Ağrıdan gözlerim kararıyor, kusuyordum.
Abartıyorsun diyordu bana.
Milyonlarca insan her gün ameliyat oluyor...
Naz yapıyorsun...
Şikâyetlerimi duymamak için uzun iş gezilerine gidiyordu.
Yanık tenle dönüyor, evin içinde keyifle geziyor,
sonra yeniden gidiyordu.
Çenemin iyice iyileşmesinden sonra yeni yüzümle karşısına çıktığımda
gözlerinden arzu geçti.
Çok güzel olmuş dedi.
Divanda yan yana oturuyorduk, saçımı okşadı.
Daha da güzel olacaksın dedi.
Tıp harikalar yaratıyor.
Ben itiraz etmeye hazırlanırken
gel deyip beni yerimden kaldırdı.
Yatak odasına götürdü.
Yavaşça soydu ve göğüslerimi okşadı.
Acı çektiğini biliyorum diye fısıldadı.
Emin ol, bunların hepsinin karşılığı olacak.
Beni çok mutlu ediyorsun ben de seni edeceğim.
Daha da güzel olacaksın
Çok güzel ve genç...
Çıplak bedenime bakarken
Memelerin dedi dudağını bükerek
Memelerin...
Biraz sarkıyor mu ne?
Sonra eğildi.
Her şeyi bana bırak dedi
Her şeyini bana teslim et...
Sen benimsin
En gizli sırrımsın.

Suat, Beren'i yukarı çağırıp detaylı not almasını istedikten hemen sonra aramıştı Cinayet Büro ekiplerini. Merkeze haber verirken cinayet ekipleri arasından pek tanımadığı bir ekibin gelmesini umuyordu. Elinde acil iş olmayan, davayı umursamayan bir ekibin formaliteleri halletmesi daha iyi olurdu.

Üstelik Selim ve kutlama akşamında önünde küçük düştüğü ekip arkadaşlarını görmek istemiyordu Suat. Ama prosedür buydu. Cinayet Büro'ya haber vermeliydi. Büyük olasılıkla gerekli işlemler tamamlandıktan sonra Suat devralacaktı davayı. İlk bakışta intihar gibi duruyordu. Beren'in yardımıyla hava koşullarından ve bakımsızlıktan sıkışmış panjurları açtıklarında odadaki cesedi iyice inceleyebildi.

Büyük deri sandalyede ufacık görünen sarışın kadının başını hafifçe oynatmaya çalıştı Suat. Rigor mortis, yani ölüm sertliği yerleşmişti kaslara. Bu yaklaşık 12 saat önce öldüğünün işaretiydi. Sandalyede aşağı doğru kaymasına rağmen ayakları yere değmeyen, döpiyes giyen, abartılı takılarla süslenmeyi sevdiği belli, orta yaşlı bir kadının cesedi... Sağ kolu sandalyenin kolçağında birinden bir şey uzatmasını ister gibi açılmıştı. Yerde, masayla duvar arasında bir tabanca vardı. Kadının sağ şakağından sızan kan donmuş, koyulaşmıştı. Ani bir ölüm gibiydi. Kadın sandalyeye oturmuş, yüzünü duvara dönmüş ve tetiği çekmişti.

Suat cesedi ilk gördüğünde hissettiği şeyden biraz utanıyordu şimdi. Cesedin Luna'ya ait olmaması onu rahatlatmıştı. Ölülerden ölü beğenmek yakışmıyordu ona. Ama Nihan Kızılca ölü ya da diri pek çok ipucu barındırıyordu. Kadının el çantası masanın üs-

tünde duruyordu. Beren'in taşıdığı eldivenlerden istedi ve çantayı karıştırdı.

Beren, Olay Yeri İnceleme gelmeden Suat Komiser'in delillere dokunmasına istemsiz bir hayret sesiyle karşılık verdi ama derhal kendini susturdu.

"Bu aramızda kalacak" dedi Suat ona bakmadan. "Emin olmam gerekiyor."

Beren başını salladı, not almaya devam etti. Suat cüzdandaki kimliği, ehliyeti çıkardı ve gülümsedi.

"Sonunda" dedi alaycı bir sesle. "Sonunda Nihan Kızılca karşımızda!"

Beren cesede daha fazla yaklaşılmaya cesaret edemiyordu. Bir polis için ne kötü bir özellik. Suat Komiser'in yüzündeki zafer duygusunu ve bir cesedin yanındaki soğukkanlılığını hayranlıkla izledi.

"Kadının kimliği, ehliyeti, kredi kartları... Bugün bize e-postayla gelen belgelerle uyumlu. Nihan Kızılca kendini öldürmüş gibi duruyor Beren. Belki de manevi kızı Şeyma'nın intiharına dayanamadı. Önce Luna'yı bir yere götürdü ve sonra da kendini öldürdü."

Beren, Suat Komiser'in ağzından çıkan teoriye kendisinin de inanmadığını düşündü. Ancak az sonra buraya gelecek ekipler bu teoriyi tercih ederlerdi. En kolayı buydu. Dava açılmadan kapanmış olacaktı. Bir kız kendini camdan atmış, annesi de acısına dayanamamış, kendi canına kıymıştı.

Suat cüzdanın gözlerini bir hırsız gibi telaşla karıştırmaya devam ediyordu. Gözlerden birinden ufak boy bir fotoğraf çıktı. Genç bir kadın ve kucağında bebek fotoğrafı. Arkasında ne tarih ne de isim vardı. Suat fotoğrafı arka cebine attı.

"Kredi kartı harcamalarını öğrenmemiz lazım Beren" dedi arada kapıya bir bakış atarak. Kadının kredi kartlarının fotoğraflarını çekti hızlıca.

"Nihan Kızılca son iki günde nerelerdeymiş öğrenebiliriz."

Beren korkudan kaynaklanan bir coşkuyla sürekli not alıyordu. Ne görürse, ne hissederse, Suat ne derse yazıyordu. Şeyma'nın intiharında da böyle olmuştu. Aklına üşüşen ilk izlenimleri kaçırmamak için kelimeleri ardı ardına kâğıda dökmüştü. Şimdi ikinci

cesedin yanında da benzer bir ruh haline girmişti. Belki de cansız bedenleri görmek iyi gelmiyordu ona.

“Beren... Beren beni duyuyor musun?”

Suat Komiser’in ona seslendiğini fark edince elinde oynayan kalemi havaya kaldırdı.

“Kadının cep telefonu Beren. Onu çantana at. İncelemeyi biz yapacağız.”

Beren bunun suç olduğunu biliyordu. Polis delilleri saklayamazdı. Bu öğrenilirse geleceği mahvolurdu. Beren başını hayır anlamında salladı. Suat bunu görünce dişlerini sıkı ve iç geçirdi.

“Senin hiçbir şeyden haberin yoktu tamam mı? Telefonu al ve hemen aşağı in. Ben burada bekleyeceğim. Sen yukarı hiç çıkmadın anlaştık mı? Bütün sorumluluk benim.”

Beren rüyada gibi koridora ilerledi, merdiveni indi, kapının önünde oturduğu tozlu çıkıntıda kışının daha önce sildiği noktaya yerleşti yeniden. Ellerini, titremenin durması için cebine soktu. Kuruyan boğazını ıslatmak için çantasında erimekte olan buzlu sudan iki yudum içti. Az sonra bir polis sireni duydu ve olduğu yerde kaybolmak için omuzlarını içine çekti.

Sıkışık ara sokağın polis bandıyla kapatılması, trafiğin başka bir sokağa yönlendirilmesi, meraklı gözlerin çevre binalardan, dükkânlardan toplanıp polis otolarını ve ekiplerini izlemeye başlaması kısacık bir zaman dilimine sıkıştırmıştı.

Sivil araçtan çıkan iri ve kel adamı görünce yüzünün kızardığını hissetti Beren. Suat Komiser hiç memnun olmayacaktı bu işe. Selim Komiser’in güneşte yanmış alnuna, öfkeli dudaklarına ve şişik bednine baktı. Abartılı bir erkeklik vardı üstünde. Sonradan eklenmiş gibi. Sertliği yapaydı. Erkek polis olarak ondan beklentilere yanıt veren bir karaktere bürünmüştü sanki. Selim aracın kapısını çarparak çıktı ve binanın son katına baktı. Günün en sıcak saatlerinde buraya gelmek zorunda kalmış olmak canını fazlasıyla sıkmış görünüyordu.

Gözü Beren’e takıldı, ona bir şey sorup sormama arasında tereddüt etti, sonra vazgeçti. Ufacık bir polisle uğraşacak vakti yoktu. Binanın içinde kaybolurken kafasından tüten öfke dumanını görür gibi oldu Beren.

Havasız ve loş odada pencereyi açmaya çalışırken gördü Suat'ı. Siyah kotu ve siyah tişörtü vücudunu sarıyordu. Kaslı kalçası, kaslı bacakları, geniş omuzlarıyla polisten çok bir sporcu gibi duruyordu. Beline soktuğu tabancasının kotuyla tişörtü arasında yarattığı kabarıklığa takıldı gözleri. Ufacık bir aralıktan teni görünüyordu. Aylar önce onu arabada kendine çekişini ve öpüşmelerini anımsadı. Yağmurlu bir günde, araba camlarının buharı arkasına saklandıkları birkaç dakika. O Suat'ı özlediğini fark etti. Ona teslim olan, kollarında eriyen, itiraz etmeyen Suat'ı. Şimdi pencereyi açmak için uğraşan kadın aynı kişi değil gibiydi. Çok uzun zaman geçmemişti oysa. Neredeyse bir yıl. Ama bazı şeyler için uzun zamandı bir yıl. Ailesinin ona bir kız bulması, tanıştırması, hop diye söz kesmesi için yeterince uzun.

Neden tüm bunlara itiraz etmediğini sormuştu kendisine. Tembellikten, yalnızlıktan, mutsuzluktan? Ne önemi vardı? Yapamıyordu kadınlarla. Doğru düzgün bir ilişki tutturamamıştı hiç. Daha önceki nişanlısı da terk etmişti onu. "Öküzün tekisin, ruhsuzsun, polislikten başka bir işe yaramazsın" demiş, çekip gitmişti hayatından.

Suat diğerlerinden farklıydı. Hem seksiydi hem de erkeksi bir yanı vardı. Tam olarak bir sınıfa koyamıyordu onu. Hem dost olabilirdi onunla, hem de hayvanlar gibi sevişebilirdi. Hangi kadındı Suat? Sürekli değişen, bir kalıba sığmayan, sivri diliyle onu sokan kadın mı? Yoksa onunlayken kendisini eksiksiz bir erkek gibi hissettirecek kadın mı?

Onunla da denemişti, olmamıştı işte. Üstelik teşkilatta böyle şeylere sıcak bakmıyorlardı. Gerçi çevresinde duyduğu Suat'la ilgili yorumlar hoşuna gitmiyordu. Bir memur "Duydum ki yatak-

ta çok iyiymiş” diye bir laf atınca ortaya adamı boğazından tutup duvara yapıştırmıştı. Suat hakkındaki dedikodular bu tavrından sonra sinsi fısıltılara dönüşmüştü.

Bari bu kadar dedikoduya bir kez sevişmiş olsalardı. Çok merak ediyordu. Onu gördüğünde kasıklarında oynamaya başlayan hareketi durdurmak için cinayet dosyalarını düşünmeye çalışıyordu. Vahşi şeyler soğutuyordu arzusunu. Kapının eşiğinden pence-
renin önündeki Suat’ı izlerken bunlar geçti aklından. Onu izlemeyi sürdürürebilmek için biraz daha sessiz kaldı. Yardımcısının arkasında olduğunu fark etmemişti.

“Komiserim” dedi genç polis Selim’e.

Suat hışımla arkasına döndü. Az sonra dövülecek iki vahşi hayvan gibi birbirlerini süzdüler. Suat’ın gözlerinden bir gölge geçti. Dudakları arasından bir şeyler söylüyor gibiydi.

“Sen aşağı in, sokağı kontrol altına al Kaya. Ben Suat Komiser’le bir konuşayım” dedi Selim az önceki düşünceleri duyulmuş gibi kızarak.

“İntihar mı?” dedi cesede doğru yürürken.

Suat sandalyede büzüşmüş cesede baktı. Olduğu yerden kadını göremiyordu. Başıyla onayladı Selim’i.

“Yine de Cinayet Büro’dan bir ekibin görmesi gerektiğini düşündüm. Sizin değerli zamanınızı almak istemezdim elbette.”

Suat’ın alaycılığı Selim’i kızdırıyordu. Kızmasını istediğini biliyordu. Sinirine hâkim olmaya çalışarak, eldivenleri geçirdi eline ve cesede eğildi.

“Sağ şakakta bir kurşun girişi, sağ kol ve tabancanın düşme açısı tutarlı görünüyor. Büyük ihtimalle intihar. Maktulenin kimliğine dair bir bilgi var mı?”

Suat omuzlarını kaldırdı. Masum bir ifade takınmaya çalışarak Selim’in eğildiği cesede doğru bir hareket yaptı.

“Genç bir kızın intihar soruşturmasında bu adrese denk geldik ve cesetle karşılaştık. Benim tahminim ölen kızın manevi annesi olarak bilinen kadın bu.”

Selim olduğu yerde dikildi ve Suat’a baktı. Oldukça sakın görünüyordu. Ama gözlerinde muzip bir ışık vardı. Sanki oyundaydı.

“İntihar eden kızın annesi miymiş? Adı ne?”

“Emin değiliz. Çantasına Olay Yeri İnceleme gelene kadar dokunmak istemedim.”

Selim alaycı bir gülücük attı Suat’a. Kadının çantasını aldı, içindeki belgelere baktı.

“Sen ne zaman bu kadar uslu oldun Suat Komiser?” dedi gülüşünü silmeden.

“Nihan Kızılca. Burdur doğumlu. Yaş...”

Selim kadının doğum yılından yaşını hesaplamaya çalışıyordu. Suat güldüğünü gizlemek için başını pencereye doğru çevirdi.

“47!” dedi sonunda Selim.

“Olay Yeri İnceleme az sonra burada olur. Biz acil kodu alınca hemen atladık geldik. Yakınlardaydık” dedi Selim orada bulunmasını açıklayarak.

Suat başını salladı ve ellerini beline yerleştirdi.

“O zaman ben kaçıyorum” dedi odaya son bir göz atarken. “Detayları Olay Yeri’nden alırım.”

Selim Suat’ın gitmesini engellemek ister gibi elini havaya kaldırdı ve bir şey diyemeden indirdi. Suat kapıya doğru seğırtirken aniden arkasına döndü ve seslendi.

“Dün akşam...” dedi Selim sözünü yarıda keserek.

Suat onu susturmak için elini kaldırdı.

“Özre gerek yok Selim. Sinirle söylenmiş bir iki laf. Ne önemi var? Sadece Tikli Kadri’nin burada görüştüğümüzden haberi olmasın. Sonra kabak benim başıma patlıyor.”

Suat bunları söylerken bakışları bir kılıç gibi Selim’in yüzünü dilimledi. Selim yüzünü cesede çevirmek zorunda hissetti. Şu ölü kadın bile daha az korkutucu görünüyordu Suat’tan. Birkaç saniyelik zamanda kadın polis dar ve karanlık koridorda gölgelere karıştı. Selim Suat’ın ardında bıraktığı kuşku bulutuyla ne yapacağını bilemeyerek koca eliyle ensesini sıvazladı.

Seni asla paylaşamam
Bir erkek gözü değse sana çıldırırım...
Böyle demişti.
Kimseyi görmüyorduk oysa,
kendi hayatımızda kapalı perdeler, kapalı kapılar ardında yaşıyorduk.
Onun işi sadece ona aitti,
bense hasta, geride kalan, uysal kadındım.
Çiftli görüşmek isteyenlere hep aynı bahaneyi sunuyordu
Maalesef rahatsız...
Bir keresinde
markette eski semtten bir tanıdıkla karşılaştım.
Kadın sürekli bana bakıyordu.
Çıkaramıyordu kim olduğumu.
Sonunda ışık yandı kafasında,
sepeti bırakıp seri hareketlerle yanıma geldi.
Az kalsın tanıyamayacaktım, nasılsınız?
Tanınınca yakalanmış gibi hissettim.
Suçlu gibi.
Yüzünüz... dedi lafını bitirmeden.
Doktor öyle uygun gördü dedim,
değişikliği tıbbi nedenlerle açıklamak için.
Pek güzel dedi kadın yarım ağızla.
Gençleşmişsiniz.
Ben de alnıma botoks yaptırmak istiyorum, acıyor mu?
Etime saplanan iğnelerin, yüzümü kesen bıçakların
içimi delen boruların ağrılarını anlatmadım kadına.
Gitmem gerekiyor dedim.
Kusura bakmayın, acil bir işim var.
Sepeti yere bırakıp ayrıldım oradan.
Kadının arkamdan konuşacağından şüphem yoktu.
Nasıl da tanı mıyordum onları,
ben de tanınmayacak haldeydim.

Suat, Nihan Kızılca'nın cüzdanından çıkan fotoğrafa baktı uzun uzun. Genç, uzun saçlı bir kadın ve kucığında şaşkınlıkla objektife bakan bir bebek. Çoraplarından biri düşmüş, tulumunun üstüne ince bir hırka giydirilmiş bir erkek çocuğu. Kadın iki koluyla bebeği sarmış. Fotoğrafta baba yok. Duvarda dere ve dağ manzarası olan bir stüdyoda çekilmiş bir anne ve çocuk fotoğrafı. Yaptığının suç olmasına karşın içi rahattı. Şeyma'nın dosyası ona aitti. Nihan Kızılca'nın cinayeti buna engel olamayacaktı. Bir kız ölmüş, başka bir kız ortadan kaybolmuş, bir kadın öldürülmüş, kuşku uyandıran bir dairede, kimliği meçhul, pahalı arabalarla gelen giden erkekler pis işlere işaret ediyordu. O pis işleri merak ediyordu. Bu davayı Cinayet Büro'ya, hele hele Selim Komiser'e teslim etmeye hiç niyeti yoktu.

Beren'in ona olan güvenini sarstığının farkındaydı. Nihan Kızılca'nın cep telefonunu ondan alırken kızın sessizliği tedirgin etmişti onu. Durumdan hoşlanmadığını gösteren bir hareket ya da yorum yapsa daha iyiydi. Yine de Beren'in huyundan hoşlanıyordu. Çok gençti, deneyimsizdi, kurallara bağlıydı ama sadıktı. Akıllı, hassas, uysal bir kız. Başka birine, başka bir şubedeki zorbalığa ve sertliğe dayanabilir miydi emin değildi. Polisliğin temposuna ve yüküne dayanamayan parlak bir sürü genç mezun gibi Beren'in de özel sektöre geçmeyeceğini umuyordu Suat.

Kurtuluş'ta dar bir sokakta çöp kamyonunun bidonları boşaltmasını arkadaki kornaları takmayarak sabırla beklerken aklından geçenler bunlardı. Kamyon hareket edince ilk gördüğü park yerine süratle daldı. Kornalar biraz daha yükseldi. Birkaç manevrada

arabasını boşluğa soktu ve el frenini çekti. Arabadan inince güneş yüzüne tokat gibi indi. Bidonlardan yere dökülmüş sebze, meyve kabukları, plastik şişeler, karton kutular, kullanılmış bebek bezleri, ıslak mendiller kaldırıma saçılmıştı. Çöp kokusu, aşırı sıcak ve açlıktan sendeledi. Karşı kaldırımında bir pideci gördü. Vitrinde dizi dizi yerleştirilmiş pidelere doğru yürüdü. Karışık bir pideyi işaret etti, parasını ödedi, bir kutu ayranın eşlik ettiği ayakta, zoraki bir yemek yedi.

Aradığı dükkân iki arka sokaktaydı. Cep telefonu ve aksesuarları satan, eski telefonları satın alan ya da tamir eden ufacık bir yerdi. Cam kapıyı açıp içeri girince derin bir nefes aldı. Klima buzhaneye çevirmişti içerisini. Sirtına vuran soğuk havanın tenine işlemesini iyice bekledikten sonra ona meraklı gözlerle bakan gence döndü.

“Yakup’u çağırsana” dedi otoriter bir sesle.

“Suat Komiser geldi, de.”

Dükkândaki çocuk telaşla cep telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı. Telefondakine Suat’ın söylediklerini tekrarladi. Arada Suat’a göz atıyordu. Suat cep telefonlarını, elektronik aletleri, kabloları, plastik kapları inceledi ilgisizce. Yakup’un istediği şeyi yapabileceğinden emin değildi ama başka şansı da yoktu. Merkeze götüremezdi telefonu. Nihan Kızılca’nın telefonuna herkesten habersiz girmeliydi.

“Buyurun şöyle oturun” dedi henüz tıraş olmaya başlamayan çocuk.

Suat’a bir tabure uzattı ve klimanın tam altına koydu. Suat gencin Yakup’un oğlu olup olmadığını düşündü. Olabilirdi. Yaşsız adamlardan biriydi Yakup. Otuz da olabilirdi, elli de. Bir soruşturmada tanık olarak dinlenmişti. Komşusu karısını bıçakla yaralayınca kadın ve kızı onlara kaçmıştı. Yakup da hemen polisi aramıştı. Suat bakmıştı davaya, tanıkları dinleyip raporları hazırlamıştı. Adam kısa bir süre tutuklu kaldıktan sonra bırakılmıştı. Sonra taşınmışlardı o mahalleden. Ne duyan vardı ne de bilen nerede olduklarını. Suat bir keresinde ona kırılan cep telefonunu götürmüştü. Yakup para almamıştı ondan.

“Ne zaman isterseniz gelin amirim yardımcı oluruz” demişti. Suat Yakup’un ağzının sıkı olup olmadığından emin değildi ama denemesi gerekiyordu. On dakika bile geçmeden Yakup girdi kapıdan. Suat’ın taburede oturduğunu görünce, öfkeyle baktı gence.

“Oğlum komisere soğuk bir şey söyleseydin. Çay verseydin. Ayıp değil mi?”

Çocuk Suat’a ne istediğini bile sormadan dükkândan telaşla dışarı fırladı.

“Ahmak çocuk. Sormadan gitti bak” dedi Yakup başını sağa sola sallayarak.

“Oğlun mu?”

“Yok komiserim. Bir akrabanın çocuğu. Okula gitmek istemiyor, bir işe girip tutunamıyor, tüm gün evde ana babasına eziyet ediyor. Belki çalışmaya başlarsa iyi olur dedik ama pek de becerikli değil. Saf biraz.”

Suat ayağa kalkmış Yakup’un karşısında dikiliyordu.

“Lütfen otur komiserim. İyi oldu ziyaretime geldiğiniz. Nasılsınız? Cehennem dünyaya indi komiserim. Bu sıcaklar insanı katil eder.”

Yakup’un son cümlesi Suat’ın kafasına takıldı. Sıcak hava yüzünden ölmek zorunda kalan insanları düşündü. Birisi sadece hava sıcak diye bir cana kıyabilirdi pekâlâ.

“Yakup, yardımına ihtiyacım var. Bir tanıdığın telefonu kilitlendi. Açmak gerekiyor.”

“Ben öyle şeyleri bilmem komiserim ama bilen bir arkadaş var. Ona yaptırırız. Ne zamana lazım?”

“Hemen” dedi Suat Yakup sözünü bitirmeden. “Bazı hassas fotoğraflar varmış. Anlarsın işte...”

Yakup anlamış gibi gülümsedi. Suat Komiser’in şüphe uyandıracak tavırları yoktu ama bunu neden polisteki teknik ekibe yaptırmadığını büyük olasılıkla kendine soruyordu.

“Arkadaş evli” dedi Suat. “Aile hayatına zarar gelmesin. Dedi kodu falan...”

Yakup gülümsedi, rahatlamıştı.

“Sen bana ver komiserim, ben şimdi kendi ellerimle teslim ederim.”

“Ben de geleceğim Yakup. Bizzat orada olmam lazım. Sakın yanlış anlama.”

Yakup başını salladı, cep telefonunu çıkardı, bir tuşa bastı.

“Ha, selamünaleyküm. Acil bir iş var, müsait misin?”

Yakup karşısındaki konuşurken Suat’a bakıyordu.

“Yok, akşam üzeri olmaz. Hemen lazım. Önemli bak.”

Yakup biraz daha kafa salladı, biraz daha ısrar etti ve Suat’a başparmağını kaldırdı.

“Ne kadar? Çok diyorsun... İn biraz... Yakınım olur...”

Suat telefondaki kişinin ne anlattığını az çok tahmin ediyordu. Onun da işi başından aşkındı, çok birikmişti işler, bunun ücreti buydu, başka yere gitse iki katı fiyat çekerlerdi...

“Tamam komiserim” dedi. “Sizi ben götüreceğim. Yalnız nakit istiyor iş için. Biraz da yüksek söyledi. Ne dersiniz?”

Suat duyduğu rakamdan hoşlanmasa da itiraz etmedi. Yakup’un dükkânının anahtarlarını almasını, kasadaki parayı boşaltmasını, dev ekranlı telefonunu arka cebine sokmaya çalışmasını izledi.

O sırada dükkânın kapısından eli kolu içeceklerle dolu çocuk girdi. Yüzü koşmaktan ve sıcaktan kızarmış, dili dışarıda soluyordu.

“Geç kaldın oğlum” dedi Yakup sabırsızlıkla. “Sen dükkâna göz kulak ol, benim azıcık işim var.”

Suat, Yakup’un serin dükkânından çıkarak eriyen asfalta adımını attı. Güneş balyoz gibi indi başına. Işıktan gözleri kamaştı. Az sonra karşı kaldırımında bir kadın gördü. Tanıdık geldi kadın. Dikkatini oraya odakladı. Oya Camcı’ydı bu. Ne arıyordu burada? Onu mu takip ediyordu? Tam kadına doğru adım atacakken önünden bir kamyonet geçti. Acı bir korna ve fren sesi arkadan geldi. Yakup Suat’ın kolunu tutmuş ona endişeyle bakıyordu.

“Aman komiserim dikkat. Geçenlerde biri tam burada eziliverdi.”

Suat karşı kaldırıma baktı. Az önce orada dikilen kadın yok olmuştu. Aklı Oya Camcı’yı unutma diyordu ona. O akşam aklını dinlemeye karar verdi.

Yakup Suat'ı birkaç sokak ötedeki bir apartmana götürdü. Dar, loş ve serin merdivenleri olan eski bir İstanbul apartmanı. Ufak balkonlu, yüksek tavanlı, zarif bir yapı. Yakup bodrum katının kapısını çalarken, Suat binayı saran yemek ve rutubet kokusundan yüzünü buruşturdu. Karşı daireden gelen televizyon sesi evdekileri sağır edecek yükseklikteydi.

Kapıyı ince uzun biri açtı. Kahverengi gözleri onlara endişeyle bakıyordu. Ağzı karşıdaki gülse hemen gülmeye hazır gibiydi.

“Buyurun” dedi kırık Türkçesiyle. İkinci hecedeki “u” harfi “ü” gibi çıkmıştı ağzından.

Yakup ayakkabılarını kapıda bırakarak, daha önce defalarca gelmiş olmanın rahatlığıyla içeri daldı. Suat antre olamayacak kadar küçük boşlukta dikilmeyi tercih etti. Botlarını çıkarmaya hiç niyeti yoktu. Yakup arkasına dönüp bir elini uzun boylu adama uzatarak tanıştırmayı üstlendi.

“Komiserim, Musa Nijeryalıdır. Kendisi aslında mühendis. İstanbul’a gelince çok zorluklar çekti ama şimdi hayatını kurdu. Değil mi Musa?”

Musa Suat'ın polis olduğunu duyunca gerilmişti. Yüzündeki kaygıyı saklamadan bakıyordu kadına. Duygularını saklamayı öğrenememiş bir çocuk gibiydi genç adam. Kim bilir belki de duyguları saklamak ayıptı onun kültüründe.

“Evet” dedi Musa, Suat'tan gözünü almadan. “Çok çalıştım, çok hata yaptım ama şimdi iyiyim.”

Suat bir hayatın böyle güzel özetlenmesinden hoşlanmıştı. Pek çok kişi hata yaptığını kabul etmezdi. Onlara göre hayat hiç adil

değildi, bütün kötülükler onların başına geliyordu ve mağdur hep onlardı. Kendisi nasıl özetlerdi hayatını?

“Hep polis olmak istedim, polis oldum, bir hataydı ve hata yapmaya devam ediyorum.”

Şimdi hatalarını düşünecek zaman değildi. Suçun peşinde olmaktan hatasını düşünecek zamanı hiç olmuyordu. Suç hayatın önüne geçiyordu. Karşısındaki Afrikalı adamın dosyasına baksa ufak tefek hırsızlıklar, işportacılık, belki de sokak kavgasından fazlası çıkmazdı.

Suat Musa’nın polis karşısında tetiklenen gerginliğini azaltmak için gülümsemeye çalıştı ve eliyle havada belirsiz bir şekil çizdi.

“Sadece bu telefonun kilidini açmanı istiyorum Musa. İçindeki-leri ben hariç kimsenin görmemesi gerekiyor. *Police business.*”

Son ifadeyi İngilizce söylemesi Musa’nın hoşuna gitti. Bütün yüzüne ışık saçan, parlak bir gülüşle karşılık verdi. Telefonu aldı ve ufak salonun yarısını dolduran bilgisayar ekranları, alet edevatla dolu masaya kuruldu. Telefonun kıcına bir kablo taktı ve bilgisayara bağladı. Yakup salonun bir kenarında duran koltuğa kurulmuştu bile. Suat’ın ayakta olduğunu görünce yerinden fırladı.

“Buyur, otur komiserim.”

Suat başını hayır anlamında salladı, elleri ceplerinde ayakta kaldı. Musa’nın bu vahşi kentte nasıl tutunmaya çalıştığını düşündü. Kendi ülkesinde değil, yabancı bir yerde yaşamayı tercih etmenin getirdiği kafa karışıklığını. Mühendis olan ama kendi yurdunda tutunamayan yalnız bir genç. Kendi yurdunda da ayakta kalmak için boylarından büyük bedeller ödeyen binlerce genç vardı onun gibi. Şeyma gibi, Luna gibi...

Musa bilgisayar ekranına eğilmiş, klavyenin tuşlarında parmaklarını gezdirirken, bir şey Suat’ın bacağına vurdu geçti. Musa’nın sandalyesine tırmandı ve kucağına oturduktan sonra kıkırdadı. Küçük bir kız çocuğu. Belki 4, belki 5 yaşında. Musa küçük kıza İngilizce bir şeyler söyledi, kız gıdıklanmış gibi güldü. Yakup da küçük kıza gülümseyerek bakıyordu.

“Musa’nın kızı komiserim. Adı Lale. Musa hayatında ilk laleleri burada gördüğü için ona bu adı vermiş.”

Lale Suat'a baktı, kıkırdadı ve küçük başını babasının omzuna dayadı. Çıplak ayaklarını masaya koydu. Suat Lale'nin siyah kıvrık saçlarına, ufacak yüzüne, minik ellerine baktı. İçinde birden bire büyüyen çocuğu kucaklama isteği karşısında kafası karıştı. Sarı elbiseli, çıplak ayaklı bu minik kız daha önce hissetmediği bir yeri dürtmüştü.

Çocuklarla arası olmadığını düşünürdü Suat. Hayatında çocuklara yer yoktu zaten. Akrabalarının, tanıdıklarının da küçük çocukları varsa bile onun ne haberi ne de onlarla bir ilişkisi vardı. Çocukluğunda da bebek istediğini hatırlamıyordu. Ya da bebeklerle oynadığını. Osman Dede'sinin ona aldığı nadir oyuncaklar ya tabanca olmuştu ya da yapboz. Çok okuduğunu hatırladı. Dedesinin ona ballandıra ballandıra anlattığı polislik maceralarından sonra, macera kitapları okumaya vermişti kendini. Başkahramanın kendisi olduğunu hayal ederdi, kötülere karşı savaşır, onları mutlaka yener, suçluları adalete teslim ederdi. Kitaptaki romantik bölümleri yüzünü ekşiterek aceleyle geçerdı. Romanların başkahramanları erkekti, o da kendini bir erkek gibi hayal ederdi. Belki de ondan beklenen ama karşılayamadığı şeyi yani erkek doğamamış olma kusurunu çocuk aklıyla böyle telafi ediyordu. Okul çağındayken pek yanaşmadığı kız çocuklarının onu dışlaması belki de bu yüzdendi. Onlardan biri olmadığını seziyorlardı. Kızlar perimasallarından, dönemin yakışıklı aktörlerinden, erkek çocuklarından söz ederken bunalıyor, yanlarından ayrılıyor ve kabileye bir daha asla kabul edilmeyeceğini biliyordu.

Yalnızlık onu hırslı bir öğrenci yapmıştı. Daha çok okuyor, ders çalışıyor ve dedesinin hayali Polis Akademisi'ne girmek için uğraşıyordu. Girdi de. Dönemin en iyilerinden biri olarak mezun oldu. Özetle kocaymış, çocukmuş, aileymiş düşünmemişti bile. Düşünmeye fırsatı yoktu. Bir hedefi vardı, ona ulaştıktan sonra işini iyi yapmaya çalıştı. Hiç açılmadan kapanmış bir dosya gibiydi çocuk konusu. Evlilik, çocuk ve aile hayatı bir polise uygun değildi. En azından masa başı işi yapmayan polisler için. Aile poliste zaaf yaratacak bir durumdu ona göre. Şimdi babasının kucağına oturmuş Lale'ye bakarken varlığından haberi olmadığı bir boşluğun sızladığını fark etmişti.

Yakup Suat'ın çocuğa bakışını görünce, "Gel Lale, Suat Abla'ya merhaba de" dedi.

Kız yine kıkırdadı. Babasının kulağına bir şeyler fısıldadı, yerinden zıpladı. Raflardan birinde duran bir oyuncak bebeği eline aldı ve Suat'ın yanına geldi. Bebeği Suat'a uzattı. Suat çömelerek uzun sarı saçlı bebeği aldı, dikkatle inceledi.

"Adı ne bebeğinin?" dedi.

Lale bir sır verir gibi kısık sesle, "Tiffany" dedi.

"Peki senin adın ne?" dedi küçük kız.

"Benim adım Suat. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ama Suat erkek ismi. Yuvadaki Ali'nin babasının ismi de Suat."

Suat Lale'ye gülümsedi.

"Bazen isimler karışıyor. Ama senin ismin çok güzel, tam sana göre."

"Sen polis misin?"

Suat Yakup'a bir bakış attıktan sonra küçük kıza döndü.

"Evet, nereden anladın?"

Lale başıyla Suat'ın arkasına işaret etti. Silahının kabzası ceketi-nin arasından görünüyordu.

"Kötü adamları mı yakalıyorsun?"

"Evet."

"Annemi götüren kötü adamları da bulur musun? Ben hiç görmedim annemi."

Suat kıza doğru uzandı. Lale yine kıkırdadı, bebeğini Suat'ın elinden kaptığı gibi arka odaya kaçtı. Suat ayağa kalktı ve duvara dayandı. Acil nikotin ihtiyacı başına vurmuştu. Yoksa tiryaki mi oluyordu? Lale'nin annesine ne olduğu, Musa'nın kendi başına küçük bir kız çocuğuna ne koşullarda baktığı, bu rutubetli bodrum katında nasıl yaşadıkları sorularını aklından kovmak istiyordu.

"Tamam, oldu" dedi Musa sandalyesinde geriye dönerek. "Kilidi açtım. Ayrıca giriş kodunu da sildim. İstedığınız gibi rahatça girip çıkabilirsiniz."

Suat, Musa'nın gülen yüzüne aynı sıcaklıkla yanıt vermedi. Cebinden ufak bir cüzdan çıkardı ve parayı Musa'ya uzattı. Önce

almak istemedi Musa. Yakup’a baktı, ondan onay alınca aldı parayı.

“Teşekkürler Musa” dedi Suat kapıdan çıkarken “Lale’ye iyi bak.”

Yakup arkasından merdiveni tırmanırken Musa ve Lale’nin acıklı öyküsüne başlamıştı bile. Suat ise Nihan Kızılca’nın telefonundaki sırlar cebini yakıyor gibi aceleyle tırmandı basamakları.

Aynada gördüğüm kadını tanımakta zorlanıyorum.
Burnum, çenem, yanaklarım, kulaklarım,
alınım, memelerim başka birine ait gibi.
Eski benden izler yalnızca gözlerimin derinliklerinde.
Arada sırada geçmişe gömülmüş bir akraba gibi çıkıyor ortaya.
Saçımın modeli ve rengi de eskisi gibi değil.
O çok daha güzel, çok daha genç göründüğümü söylüyor.
Bu son bulmayan değişimden memnun olan tek kişi o.
Kafasındaki kadın ideale doğru ilerliyorum.
Her ameliyatta başka biri oluyorum.
Bu kadar parayı nereden buluyor?
Çalıyor mu? Haraç mı topluyor? Borç mu alıyor?
Gelirinin çoğunu buna harcıyor olmalı.
Ama umurunda değil.
Benimle hamurdan bir bebek gibi oynuyor.
Yoğurarak, her seferinde bir parçasını değiştirerek,
yeni parçalar ekleyerek.
Baş ağrılarım geri döndü.
Bazen bir balta alıp başımı koparmak istiyorum.
Doktorun yazdığı ağır haplar sersemletiyor.
O dönemler hiç ortada yok.
Ya bir iş gezisinde ya bir toplantıda.
Kendi başının çaresine bak diyor bana.
Koca kadınsın.
Koca kadını ama yüzüm bile bana ait değil.
Plastik bir oyuncayım.
Bir sonraki ameliyatın ne olacağını ben de merak eder oldum.
Neremi değiştirmek isteyecek?
Karşı çıkmayacağımı biliyor artık.
Bu kadarına izin veriyorsam, yeni bir tanesine neden karşı çıkayım?
Güzel miyim?

Bir zamanlar güzel olduğumu düşünürdüm.

Aynada kendime bakmaktan zevk alırdım.

O da öyleydi.

Güzelliğine tutuldum derdi.

Hep güzel olmanı istiyorum.

Hiç yaşlanmammanı.

Yaşlanmanı kaldıramam.

Gizli bir anlaşma yapmış gibiyiz onunla.

Genç ve güzel kalma anlaşması.

Anlaşmanın kazanan tek tarafı var.

Ve o ben değilim.

Merkezde Nihan Kızılca'nın telefonunu kurcalama işi Beren'e kalmıştı. Suat tüm bilgileri bilgisayara yüklemesini istemişti ondan. Yedekleme işi bitince, Beren önemli gördüğü bilgileri tek tek not defterine geçiriyordu.

Suat ise Nihan Kızılca'nın cüzdanından çıkan fotoğrafa bakıyordu. Sanki fotoğraftaki kişiler az sonra canlanıp onunla konuşacaktı. Kimdi bu kadın ve bebek? Neden Nihan Kızılca saklamıştı bu fotoğrafı?

Beren "Komiserim" diye haykırınca Suat düşüncelerinden uyandı.

"Nihan Kızılca'nın telefon rehberinde yüze yakın isim var. Her ismi sırayla araştırmak ya da aramak günler alacak. Ama son mesajlarında bunu gördüm" dedi telefonu Suat'a uzatarak.

"Ofise gel, konuşmamız gerek."

Nihan Kızılca bunu "Canım" olarak kaydettiği kişiye göndermişti. Yanıt mesajı yoktu. Nihan Kızılca ya mesajlarını düzenli olarak siliyordu ya da yazılı olarak iz bırakmaktan kaçınıyordu. İşlerini telefonda konuşarak halledenlerdendi.

"Ofis Nihan Kızılca'nın ölü bulunduğu ofis olabilir mi komiserim?"

Beren'in yüreği ağzında gibiydi. Bu kadar heyecana polis olarak dayanabilecek miydi bu kız?

"Başka ofisler de olabilir ama büyük olasılıkla orası" diye mırıldandı Suat, mesajı tekrar tekrar okurken.

"Canım" dedi yüksek sesle.

"Kadının sevgilisi mi?"

“Bu numarayı bir deneyelim” dedi Suat kendi telefonunu eline alarak. “Okur musun bana?”

Beren sayıları tane tane okudu ve hoparlörde çalan arama sinyali soluk alış veriş duyulmasın diye ağzını kapatarak dinledi. Defalarca çaldı telefon, cevap veren kimse olmadı. Sıkıntıyla kapa- ma tuşuna bastı Suat.

“Açılmıyor. Başka ne gördün telefonda?” dedi yardımcısına.

Beren masasında duran not defterini kaptı ve dersini iyi ezber- lemiş bir lise öğrencisi gibi hazırola geçti.

“Kayıtlı kişilerin çoğu erkek. Bir iki yerde avukat, kuaför, bak- kal falan yazıyor. Şeyma, Luna ya da Dilan Ateş isimlerine baktım ama göremedim. Farklı isimle kaydedilmiş olabilirler.”

“Ya da kadının başka bir telefonu daha var.”

“Mesajlar kısmı da silinmiş.”

“Peki e-posta adresinde bir şeyler var mı?”

“Henüz detaylı incelemedim ama pek kullanmıyor sanki. Yal- nız Nihan Kızılca mobil bankacılık kullanıyor. Eğer şifresini çöze- bilirse kredi kartı harcamalarını görebiliriz.”

Suat teknik ekibe gidip yalvar yakar Nihan Kızılca’nın kredi kartı detaylarını istemektense şifreyi kırmak için yeniden Musa’ya gitme ve Lale’yi görme olasılığına sevindi. Bu çocukta ne vardı onu bu kadar etkileyen? Çocuktaki işte. Üstelik başkasının çocuğu.

“Peki son aramalar?”

“Onlar da ne yazık ki silinmiş komiserim. Her ne işin içindeyse kadın çok temkinliymiş.”

“Ama gerçek tehdidin nereden geldiğini kestirememiş.”

“Komiserim eğer cinayetten kuşkulaniyorsanız, bunu Cinayet Büro’ya götürmek daha doğru değil mi? Yani biz bu işin altın- dan...”

Suat’ın delici bakışları Beren’e cümlesini yarıda kestirdi. İkisi- nin bu işin altından kalkamayacağını söylemesi, kaygısını bir anda ortaya ativermesi sinirlendirmişti onu. Kararı hakkında yorum yapma yetkisini, sınırı aşmak olarak görüyordu. Karşısındakinin bu sınırdan haberi olmaması önemli değildi. Zamanı gelince öğ- renirlerdi.

“Eğer kaldıramam diyorsan Beren, başka bir şubeye transferini ayarlayabilirim. Bu dava bizim. Bizde kalacak. Büro’dakilerin daha becerikli mi olduğunu sanıyorsun?”

Beren pişmanlıkla bir iki adım geriledi, önüne baktı. Yanıt vermemenin iyi olacağında karar kılmıştı.

“Bak sen çok yoruldun. Bir ara ver istersen. Eve git dinlen biraz. Arkadaşlarınla gez.”

Beren başını salladı, sesi genizden geliyordu.

“Hayır komiserim. Yorulmadım. Çalışmaya devam etmek istiyorum.”

Suat, Beren’i korkuttuğuna pişman, iç geçirdi.

“Bak çok gençsin, yeni çıktın Akademi’den. Teşkilatta işler kâğıt üstünde görüldüğü gibi işlemiyor. Eğer bu davayı çözersem Büro’ya geri dönme şansım artar. Sürekli intihar vakalarına bakmak istediğimi mi sanıyorsun?”

Beren başını salladı, olduğu yerden kıınıldamadı.

“Senden bir ricam var Beren. Çamlıca’ya gidip Oya Camcı’yı takip etmeni istiyorum. Ama görünmeyeceksin, polis olduğunu asla çaktırmayacaksın. Hatta bir arkadaşını falan al. Kadın evden çıkmazsa sorun yok. Çıkarsa mutlaka haber ver bana. Benim arabamı al” dedi anahtarları cebinden çıkarıp uzatarak.

“Peki siz komiserim?” dedi Beren yeni görevinden tedirginlik duyarak.

“Nihan Kızılca’nın telefonunu biraz daha karıştıracağım. Bakalım neler var?”

Beren not defterini aldı, çantasını sırtına geçirdi, kapıya yöneldi.

“Not falan almak yok Beren” dedi Suat. “Polis olduğun anlaşılmayacak tamam mı?”

Suat lafını bitirir bitirmez telefonu çaldı. Bilinmeyen bir numara arıyordu. Suat kulağına götürdü cihazı. Bir nefes sesi duydu. Sessiz kaldı. Beren ona kocaman gözlerle bakıyordu.

“Kimsin?” dedi karşıdaki.

Suat Beren’e bir işaret yaptı ve telefonu hoparlöre aldı.

“Sen aradın” dedi Suat sertleşmeden.

“Demin de sen aradın” dedin genizden konuşan kişi.

Suat derin bir nefes aldı ve oltayı attı.

“Nihan Kızılca ona ulaşamazsam bu numarayı aramamı söyledi. Bende bir paketi var. Teslim etmem lazım. Önemli demişti.”

Karşıdaki sessiz kaldı, hırıltılı soluğu duyuluyordu. Suat’ın yalan söyleyip söylemediğini, paketin ne olabileceğini tartıyor gibiydi.

“Sana atacağım adrese gel, yalnız gel, yoksa yamulursun.”

Suat zaferle gülümsedi. Onu kimin yamultmak istediğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Beren, Suat Komiser'in motoru aşırı ısındığından tıksıran Renault'sunda, klimayı çalıştırmak için uzunca bir süre uğraştıktan sonra vazgeçti. Pencereyi açınca içerisi daha sıcak olduğu için, boğucu bir teneke kutu içinde pişmek dışında seçeneği yoktu. Neyse ki güneş tepenin arkasına gizlenmişti, büyük bir çam ağacının gölgesi araçlarını özel park yerlerine sokan sakinler nedeniyle boştu.

Beren Çamlıca'nın bu ıssız sokağında Boğaz'ın oynak sularına bakarak bekliyordu. Geleli bir saat bile olmamıştı daha. "Not alma" demişti Suat Komiser. Oysa şu az ötedeki ahşap köşkün üst katlarının oymalarını, önündeki ağaçların birbirine sarılmasını, ışığın yapraklar arasından süzülmesini yazmak istedi. Gözlediği ev iki yüz metre ilerideydi. Kapının girişi açıkça seçiliyordu. Eğer yoldan biri geçerse başka bir evin önüne park etmiş, evden çıkacak birini bekleyen bir şoför olduğunu düşünecekti. Yanındaki kitabı okumak için büyük bir istek duydu. Ama telefonda oynamanın daha az dikkat çekeceğine karar verdi. Sosyal medya hesapları olmadığı için –ki bu arkadaşları arasında alay konuşuydu– haber sitelerinde gezdi bir süre. Güneş gözlüğü takmayı akıl ettiğine sevinliyordu. Başını kaldırmadan evin kapısına attığı kaçamak bakışlar kimsenin dikkatini çekmezdi.

Suat Komiser'in esrarengiz buluşmaya yalnız gitmesinden rahatsız olmuştu. Telefondaki ses onda hiç güven uyandırmamıştı. Büro'ya haber vermesi gerektiğini düşünse de söylemedi. Bir kez daha kızdırmak istemiyordu onu. Kendisini koruması, akıl hocalığı yapması hoşuna gidiyordu Beren'in. Ama bu ortaklığın uzun sürmeyeceğini hissediyordu.

Telefonla oynamaktan sıkılarak yan koltuğa attı. Tepeden denize bakan manzaraya daldı. Pencereyi açtı. Hafif bir deniz kokusu doldu içeriye. İçine çekti. Gözlerini kapadı. Ağaçların denizden gelen esintiyile hışırdaması, uzaktan bir gemi düdüğü, bir martının çığlığı... Uykunun gözlerindeki ağırlığına teslim olmak istedi. Başını arkaya yasladı, gözlerini kısıtı. Tamamen kapatmaya cesareti yoktu. Ya Oya Camcı çıkarsa? Peki ya evde değilse? Boşu boşuna beklemiş olacaktı. Bir anda bu fikir uykusunu açtı. Oturduğu yerde dikildi. Gidip kontrol etmeliydi. Zili çalmalı, kadının evde olup olmadığını anlamalıydı.

Ayrıca neden Oya Camcı'yı izlemesi gerekiyordu ki? Kadın şüpheli bile değildi. Diğer kadınla alakasını başka bir şekilde bulabilirlerdi. Suat Komiser'in onu ayağının altında dolaşmaması için bura gönderdiğini düşündü. Zor bir durumda gerekli adımları atamayacağını düşünüyor olmalıydı. Henüz pişmemiş, toy bir polis. Nihan Kızılca'nın cesedinin bulunduğu ofise gelmesini de istememişti.

Ama Oya Camcı'yı kendisi de çok merak ediyordu. Üstelik o ısrar etmişti başta Suat Komiser'e. Şimdi kadının izini süren kendisiydi. Fazla abartıyordu. Düşünceleri kuruntulara dönüşmemeliydi. Kuruntular rasyonellikten çıkarırdı insanı. Bir kaygı, başka bir kaygıyı doğururdu. Bu yüzden not almak iyiydi. Her şeyi olduğu gibi yazmak, aklından akıtıp kâğıda dökmek ve orada bırakmak. Not almak geriye dönüp baktığında o anın fotoğrafını bir daha görmek gibiydi.

Yan koltukta duran sırt çantasından not defterini çıkardı ve son notlarını okudu. Nihan Kızılca'nın telefonundaki isimler. Birkaç sayfa yazabilmişti ancak. Bunca ismi kâğıda geçirmesi mümkün değildi. Üstelik bazıları belki tek seferlik numaralardı. Sahte bir isim kullanan kadının mutlaka başka bir telefonu olmalıydı.

Parmağıyla notlarını tararken birine takıldı. En başta özel isim olmayan, aşkım, babam, kocam gibi kayıtları incelemek istemişti. Bunu daha önce neden fark edememişti? "Şef" yazıyordu sadece. Altında bir numara. Nihan Kızılca'nın patronu? Kim kime şef diyordu bu dönemde? Bunu Suat Komiser'e hemen bildirmeliydi. Telefonun tuşuna tam basacağı sırada tiz bir ses duydu.

Bahçenin geniş kapısı ince bir biplemeyle açılıyordu. Telefonu elinden bıraktı ve motoru çalıştırdı. Sıcaktan hararet yapan Renault nazlandı. Yine bastı marşa. Kuru bir öksürükle çalıştı araba. Yedi numaradan beyaz bir BMW ıktı ve sola döndü. Beren aradaki mesafeyi korumayı gözeterek yavaşça gaza bastı. Anayola çıktıklarında akşam trafiği caddeyi boğmuş, kornalar ve küfürler birbirine girmişti. Bir araç BMW'ye yol verdi, arkadaki araçlar bunu protesto etti. Kendisi burnunu soktuğunda aynı nezaketle karşılaşmayacağını tahmin ediyordu. Bir iki dakika bekledikten sonra seyyar bir manav kamyoneti Beren'e yol verdi. Beren başıyla teşekkür etti adama. Adam apkın bir gülüşle yanıt verdi.

BMW sol şeritte beş araç önündeydi. Trafik, ışıklarda fırlayıp giden birkaç otomobilden sonra yeniden sıkışıyordu. Arkadaki kamyonetin radyosundan bir kadın acılı bir aşk feryadı savuruyordu sokağa. "Geberiyorum aşkından..." Beren bunu "Geberiyorum sıcaktan" diye duydu.

BMW trafik ışıklarına vardığında Beren kendisinin geçip geçemeyeceği endişesine kapıldı. Elinden kaırmamalıydı onu. Renault'nun burnunu önündeki araca iyice dayadı. Kırmızı, kırmızı, kırmızı, sarı ve... Yeşile döner dönmez arabalar Formula 1 yarışındalarmış gibi şahlanıp fırladılar. Kornalar egzoz gürültüsüne karıştı. Kırmızı ışığın yandığını görünce Beren'in ayağı frene gitti ama son anda gaza bastı. Sağdan akan trafikten fırlayan diğer araçlar kornalarla saldırdılar ona. BMW hâlâ önündeydi, neyse ki izini kaybetmemişti.

Gerilimden kınının terlediğini hissetti. Öndeki iki pencereyi biraz daha açtı. Sıcak ve tozlu hava doldu içeri. BMW'nin sağa sinyal verdiğini son anda gördü. Sol şeritten geçebilmek için o da aynı-sını yaptı. Sağdaki araçtaki adam tınmıyordu. Ağzında sakız, elinde telefon, yola bakmadan ilerliyordu. Beren hafif bir korna çaldı, adam oralı olmadı. Hızla arabanın burnunu sağa kırdı ve adamın önünde çaprazlama durdu. Parmağını bir dakika anlamında havaya kaldırdı. Adam şimdi ona nefretle bakıyordu. Ona yol veremeyeceğini göstermek için boşta saldı arabasını. BMW az sonra sağa dönecekti. Arabayı burada bırakıp peşinden koşmak geldi aklına. Suat Komiser buna hiç memnun olmazdı.

Aklına Suat Komiser'in otobanda yaptığı şey geldi. Çıkıp adamla kavga edemezdi ama onu ikna etmenin başka bir yolu vardı. Polis kimliğini çıkardı ve adama doğru tuttu. Adamın yüzünden kaygı geçti, mahcup bir gülümseme oturdu ağzına. Beren'in geçmesine izin verdi. Arkasındaki kamyonet şimdi yanındaydı. Şoför ısrarla Beren'i kesiyordu.

BMW sağa döndü ve kayboldu. Az sonra onu bulacağını umarak trafikte bekledi. Birkaç dakika sonra sağa döndüğünde BMW'nin kaybolduğunu gördü. Bir çığlık çıktı ağzından, gırtlaktan gelen bir isyan çılgılığı.

Caddede ilerledi. Düz devam etmiş olsaydı görürdü mutlaka. Ya sağa ya da sola sapmıştı BMW. Bir tanesini seç Beren. Soldaki sokağa bir göz attı. İkili park eden araçlar iyice daraltmıştı sokağı. Sağda karar kıldı. Sokağın ucunda beyaz bir arabanın park etmekte olduğunu fark etti. Hızla sürdü ona doğru. BMW'nin yanından geçerken şoför koltuğuna göz attı. Oya Camcı!

Bir tur yaparak geri dönmeliydi. Sokağın sonunda biraz bekledi. Kadının arabadan çıkınca nereye gittiğini görmek istiyordu. Kıçına yapışan manav kamyoneti görüşünü kapatıyordu. Onu mu takip ediyordu bu herif?

Arabayı boşa aldı, el frenini çekti ve araçtan fırladı. Kamyonetin sürücüsü dikkatle izliyordu onu. Oya Camcı'nın acele etmeden arabadan çıktığını, elinde çantasıyla kaldırımında yürüdüğünü gördü. Az sonra bir apartmanın girişinde kayboldu. Suat Komiser'in Renault'sunun arkasında biriken gürültücü konvoydan küfürler yağıyordu üstüne.

Beren hiç üstüne alınmadan, arabaya atladı, usulca gaza bastı.

Günlerdir kıpırdayamıyorum.
Bana yardım etmesi için bir kadın geliyor eve.
Sessiz, kendi halinde biri.
Çorba, meyve ve sebze püresi yapıp veriyor.
Doktor bir süre karın bölgesini zorlamamalısın dedi.
Göbek ve kalçadan yağ aldırma operasyonu
ondan yıldönümü hediyesiydi.
Yıllardır bunu istiyormuşum gibi
elinde bir broşürle geldi gözleri parlayarak.
On kilo gidecek dedi.
Spor yapmıyorsun, bakmıyorsun kendine,
üstelik benim sporun sonuçlarını bekleyecek sabrım da yok.
Oysa başlarda sabrı çoktu.
Çalıştığım yere gönderdiği çiçekler, aldığı hediyeler,
Yaptığımız gizli kaçamaklar için sabrı boldu.
Dünyadaki tek kadın benmişim gibi hissettirdiği
günlerin vadesi ne zaman doldu?
Artık çalışma, benimle ol, beraber olalım diye
aklıma girmek için döktüğü diller oyunun başlangıcıydı sadece.
Diğer kadınların kıskanç bakışları,
iğnelemeleri, kötücül lafları mı itti beni ona?
Yoksa onun erkeksi heybeti mi?
Uzun boyu, geniş omuzları, köşeli yüzü, sert bakışları...
"Devlet gibi adam" demişti arkadaşlarımdan biri.
Sırtımın yere gelmeyeceği bir aşk.
Hak ettiğimi düşündüğüm aşk...
Şimdi gitmek, her şeye sıfırdan başlamak mümkün mü?
Ondan korkuyorum.
Yapacakları beni korkutuyor.
Ben silindikçe o daha belirgin oluyor.
Son ameliyata itiraz ettiğimde

Ben senin için nelerden vazgeçtim farkında mısın? diye bağırdı.

Sen mutlu ol, benimle ol diye eşek gibi çalışıyorum.

Ben yanımdaki kadının güzel olmasını istiyorum.

Genç kadın istiyorum.

Ben bunu hak ediyorum...

Ben, ben, ben, ben, ben, ben...

Bu ilişkide tek bir kişi var.

Ben onu çoğaltan etkisiz elemanım.

Adım adım kaybolan bir yüz.

Bayrampaşa'daki adrese varmadan Suat taksiden indi. Telefonu gitmek istediği noktanın yaklaşık yarım kilometre ötede olduğunu işaret ediyordu. Ağaçsız, gölgesiz, harıl harıl yanan sokaktaki alçak beton yapıların tepesinden buhar çıkıyordu. Kendini bir labirentin girişinde gibi hissetti. Her sokak aynı, her bina bir öncekinin aynası gibiydi. Önünde uzayan sokağı es geçerek sola döndü, sonra sağa. Metal doğrama atölyelerinin bacalarından kapkara bir duman yayılıyordu göğe. Az sonra berbat kokuların yayıldığı başka bir sokağa geçti. Bir atölyenin önünde sigara içen iki işçi baştan aşağı süzdü onu. Bakışlarını onlara dikince, iki adam kafalarını çevirmek zorunda kaldı. Hayalet bir kasabaya gelmiş yalnız bir kovboy gibi hissetti kendini. Her an belindeki silaha sarılmaya hazır bir kovboy.

Sanayi sitesinin derinliklerinde yürüdü. Cetvelle çizilmiş gibi eşit aralıklarla bölünmüş sokaklar, binalar, tabelalar ve sıcak... Güneş acımasız bir Tanrı gibi altındaki her şeyi eziyordu. Girdiği sokakta hiçbir canlı yoktu. Ne aylaklık eden bir işçi, ne getir götür işlerine bakan bir çırak, ne yemek arayan bir kedi.

Uzaktan bir elektrikli testere sesi yankılandı. Dev bir sineğin vızıltısı gibi bir yükseliyor bir alçalıyordu. Sokaktaki binaların hiçbirinde numara yoktu. Telefondaki haritanın adres varsayımıyla küçük mavi noktayı takip ederek yürüdü.

Binanın ön cephesini boydan boya kaplayan metal bir kapının önüne gelince mavi noktayla birlikte durdular. Metal sinek bir kez daha vızıldadı, sustu. Büyük metal kapının sağ kanadında oyulmuş daha ufak bir kapı vardı. Kapının kolunu ittirdi, kilitliydi. Telefon-

daki ses ona oyun oynamış olabilirdi. Göğüs kafesinin ortasından öfkeli bir sıcaklık yükseldi yukarı doğru. Yanlış bir hareket yaptığı takdirde onu kimin yamultmak istediğini çok merak ediyordu oysa.

Çevresine bakındı. Beton bir boşluk. Hayalet sanayi sokağı. Metal vızıldama da durmuştu. Biri çekiçle demire vuruyordu şimdi. Derin bir nefes alıp kapıya yumruğuyla vurdu. Arkadaki boşlukta yankılandı boğuk ses. Hareket yok. Yan taraftaki binalara göz gezdirdi. Sessiz. Kapalı. Bir kez daha kapıya vurmak için elini kaldırdığında bir şey gıcırdadı. Kapı aralandı. Gözleri kısık biri açtı kapıyı. Güneş yüzüne vuruyordu, elini alnına siper etti.

“Geç” dedi yol vererek.

Suat sağ elini belindeki metale yakın tuttu. Serin boşluğa adımını attı, içerisini görmek için gözlerini iyice açtı. Gözleri kapının altından sızan ışıqla kırılan loşluğa alışınca burasının geniş bir atölye olduğunu gördü. Büyük, yüksek tavanlı dikdörtgen bir boşluk. Sol duvarda uzun bir tezgâh, üstünde bir sürü metal alet vardı. Tam karşıda arka sokağa açılan başka bir kapı daha. Sağ tarafa bidonlar, plastik poşetler, ahşap kasalar yığılmıştı. Diğer kapının yanından metal bir merdiven yukarı çıkıyordu.

Arkasında kalan adam öksürdü. Göğsünü parçalayan, balgamlı bir öksürük. Boğazından çıkanları yere tükürdü. Geniz temizleme seremonisi bitince “Yukarıda seni bekliyor” dedi. Sesini özellikle kalınlaştırmış gibi geldi Suat’a.

Adam karanlık atölyede yolunu defalarca bulmuş biri gibi merdivene doğru yürüdü. 20’li yaşlarındaydı. Çelimsizdi. Kafası vücuduna göre büyüktü. Kısa kesilmiş saçlarından başının arkasındaki dikiş izleri seçiliyordu. Yaranın tazeliğinden bunun çocukluk kazası olmadığı anlaşıyordu. Merdivenleri öksüre öksüre çıktı. Yukarı geldiklerini söyleyen bir işaret miydi?

Suat arkadaki kapının kilitli olup olmadığını merak etti. Çıkış stratejisini bilmek işe yarardı. Merdiven ağırlıkları altında gıcırdadı, metal bir platformda son buldu. İkinci kat sonradan eklenmiş bir ara kattı. Temiz havaya açılan pencere, kapı ya da başka bir delik yoktu. Sağda büyükçe bir masada içki şişeleri, sigara izmaritleri, küçük poşetlerde pudra şekerine benzeyen toz ve masaya

dağılmış haplar Narkotik'i bile heyecanlandıracak bir âlem gece-sine işaret ediyordu.

Solda plastik bir duvarla ayrılmış, kapılı bir bölme vardı. Suat önündeki adamın bir anda durmasıyla onu nereye götüreceğinden emin olmadığı sonucunu çıkardı. Adam ensesini kaşdı, bir kez daha öksürdü, ona döndü.

“Otur şöyle” dedi masayı işaret ederek. “Gelir şimdi.”

Öksürüklü adam kapının ardında kayboldu. Suat cep telefonunu çıkarıp mavi noktaya bir kez daha baktı. Sinyal olmadığını söylüyordu cihaz ona. Belindeki diğer alete güvenecekti, çaresiz. Çevresini taradı. Tavandan sarkan çıplak bir ampul dışında ışık yoktu ara katta. Karşı duvara dayanmış eski bir divan gördü, yanında minderi parçalanmış bir koltuk. Merdivene tahmini altı adımda varabilirdi. Aşağıdaki kapıya seri yirmi adımda. Bunu hesaplamak canını sıkıyordu, ama kiminle dans etmek üzere olduğunu bilmiyordu. Ciğerlerinden hasta adamı iki hamlede indirebilirdi. Ama patron kimdi onu görmesi lazımdı önce.

Metal sandalyelerden birini hafifçe kaldırıp indirdi. Her şey silaha dönüşebilirdi. İmkânlarını bilmek iyiydi. Kapının ardından bir öksürük duydu, sonra bir iki boğuk cümle. Sağ eli beline yerleşti.

Kapı açıldığında ışığın yetersizliğinden adamın yüzünü seçemedi başta. Gözlerini kıstı. Uzun boylu, uzun kollu biri ona bakıyordu. Kısa kollu tişörtünün altından dövmeleeri seçiliyordu. Boynunda kıvrılan dövmede Arapça bir yazı vardı. Zayıf bir adamdı ama güçlü görünüyordu. Öfkeden beslenen bir güç. İstisnasız herkese, her şeye duyulan sabit bir öfke. Adam ona doğru sallanarak yürüdü. Üstünde bir şey şingirdadı. Mavi kot pântolonunun kemerinden bir zincir sarkıyordu. Suat bunun bir takı olmadığını düşündü. Aralarında bir metre mesafe kalana kadar ilerledi ve durdu. Mavi gözle-rindeki soğukluk ona geçmiş gibi üşüdüğünü hissetti Suat. Dışarıda kırk derece kenti yakarken burada karanlık bir atölyede üşüyordu. Parmağının ucuyla silahının kabzasını okşadı.

Karşısındaki adam Suat'ı iyice süzdü. Gözleri gereğinden uzun memelerinde gezdi. Masadakilere hızlı bir bakış attıktan sonra çenesiyle arkayı gösterdi.

“Cilalanmak istersen?”

Suat'ın yanından yürüdü ve arkasındaki bir sandalyeyi çekip oturdu. Suat'ın delici bakışları onu rahatsız etmiş gibiydi. Sinirini gizlemek için harcadığı çaba boşunaydı.

“Ee, nerede paket?”

Suat arka cebinden polis kimliğini çıkarıp masanın ortasına fırlattı. Adam gözünün ucuyla kimliğe baktıktan sonra kıs kıs güldü. Pis masanın üstünde poşetteki beyaz tozu ince bir çizgi haline getirmekle meşguldü. Burnuna çizgiyi bir solukta çekti, arkasına yaslandı. Kafasının içindeki yangın gözlerine yansımış gibi pırıl pırıl baktı Suat'a.

“Nihan Kızılca için buradayım.”

Suat ondan üstün olduğunu düşünen bir suçluyu kolayca sorgulayamayacağını farkındaydı. Kaçamak yanıtlar, böbürlenmeler, tehditler, “Sen benim kim olduğumu biliyor musun”lar. Yine de hırpalamakta sakınca yoktu. Ondan çekindiğini hissederse baştan kaybederdi. Hata yapmasını sağlamalıydı.

“Kim?”

“Nihan Kızılca Kadıköy'de bir ofiste ölü bulundu. Ama sen bunu biliyorsun zaten, değil mi?”

Adam gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Yüzünde onu duyduğuna ya da anladığına dair bir işaret yoktu. Bu dünyanın sıkıcı işlerinden usanmış gibi bir el hareketi yaptı.

“Nihan adında birini tanımıyorum. Yanlış kişiyle konuşuyorsun.”

“Kimliğini göster” dedi Suat otoritesini elinden kaçırmak istemeyerek.

Bir atölyede yalnız başına sorguya girmek hataydı, biliyordu. Üstünlüğü elinden bırakmamak için ceketinin sağ eteğini araladı. Karşısındaki silahı görsün diye.

“Yoksa merkezde göstermek zorunda kalırsın.”

Adam kabzayı görünce gülümsedi. Bacaklarını iyice açarak yayıldı sandalyede.

“Buraya yalnız geldin” dedi adam Suat'ın sorularını umursamayarak. “Ya çok aptalsın ya da çok cesur. İkisi de canını yakar.”

Adamın dolgun dudakları gülünce yüzünün yarısını kaplıyordu. Ruhsuz, ışısız bir gülüşü vardı. Çok acı bir yemeği sindiremiyor gibi bir kasılmadan ibaretti.

“Telefonda yalnız gel demiştin. Yalnız geldim. Bir de beni yamultma sözü vermiştin” dedi Suat adamın gülümsemesini taklit ederek.

“Karılar bayılır yamulmaya. Yalvaranlarını bile gördüm.”

Suat çektiği beyaz tozun adamda az sonra nasıl bir etki yapacağından emin değildi. Onunla burada sonu hiçbir yere varmayacak söz dalaşına girebilir, çekip gidebilir ya da harekete geçebilirdi.

“Şeyma da mı istemişti yamulmayı?”

İsmi duyunca adamın mavi gözlerinden bir karaltı geçti. Masanın altındaki bacağı seğirdi.

“İsimler değişir, ama orospuların ne istediği hiç değişmez. Erkek adamlar bunu iyi bilir. Sen de kadın olduğuna göre aranmayı iyi bilirsin.”

Suat kalp atışlarının hızlandığını fark ederek, kontrollü bir nefes saldı dışarı. Nefes al, nefes ver... Masanın çevresinde dolaşarak kulağının tam ortasına sağ kroşe indirdiğini hayal etti. Kulağının içinin kan dolduğunu, beyin kanamasından kısa bir süre sonra öldüğünü. Ölü bir şüpheli işe yaramazdı. Hayalini yeniden kurguladı. Elinin altındaki sandalyeyi kafasına indirmeli, kelepçeleri taktıktan sonra yaka paça merkeze sürüklemeliydi. Karşısındaki adam Suat’ın aklından geçenleri gözlerinden okumuş gibi pis bir gülüş saldı dişlerinin arasından.

“Beni tutuklayamazsın. Dokunulmazım ben. İstersen dene ve gör.”

Suat dişlerini sıktı. Artık konuşmak istemiyordu şüpheli şahısla. Şüpheli şahsı bir güzel pataklamak istiyordu. Cep telefonuna baktı, hâlâ sinyal yoktu. Belinden silahını çıkardı, ona doğrulttu. Adam silahı görünce bir kakhaha patlattı.

Suat bunu fırsat bilip masayı adama doğru itti. Metal masa adamın göğsüne çarpıp sandalyesini devirdi. O sırada arkasından biri omuzlarına yapıştı. Suat sol dirseğini hızla geriye savurdu. Boğuk bir ah sesi geldi arkasından. Öksürüklü iki büküm olmuş nefes almaya çalışıyordu. Bıraktı nefes alsın.

Sandalyesi devrilen adama doğru sıçradı. Dövmeli yerden kalkmıştı bile. Hafifçe eğilip sağ bir yumruk geçirdi karın boşluğuna. Arkadaşı gibi nefessiz kalsın diye. Adamın nefesi kesilmeden yarım kalan bir küfür çıktı ağzından. Gözlerindeki şaşkınlık anında nefrete dönüşmüştü. Ona gülümseyen bir nefret.

“Haydi” dedi kesik nefesiyle. “Merkeze götür beni. Hayatını nasıl sikeceğimi gör.”

Suat son yumruğunu adamın burnuna indirerek susturdu onu. Burnundan kan boşandı, kafası çat diye yere çarptı. Tüm bunları dışarıdan izliyor gibi soğukkanlılıkla hareket ediyordu. Öfke yok, nefret yok, duygu yok. Bir çeşit makine gibi. Baygın adamın nabzını ölçtü, öksürüklüyü de kontrol etti. Sonra hızla aşağı indi, telefonunun çektiği noktayı bulmak için dolaştı biraz. Telefon hayat bulur bulmaz acil numarayı tuşladı.

Sorgu odalarının birinde, sandalyede kelepçeli adamın arkasında, duvara dayanmış dikiliyordu. Aynı mahallede devriye gezen bir polis otosu çok kısa zamanda adrese gelmişti. Yerde yarı baygın yatan şahısları kaldırdıktan sonra otoyola yerleştirdiler.

Suat olay yerinin fotoğraflarını çektikten sonra yere düşen polis kimliğini alarak mekândan ayrıldı. Memurlara ne kadar az bilgi verirse o kadar iyiydi. Bir takip sonucu bu adrese varmıştı, dosya için gerekli bilgileri vermeyi reddeden ve kuşkulu davranan şahsı tutuklaması gerekiyordu. Saldırıya uğramıştı ve yanıt vermişti. Erkek memurlar Suat'ın iki genç adamı döverek devirmesine hayranlık duyduklarını gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdiler. Detaylar onları çok ilgilendirmiyordu aslında. Bir kadın polis memuru zor durumdaydı, onlara düşen suçluları merkeze taşımaktı.

Suat memurlar gelmeden önce iki adamın üstünde çıkanları kendi ceketinin cebine sokuşturmuştu. Uçları kopmuş eski bir ehliyet mavi gözleri daha masum bakan birinin fotoğrafı vardı. Cep telefonu son model pahalı bir markaydı. Açılmak için parmak izi istiyordu. Suat o telefonun içindekileri öğrenmek için ne kadar ileri giderdi? Bayağı. Diğeri ise kimliğindeki çocukluk fotoğrafından sarı bir suratla objektife bakıyordu. Onu hastanede bırakmaları gerekti. Suat öksürüklü olmadan sorguyu yönetmek istiyordu. Dövmeli olan iki memurun tokatlarıyla merkezde iyice ayıldıktan sonra sallana sallana merdiveni tırmandı. Ona verilen sandalyeye oturur oturmaz Suat'ın ecdadına küfretti.

Suat şimdi sorgu odasında bir bardak su, ehliyet, anahtarlar ve cep telefonunu masada sıraya dizdikten sonra ona nasıl saldıraca-

ğını hesaphiyordu. Çünkü bunun sorgudan çok bir dalaş olacağını biliyordu. Suat adamın boynunun sağ tarafını dolayan Arapça dövmenin ne olduğunu çözmüştü. "Allah" yazıyordu. Vücudunun diğer yerlerindeki dövmeleri merak etse de açıp bakmadı. Oysa dövmeler bir insanın karakteri hakkında sağlam bilgi verirdi. Sandalyedeki bir şeyler mırıldandı, ellerini kıpırdattı.

"Hay senin orospu ananı..."

Suat adamın karşısına geçti, masaya dayandı. Canı daha önce hiç çekmediği kadar sigara çekiyordu. İçindeki çatışma sinirlendiriyordu onu.

"Anam öldü. Başka bir küfür bulman gerekiyor."

"Ananın ölüsünü sikeyim."

Suat gülümsedi. İyi küfretmek yaratıcılık ve zekâ gerektirirdi. Kendisine teşkilatta verilen uyarıları hatırladı. Osman Dede'sinden duyduğu küfürleri kullanırken yarısının anlaşılabilmesi, karşısındakinin kafa karışıklığı keyif veriyordu ona. Suat'ın gülüşü sinirlendirmişti adamı.

"Çok ağır ödeyeceksin bunu" dedi dişlerinin arasından. "Dizlerinin üstünde yalvartacağım seni."

"Uykudan sonra pek huysuz oluyorsun, Eren Can" dedi Suat. "Ne biçim bir isim bu? Çizgi film karakteri mi?"

Kelepçeli adam nefretle baktı Suat'a. Kadınların onunla alay etmesine, buyurgan bir tonda konuşmasına alışık değildi. Kavgaya hazırlanan bir horoz gibi şişindi. Dişlerini sıktı.

"Nihan Kızılca, Şeyma ve Dilan Ateş. Bu kadınlarla ilgili ne biliyorsun? Ne kadar hızlı anlatırsan o kadar hızlı çıkarsın buradan. Yoksa sabaha kadar sohbet ederiz. Benim işim yok."

"Su" dedi adam. "Su ver bana."

"Aile terbiyen de pek yok. Sana lütfen demeyi öğretmediler mi?"

Suat su bardağını eline aldı, havaya kaldırdı ve yavaşça adamın kasıklarına boşalttı. Adam yerinden kalkmaya çalışınca bir tekmeyle oturttu onu Suat.

"Nihan Kızılca ile nasıl bir iş çeviriyordunuz? Şeyma neden intihar etti? Luna nerede? Bunları tane tane anlat bakalım."

“Yan odada arkadaşın bülbül gibi ötüyor” diye ekledi yalan söyleyerek. Öksürüklü genci daha sonra sorgulayacaktı. Şimdi daha fazla ekibin dahil olmasını, olayın genişlemesini istemiyordu.

“Neydi adı? Mevlüt. Mevlüt senin mevlüdünü okuyor şu anda.”

Adam omuzlarını kaldırdı.

“İsteyen istediğini konuşur, ben temizim. Söylediğin isimlerle de hiç alakam yok. İşadamıyım ben. Atölyem var.”

“Ne iş yapıyorsun o atölyede kokain çekmek dışında?”

“Araba yenileme.”

“Tamircisin yani?”

“Oto parçalarını bulup yeni modeller yapıyoruz.”

“Çalıyorsun, biraz değiştirip satıyorsun yani. Güzel. Ama ne araba, ne de işçi gördüm atölyende. Kapıya dayanmış bisiklet tekeri bile yoktu.”

“O atölye aktif değil. Orası arada takıldığımız yer. Tüm sokak benim. 12 tane atölyem var benim. Sen benim kim olduğumu bilsen böyle konuşamazdın. Şu an altına sığıyor olurdun.”

Suat tipik cümleyi duyunca adamın kafasına bir yumruk indirmek istedi, sonra vazgeçti. Adamın burnuna kondurduğu kroşe yüzünün üst kısmını ufak bir balona döndürmüştü.

“Senin gibi pisliklerden korksaydım polis olmazdım. Şimdi öt bakalım. Nihan Kızılca ile ilişkin nedir? Dün gece neden buluştunuz? Jigolosu muydun Nihan’ın?”

Adam karnından yükselen nefretini az sonra yüzüne kusacakmış gibi bakıyordu Suat’a. Soruları, tayrı onu patlama noktasına yaklaşıtıyordu.

“Yoksa...” diye devam etti Suat sözü uzatarak. “Yoksa onu öldüren sen misin?”

Adamın sağ gözü hafifçe seğirdi, ağzının kenarı belli belirsiz büküldü, sonra geniş bir gülümsemeye dönüştü. Kıkırdadıktan sonra arkasına yaslandı. Üstüne gelen rahatlamayla bacaklarını ileri doğru uzattı.

“Benden tek kelime alamazsın” dedi tükürür gibi. “Avukatımı aramak istiyorum. Yok mu avukat hakkım?”

“Avukatlık bir durum yok” dedi Suat sakince. “Burada konuşuyoruz sadece.”

“Önce bu kelepçeleri çöz, sonra da bana telefonumu ver. Yoksa pişman olursun.”

Bu sefer Suat güldü. Yerinden kalktı, masanın diğer tarafındaki sandalyeye kuruldu.

“Benim vaktim çok” dedi kollarını kavuşturarak.

“Eren Can Can” diye ekledi son hecenin üstüne bastırarak.

Tam o sırada sorgu odasının kapısı yay gibi açıldı, duvara çarp-
tı, çarpmanın süratiyle kapıda dikilen kişinin omzuna geri vurdu.
Kapı kirişini cüssesiyle kaplayan oralı bile olmadı.

“Suat Komiser” dedi karından gelen bir sesle. “Neler oluyor burada? Sen onun kim olduğunu biliyor musun?”

Asayiş Şube’den Başkomiser Nezahat Eryılmaz, nam-ı diğer Kara Nezo, bacakları açık, başı dik, elleri yumruk, gözleri ateş, Suat’a bakıyordu.

Bugün boy aynasında çıplağım.
Yeni karnım, memelerim, kalçam...
Genç bir vücut.
Haklı çıkmasına katlanamıyorum.
Parayla daha genç olunabiliyor.
Yanaklarım, çenem, burnum, dudaklarım...
Yeni bir ben var artık.
Güzel miyim peki?
İlk kez görüyor olsam karşımdaki kadının
güzel olduğunu düşünürüm.
Her şey orantılı, milimetrik hesaplarla tasarlanmış, yerleştirilmiş.
İştahlı bakışları üstümde.
İş gezilerini bıraktı,
zamanın çoğunu evde benimle geçiriyor.
Aynada beraber bakıyoruz yeni bedenime
Gözlerinde çocuksu bir gurur parıltısı
Dışarı çıkmak, gezmek istiyorum reddediyor
Kıskanırım diyor
Bu kadar güzel bir kadını paylaşamam
Sen sadece benimsin
Bu yüz, bu beden benim...
Birden öfkelenip ben yetmiyor muyum diyor
Senin yerin burası
Bu ev, bu hayat ve ben...
Eski yaşantıma ait insanlar çoktan kayboldu
Şimdi sadece o var.
Aynadaki kadının gözlerinde eskiye ait bir şeyler arıyorum.
Kimdi bu kız? Hayalleri neydi? Hayatını nasıl kurmak istemişti?
Ne umdu, ne buldu?
Bedenim değiştikçe eski ben hızla uzaklaşıyor.
Eski fotoğraflarıma bakıyorum ve o kişinin artık yaşamadığını
görüyorum.
Yeni ben'e yeni bir hayat lazım.
Yeni bir yol, yeni bir son.

Beren apartmanın karşısındaki kafede kaldırıma yayılmış masaların birinde oturuyordu. Önünde kitap, not defteri ve cep telefonu vardı. Defalarca aramasına rağmen Suat Komiser'e ulaşamamıştı. Oya Camcı'yla ilgili bilgi vermek için yanıp tutuşuyordu. Oya Camcı bir arkadaşını ziyaret ediyor olabilirdi. Bu beklemeden hiçbir şey çıkmayabilirdi. Yeniden kapısında oturması, onu takip etmesi gerekebilirdi.

Suat'a attığı mesajların ona ulaşmadığını görünce, kaygılandı. Suat Komiser yalnız başına bir şüpheliyle buluşmaya gitmişti. Onun başına bir şey gelirse ne yapması gerektiğini tarttı. Emniyet Amiri Kadri Özer'le konuşması gerekecekti. Teşkilattaki ismiyle Tikli Kadri'den çok korkuyordu. Karşısında dili tutuluyor, en basit sorulara bile yüzü kızarmadan yanıt veremiyordu. Teşkilat çiçek bahçesi değildi. Kimse de böyle bir vaatte bulunmamıştı. Ama polislik filmlerde izlediği gibi hiç değildi. Yine de gerçekçi bir adalete en yakın meslek buydu. Böyle düşünüyordu.

Mesleğiyle ilgili kaygılarını bir kenara itip, Oya Camcı'nın hangi daireye girdiğini tahmin etmeye çalıştı. Bütün zillere basarak kadını arayamazdı. Pencerelerin birinde görünmesi olasılığı da düşüktü. Kapıcı var mıydı binada? Kapıcı işine yarabilirdi.

Harekete geçmeden önce Suat Komiser'e sormak istiyordu. Sadece "Takip et" demişti ona. "Harekete geç" dememişti. Ama gerekli gördüğü noktada inisiyatif alabilmeliydi. Tuşa bir kez daha bastı ve hat yeniden koptu. Aradığı kişiye ulaşamıyordu. İçmediği çayın parasını ödeyip karşıya geçtikten sonra ters yöne yürüdü. Köşedeki pastanenin önünde durup vitrini izledi. Cam

raflardaki kuru pastaları, baklavaları ve süslü kutuları inceledi. Ofise bir kutu kuru pasta götürmek geldi aklına. Takipten sonra elinde pasta kutusuyla gelirse Suat Komiser'in vereceği tepkiyi düşünüp bu fikirden vazgeçti. İç çekti ve apartmana doğru geri yürüdü.

Kapıda on düğmeli panelde aradığı ismi bulamadı. Birden hepsine birden basıp kaçmak geldi aklına. Çocukluğunda yaptığı gibi. Benzer bir heyecan karnını oyuyordu. Bu sefer kaçmak değil yakalamak gerekiyordu. En alttaki zille işe başladı. Uzunca basılı tuttu parmağını. Uykulu bir ses "Kim o?" dedi bıkkınlıkla. Heyecandan boğazı kurudu, sözcükler ağzında takılı kaldı.

"Şey... Affedersiniz. Oya Camcı'ya gelmiştim?"

Karşıdaki homurdandı.

"Tanımıyorum" dedi ve diyafonu çat diye kapadı.

Ellerinin terini bacağına sildi, cesareti kırılmıştı ama yine de ayrılmadı kapıdan. İkinci zile bastı. Yanıt yok. Üçüncü zile basmak üzereyken apartmanın camlı kapısı açıldı. Genç bir kadın büyük bir bebek arabasını çıkarmaya uğraşıyordu. Beren telaşla eğildi ve bebek arabasını ön tekerinden yakalayarak kaldırıma indirdi. Sarı şapkalı tombul bir bebek yüzüne vuran parlak güneşi görünce gözlerini sıkı sıkı yumdu.

"Teşekkür ederim" dedi kadın Beren'i incelerken. Beren'in apartman önünde neden beklediğini anlamak ister gibi bakıyordu ona.

"Halama geldim" dedi Beren kadının sessiz sorusunu hızla yanıtlayarak. "Oya Camcı."

Kadının yüzünde ismi tanıdığına dair bir işaret yoktu. Herkesin komşularını tanıması da beklenmiyordu artık. Taşrada yetişmiş biri olarak tuhaf geliyordu bu ona. Aynı binada yaşadığı insanları tanımaktan daha doğal ne olabilirdi? Zor anlarda çalacağın ilk kapı komşununkiydi. Komşular artık varlığını görmek istemediğin, kapıları hızla yüzüne çarptığın, dedikodusunu yaptığın yabancılar haline gelmişti. Şimdi kaldığı ev için de geçerliydi bu. Herkes kendi beton duvarlarının arasında başka hayatları merak ederek ama uzakta kalmayı seçerek yaşıyordu. Yalnız başına ölen,

cesedi günlerce bulunamayan insanlara ait raflar dolusu dosya vardı. Büyükşehir acımasızdı.

Genç anne Beren'in zararsız olduğuna hükmederek dikkatini bebeğine verdi. Şapkasını düzeltti, bebek arabasının güneşliğini indirdi ve bir baş selamı vererek uzaklaştı. Binanın girişinde diki-
len Beren, kadının arkasından içeri daldı. Suat Komiser'i aramayı geçirdi aklından. Bu fikirden hızla caydı. İçerideydi şimdi. Hareke-
te geçmişti. Geri dönmeyi yediremedi kendine.

Her basamakta doğru şeyi yapıp yapmadığı şüphesiyle merdi-
veni tırmandı.

Kara Nezo'nun odaya dalması, şüpheliyi kolundan çekerek kaldırması, onu engellemek isteyen Suat'ı itmesi, Suat'ın Kara Nezo'nun karın boşluğuna yumruk indirmesi, nefessiz kalan Kara Nezo ağzını açarak ikiye bükülürken şüphelinin dengesini kaybedip masanın köşesine çarpıp alnını yarması, Suat'ın onu kaldırırken kışına Kara Nezo'nun tekmesini yemesi, tekmenin getirdiği ivmeyle şüphelinin yere kapaklanması, yere çarptığında çenesinden çat diye bir ses çıkması... Sadece birkaç dakika süren bu arbede zinciri şimdi Suat'ın kafasında döngüdeki bir film gibi oynuyordu.

Koridordan koşup gelen polislerin kavgayı ayırması da birkaç dakika almıştı. Kara Nezo'yu iki erkek polis kollarından tutarak zapt etmiş, Suat ise onu sakinleştirmeye çalışan polisin elinden kurtularak odadan çıkmıştı. Şüpheli ise kırık bir burun ve çeneyle yerde kıpırtısızdı.

Şimdi Tikli Kadri'nin ofisinde, hareketsiz vantilatörün önünde, elleri arkasında bağlı dikilirken, Kara Nezo'ya odada arkasını dönmenin hata olduğunu, karın boşluğuna yolladığı salvoya ek olarak bir de dizine tekme yapıştırması gerektiğini düşünüyor-du. Kara Nezo sinirden griye dönmüş bir suratla Tikli Kadri'nin büyük toplantı masasına dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş Suat'ı göz hapsinde tutuyordu.

“Başkomiser Nezahat” diyerek lafa girdi Tikli Kadri. Dudağının kenarındaki sinir dokuz sekizlik bir ritimle atıyordu. Sadece ağzı değil, elleri de oynuyordu.

“Şahsın senin bilgin olmadan gözaltına alındığını söylüyorsun. Suat Komiser senin operasyonundan haberdar değildi. Ama bunun için sokak çocukları gibi dövüşmek nedir? Bari sen yapma!”

Kadri Özer tarafsızlığını yitirmiş, bundan da gocunmayan bir yargıç gibiydi. Her iki kadından da hazzetmiyordu. Biri kendi başında, diğeri teşkilatın başında belaydı. Teşkilatta Kara Nezo'nun koyu renk gözleri, kapkara saçları nedeniyle "kara" lakabını aldığı sanılıyordu. Oysa Kara Nezo'ya lakabı karanlık ilişkileri nedeniyle verilmişti. Kadının en tepeden bağlantıları açık bir sırdı. Asayişin içinde kendi küçük krallığını kurmuş, istediği gibi davranıyordu. Kendi amirleri bile yaka silkmişti ondan. Çok fazla şey biliyordu Kara Nezo. Bu da gücü elinde tutmasını sağlıyordu.

"Kadri Amirim" dedi Kara Nezo yüzünü ekşiterek. Cinayet Büro Emniyet Amiri'ne bağlı olmamasına rağmen rütbesi yüksek olan bir yöneticiye nasıl hitap edileceğini iyi bilen, kurallara bağlı bir polis gibi güvenle konuşuyordu.

"Suat Komiser sorguladığı şahsın bizim şube için muhbirlik yaptığını açıklamama rağmen talimata uymadı. Üstelik hem bana hem de tanığa saldırdı. Şahıs Suat Komiser hakkında şikâyetle bulunacak. Ben de aynısını yapacağım. Teşkilatta bu tür olaylara izin veremeyiz. Polisliğe uygun olmayanlar ayıklanmalı."

"Tanıklar öyle söylemiyor Başkomiser Nezahat. Sen de Suat'a vurmuşsun?"

"Meşru müdafaa. Durup dayak yiyecek değildim. Hele de kadının dayacağı."

Suat bu sözü duyunca ilk kez dönüp Kara Nezo'ya baktı. Kadın polislerden nefret ettiğini, bu işe uygun olmadıklarını uluorta söyleyen bir kadın polisle aynı odada olmak ancak kavgaya yol açardı. Öyle de olmuştu. Tikli Kadri sinirle elindeki kalemi yere düşürdü, boğazını temizledi ama kalemi almak için bir hamle yapmadı.

"Teşkilat için bunun bir rezalet olduğunu anlıyorsun sanırım. Senin rütben yüksek, olayı kontrol etmen ve bir devlet memuru gibi davranman gerekiyordu. Üstelik sorgudaki bir şahsın önünde dövüştünüz."

Kara Nezo üstüne alınmadı, iki metre ötesinde dikilen Suat'ı kesti. Başının ağrımayacağını bilse, iki kaşık suda boğardı kadını. Siyah ceketler, siyah kotlar, botlar giyip havalı havalı geziyordu teşkilatta. Bir boka yaradığı da yoktu. Daha mesleğinin başında

intihar dosyaları için kızağa alınmıştı. Kadını işte. Yapabileceği en iyi şey yatak ve ev işleriydi. Ama yukarıdan açık talimat vardı. Mümkün olduğu kadar bulaşmayacaktı kimseye, sinirlerine hâkim olması lazımdı, işleri bozarsa onu da bozarlardı. Yumruklarını sık-tı bıraktı. Avuçlarının içi kaşındı. Suat'la dövüşmeye doyamamıştı.

Tikli Kadri Kara Nezo'dan bir yanıt alamayacağını anlayınca önündeki kâğıtları düzenler gibi yapıp öksürdü. Alnında biriken teri sağ eliyle sildi.

“Peki Başkomiser Nezahat. Ben Suat Komiser'le konuşacağım ve sana geri döneceğim. Bu olayın büyümemesi lazım. Her ikiniz için de hayırlısı bu. Teşkilat için yapılması gereken de bu. Bunu senin amirinle de konuşmam gerekiyor. Zaten duymuştur şimdiye kadar. Sayenizde şubelerde konuşulan tek olay bu.”

Kara Nezo dayandığı masadan kalktı, gözünü Suat'tan ayırma-dan yürüdü, tam arkasındayken bir küfür savurdu ve çıktı. Suat durduğu pozisyondan milim hareket etmedi. Kara Nezo korkut-muyordu onu. Artık Tikli Kadri'nin de böyle bir gücü yoktu üstün-de. Kaynağını bilmediği bir rahatlık gelmişti üstüne.

Kara Nezo kapıyı çekince Tikli Kadri yerinden kalktı, masadaki ağır dosyaları aldı ve hırsla yere fırlattı. Sağ eli ve dudağı uyumsuz ritimlerde zıplıyordu. Gözleri silah olsaydı, Suat'ı hayati organların-dan çoktan vurmuş olurdu. Suat Tikli Kadri'nin fırtınası dinsin diye bekledi. Amiri ona doğru yürüdü, yüzüne bir karış mesafede durdu.

“Bu sana son ihtarım Suat” dedi hırıltılı bir fısıltıyla. “Artık seni korumayacağım. Kara Nezo'nun dediği bir şey doğru, polis-lik sana göre değilse, kaldıramıyorsan ayrıl. İntihar dosyalarında bile ortalığı karıştırıyorsun. Disiplin kuruluna versem, kâğıt kürek işleriyle benim başım ağrıyacak. Vermesem seni koruyor görüne-ceğim. Bıktım anlıyor musun bıktım!”

Tikli Kadri'nin bıkkınlığının sadece kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu Suat. Meslek yorgunluğu bir gemi enkazı gibi yerleşmiş-ti hayatına. Tikli Kadri'nin ruh hali ise hiç ilgilendirmiyordu onu.

“Sorguya aldığım şahıs Eren Can Karan bir cinayete bulaşmış olabilir amirim. Suçlu birini sorgulamak ne zamandır polisliğe aykırı?”

Tikli Kadri Suat'ın sorusuna dişlerini sıkarak yanıt verdi.

"Biz adamı sorguladın diye mi buradayız Suat? Kara Nezo'yla dövüşmeden sorgulama olmuyor mu? Konuyu boklama."

"Başkomiser Nezahat hiçbir açıklama yapmadan şahsı odadan çıkarmaya çalıştı, engel olmak isteyince de beni itti. Olay ondan sonra başladı."

Tikli Kadri sağ eliyle yüzünü ovdu, bir iç çekti ve masanın önünde misafir koltuklarından birine çöktü.

"Biliyorum" dedi bıkkınlıkla. "Kadın kafasına göre çalışıyor ve biz iç denetim mekanizmalarını bile çalıştıramıyoruz. Ne zaman biri Kara Nezo'yla uğraşsa ya işten çekildi ya sürüldü. Kara Nezo bu yönetim altında dokunulmaz."

Suat vantilatörün düşmesine basarsa Tikli Kadri'nin fark edip etmeyeceğini düşündü. Durduğu yerde sırtından terlerin kıcına doğru aktığını hissediyordu.

"Sen de bulaşma" diye sürdürdü Tikli Kadri. "Teğet bile geçme. Kadın bela anlıyor musun? Benim bile yerim sağlam değil onun karşısında."

"O halde polisliğe uygun olmayan o amirim. Biz değil."

"Felsefeyle yapılmaz bu iş Suat. Politika bileceksin, boyun eğceksin, evet efendim sepet efendim diyeceksin, gerektiğinde kık yalayacaksın. Olmuyor, yapamıyor musun? O zaman oturup kafana sıkmayı bile aklından geçireceksin. Amma sıkılmıyorsan şartlara kuzu kuzu uyacaksın."

Tikli Kadri kendi kendine konuşuyor gibiydi. Suat ilk kez amirinin kendisiyle ilgili bu kadar açık konuştuğunu duyuyordu. Tikli Kadri yaşına göre rütbesi düşük bir polisti. O da birilerini rahatsız etmişti muhakkak. Ya da başka birilerinin işine bu şekilde yarıyordu. Neden devam ediyordu peki? Yapacağı başka bir iş olmadığı için mi?

"Amirim, intihar vakalarından çıkardığım sonuca göre çeteleşmiş suça işaret eden deliller var. İki kadının görünürdeki intiharı da bununla ilgili. Kilit kişi de Eren Can Karan. Onu sorgulamazsam işimi yapamam. Bunun arkasında..."

"Hayır" diye haykırdı Tikli Kadri işaretparmağını ona yönel-

terek. “Bu davayı derhal bırakıyorsun. Başka intihar dosyalarına bak. Odanda boş boş otur. Eve git uyu. Bu dosya zehirli Suat. Bir şeyler dönüyor ama biz bunu deşmeyeceğiz anladın mı? Sen de deşmeyeceksin. Bir kız intihar etmiş vah vah... Yüzlercesi ediyor. Bırak. Dosyaya intihar mührünü bas ve kapat. Bu bir emirdir.”

Suat ellerinin titrediğini hissetti, oda dönüyor gibiydi, yerinde hafifçe sallandı. Dosyayı kapatma emrini beklemiyordu Tikli Kadri’den. Polislik yapmasını, ona “Üstüne git, dibine kadar araştıır” demesini istiyordu. Çelik gibi karakteriyle tanınan Tikli Kadri’nin Kara Nezo’dan çekinmesi canını sıkırmıştı.

“Amirim...”

“Kes. Konu kapandı. Bu intihar vakası benim gözümde kapandı. Kara Nezo’nun adamının peşini de bırak. Senin yerinde başkası olsa çoktan kapatmıştı. Kara Nezo sonun olur.”

Suat yenilgiyle oturmaya devam eden amirine baktı. Şimdiye kadar suçluların peşinde koşmuştu. Aklına suçlu polisleri takip etmek hiç gelmemişti. Belki de kilit Eren Can Karan değil, Kara Nezo’ydu. Mıhlандığı yerden hareket etmek için yaralardan yanan ayaklarını oynatmayı denedi. Hayal kırıklığının ağırlığı engelledi onu. Arkasında kapının açıldığını fark etmedi. İçeri dalan Selim Komiser’i de.

Selim odanın boğuculuğunun sıcak yüzünden olmadığını hemen sezdi. Kaya gibi ağır bir konuşmanın ortasına dalmıştı. Ayakta duran Suat’ı, sağ eli şakağına dayanmış amirini inceledikten sonra boğazını temizledi.

“Amirim” dedi gereğinden yüksek sesle. “Nihan Kızılca’nın ölümü intihar değil. Bir cinayet.”

Tesadüf diye bir şey yoktur, böyle bir cümle kalmış aklımda.
Bunu diyen ne demek istemiş?
Kader yoktur, şans yoktur, çizdiğimiz yol bize bağlı demek mi?
Bilinçaltımız, gizli arzularımız, rüyalarımız
aslında her şeyden haberdar mı?
Bilerek mi kapatıyoruz algılarımızı?
Bilmek ağır bir yük belki o yüzden...
Yalanlar, hayaller, rüyalar daha mutlu yerler.
Bilmeden mi telefonuna baktım,
yoksa derinde uyuyan bir merak mı dürttü beni?
Kendime bir uyarı gibi sessiz bir alarm mı çaldı?
Her zaman elinde, cebinde, kalbinin üstünde taşıdığı telefonu
yatak odasında şifonyerin üstünde.
Bir tesadüf eseri mi bıraktı oraya?
Yoksa ben tesadüf eseri mi oradaydım?
Hayatındaki tek kadın benim
En azından ben öyle sanıyordum.
Ta ki telefonu çalana kadar.
Ekranı isim yerine sayı vardı.
Sıfır
Gizli bir kod, bir şifre, bir sır?
Uzun uzun çaldırdı
Duşta söylediği şarkının sözlerini seçemedim.
Kısa bir süre sonra yeniden çaldı telefonu
Sıfır
Elim titreyerek bastım tuşa
Kulağıma götürdüm
Hızlanan nefesim duyulmasın diye ağzımı kapattım elimle
Karşıdaki de bekledi.
Sonra kısık bir alo çıktı ağzından.
"Nerede kaldın?" dedi ağızla bir sesle

*"Hani gelecektin?
Yemekler soğudu..."
Telaşla kapadım telefonu
Duş sesi kesilmişti.
Banyonun kapısında kapkara gözlerle bana bakıyordu.
"N'oldu?" dedi
"Hayalet görmüş gibisin."*

Eylem planı yoktu, ne yapacağını bilmiyordu ve akıl yürütemiyordu. Doğaçlama ilerlemek dışında seçeneği yoktu. Birinci katı eleyebilmişti sadece. Apartmanın her katındaki zillere basıp Oya Camcı'yı sormak acemice olacaktı. Karşısına Oya Camcı çıkarırsa ne diyecekti peki?

Suat Komiser ona "Görünme" demişti. Öyle mi demişti yoksa sadece takip et mi demişti? Nabzı yükseldikçe kafası da karışıyordu. Binadaki ışıklar otomatik olarak s n nce yerinde  akıldı, kaldı. Karanlıkta daha iyi düşünebilirdi belki. Belki de ışıklar yanana kadar beklemeli, apartmana giren ve çıkanları g zetlemeliydi.

Bu da saçma geldi ona. Sadece takip edip rapor sunması gerekiyordu. Operasyon organize etmesi değil. Karanlıkta ikinci kata  ıktı. Soldaki dairede bir  ocuk ağlıyordu. Bu daireyi deeledi. Oya Camcı'nın çocuğu olduğuna dair bir iz görememişti. Evi derli topluydu, ne bir oyuncak, ne bir bebek eşyası, ne de  ocuk fotoğrafı.  ocuğu olan bir arkadaşına gelmiş de olabilirdi. Ya da bir akrabasına.

Plansız harekete geçmenin getirdiği sıkıntıyla yürüdü. Bir kat daha  ıktı. Sonra karar değiştirdi. Alt katlardan çıkanları kaçıracağını düşünerek telaşla aşağı indi. Giriş katında beklemeliydi. Binanın en iyi kontrol noktasıydı burası. Kapıdan beş adım ileride mimarlık hatasını s s diye sundukları mermer sütuna dayandı.

Attığı mesajların Suat Komiser'e sonunda ulaştığını gördü. Aklına ilk gelen onu aramak oldu. Sonra vazgeçti. Henüz bir sonuç alamamıştı ki. Kendi başına y r tt ğu küçük operasyon başarıya ulaşmamıştı. Eli boş dönmek istemiyordu merkeze.

Oya Camcı'ya dair en ufak bir bilgi bile büyük aşamaydı onun için. Yüreği ağzında atsa da, kaygıdan bayılacak gibi olsa da yapacaktı. Polis olabileceğini öğrenmek, beklenmedik durumlarda iyi yargı ve karar mekanizmasına sahip olup olmadığını görmek istiyordu.

Üstelik tehlikeli bir iş de değildi yaptığı. Bir kadını takip ediyordu o kadar.

Karşı duvardaki kutuları fark edince kızardı. Daha önce nasıl görmemişti bunu? Bebekli kadından ayrıldıktan sonra merdivene yönelmiş, ne yapacağını bilmeden sallanmıştı katlar arasında.

Mektup kutularının üstünde isimler sırayla yazılmıştı. Birkaç tanesi hariç. Beklediği isim karşısına çıkmadı. Mektup kutularının küçük kilitlerini kontrol etti. Hiçbirisi sır vermedi. Sonra duvardaki panoda gezdirdi gözlerini. Apartman yönetiminin son aldığı kararlar, çöp, temizlik, ısınmaya yönelik sıkıcı bilgiler sıkıcı bir dilde yazılmıştı.

Aidat listesine gelince nefesi tılandı. Bir daha okudu. Hemen telefonunu çıkarıp bir resim çekti. Oradan da okudu.

Aidat borç kaleminde lira cinsinden tutar ve ödendi yazıyordu. Kutunun yanındaki isim Oya Camcı'ya aitti.

Her şey arka arkaya gelir ya da hiçbir şey hareket etmez. On-
dan yana olmayan bir fizik kuralının içine sıkıştığını düşünüyordu
Suat. İki gündür içine girdiği sarmal onu kanatsız bir böcek gibi
tükürmüş, yere atmıştı.

Eren Can Karan'ı merkeze getirerek hata yaptığını düşünüyor-
du. Orada, kendi çöplüğünde, gerekirse silah zoruyla sorgulama-
lıydı pezevengi. Adamdaki rahatlık aşırı sinir bozucuydu. Arka-
sına çok güveniyordu. Güveni boşuna değildi. Kara Nezo kendi
çocuğu gözaltına alınmış gibi dalmıştı odaya. Gözlerindeki nefreti
cimbızla çekip alabilirdi. Kristalize olmuş kara bir taş gibi parlı-
yordu.

Nihan Kızılca'nın Eren Can Karan'la bağlantısı kesindi de,
Kara Nezo bu işin neresindeydi? Öksürüklü Mevlüt de görevini
yapmıştı. Kara Nezo'yu arayarak Eren Can'ın bir kadın polis ta-
rafından tutuklandığını yetiştirmiş olmalıydı. Nihan Kızılca'yı,
Şeyma'yı soran siyahlar içindeki bir kadın polis...

Eren Can'ın kimlik bilgilerini araştırmak çocuk oyuncağıydı.
Mevlüt'ü bulmak da öyle. Tikli Kadri'nin öfkeden bozarmış yüzü
geldi gözünün önüne. Dosyayı kapatma emrini hatırladı. Kendisi-
ni yalnız bırakmasını. Kara Nezo'dan çekinmesini...

Dosyada yeni bir şüpheli daha vardı artık. Kara Nezo. Onun-
la yaşadığı çatışmaların rekabetten kaynaklandığını sanması ne
büyük saflıktı. Kadın emir aldığı yerlere hizmet ediyordu, polis-
lik onun işini kolaylaştıran bir araçtı sadece. Kimdi Kara Nezo?
Kime çalışıyordu? Eren Can Karan'la ne işler çeviriyordu? Şeyma
kimdi? Luna neredeydi? Nihan Kızılca neden öldürülmüştü? Çok

katmanlı bir cinayet dosyasına evrilen vakada kafasındaki sorular birbirini eziyordu.

Kafasındaki karmaşadan Selim'in ısrarcı sorularıyla sıyrıldı ve şimdiki zamana döndü.

Cinayet Büro'nun dağınık ofisinde telefonda konuşan ya da bilgisayar ekranına bakan memurları görebildikleri camlı toplantı odasındaydılar. Tikli Kadri Selim'in haberini sıkıntıyla karşıladıktan sonra ikisini konuşmaları için odadan göndermiş, "Başım çatlıyor, ne haliniz varsa görün" demişti.

Selim, Suat'la eskisi gibi aynı dosyayı incelemekten memnun olduğunu saklamadan, detaylar konusunda bilgi almak için dikkatli sorular soruyordu. Suat'ı öfkelenlendirmek istemiyor gibiydi.

"Suat? Nihan Kızılca'yı gözaltına aldığın herifin mi öldürdüğünü düşünüyorsun?" dedi gözlerini Suat'tan ayırmadan.

Suat'ın dalgınlığı aralarına bir perde germiş gibiydi. Selim Suat'ın cansızlığının Tikli Kadri'yle konuşmasından kaynaklandığını bilse de soramıyordu. Suat oturduğu sandalyede biraz kıpırdandı, kollarını kavuşturdu ve ilk defa görüyormuş gibi Selim'e baktı.

"Ne dedin?"

"İyi misin sen?"

"İyiyim. Sen mi bakacaksın Nihan Kızılca dosyasına? Bu kadar çabuk nasıl aldın raporu?"

Selim Tikli Kadri'ye cinayet haberini verirken kadının elinde barut izine rastlanmadığını aktarmıştı. Selim'in rapor için Başkomiser Engin Atay'ı baypas ettiğini düşündü Suat. Engin Selim'e gıcıklığı nedeniyle haftalarca vermeyebilirdi sonuçları.

"Laboratuvardaki dostlardan diyelim" dedi Selim, yamuk bir gülümsemeyle. "Adam bana taktı. Bekletiyor, erteliyor ya da hiç gelmiyor. Neyse ki başka bir kanal bulduk. Sen yine de bilme."

Selim'le Engin arasındaki rekabetin kendisi yüzünden olduğunu kabul etmek istemiyordu Suat. İki salak erkeğin horozlanmasından başka bir şey değildi. Mesele erkeklerin sidik yarıştırmacı güdüsüydü. Bir ters bakış yüzünden birbirini öldüren adamlar vardı bu ülkede.

“Neden cinayet şüphesi duydun ki?” dedi Suat merakını yene-meyerek.

Selim’in kolaycılığa kaçıp, olayı intihar diye kapatacağını ya da işleri ağırdan alacağını umuyordu. Böylece ensesinde kimse olma-dan rahatça devam edebilecekti.

“Cesedin pozisyonu, silahın düşüşü, açık kol hepsi intihara işa-ret ediyordu” diye sürdürdü.

Selim önüne baktı, elindeki rapordaki bir detayı okur gibi göz-lerini gezdirdi kâğıtta.

“Senin yüzünden” dedi. “İntihar olduğuna çok çabuk ikna ol-muş gibiydin. Olay yerinden gitmek için acele ettin. Benim tanı-dığım Suat, orayı didik didik ederdi. Senin kuşkucu karakterine yakıştıramadım.”

Suat başını sallayarak pencereye çevirdi.

“Artık önemi yok” dedi yılgınlıkla. “Nihan Kızılca cinayeti size geçti. Ben de genç kızın intihar dosyasını kapatıyorum. Emir böyle.”

Selim kâğıtları masaya bıraktı, arkasına yaslandı, sandalyesin-de hafifçe sallandı.

“Sen diğer intiharın da cinayet olduğunu düşünüyorsun değil mi? Neydi adı kızın? Şeyma?”

Suat Selim’in Şeyma’dan haberdar olmasına şaşırırsa da bozun-tuya vermedi. Dersini çalışmış olmalıydı. Ya da kendisini yakın-dan takip ediyordu. Tikli Kadri de bilgi vermiş olabilirdi.

“Ne önemi var? Amirin dediği gibi her gün bir sürü genç kız in-tihar ediyor. Birinin dosyasını kapatsak dünyanın sonu değil, ölen ölmüş zaten.”

Selim Suat’ın teslimiyetini hayretle izledi. Ya rol yapıyordu ya da müthiş öfkesini bastırmak için böyle konuşuyordu. Ağzından çıkacakları iyice tartarak duraksadı. Suat’la yeniden yakın olma fikrinin cazibesine kapılmamalıydı. Konuyu iş çevresinde bırak-mak en iyisiydi.

“Amirle ne konuştunuz bilmiyorum ama mutlaka bir yol bulu-nur. Polis kılığında kaç tane aygır var teşkilatta biliyorsun.”

Selim kimden söz ettiğini anlaması için Suat’a gülümsedi. Suat

bu gülümsemeye karşılık vermedi. Onun yerine botlarına baktı. Şu anda tek istediği eve gitmek, botlarını çıkarmak ve duş almaktı. Bu hevesle yerinden kalktı ve kapıya yöneldi.

“N’oldu nereye gidiyorsun? Daha bir sürü sorum var sana.”

“Burada yapacak işim yok. Benim dosyam kapandı. Nihan Kızılca’yı da sana verdiler. Benim işim bitti. Sorularını da başka birine sorman gerekiyor Selim Komiser.”

Selim arkasından koşup onu durdurmak istedi. Suat’ın uzun bacaklarına, yapılı bedenine baktı sadece. Ağzından istediği sözcükler çıkmayınca sıkıntıyla iç geçirdi. Suat’la ne yapacağını bilememenin hırsı bastı göğsüne. Bir sonraki adımını daha iyi hesaplayabilmek için başını ellerinin arasına aldı.

Hiç kimseyi onun
yeniden aramasını beklediğim gibi beklemedim.
Evdeyken sürekli telefonunu gözlüyorum.
İçeri gittiğinde cihazı bırakmasını,
unutmasını, boş bir anına denk gelmesini...
Olmadı.
Merak içime yerleşen bir kurt gibi beni kemiriyor,
her gün yiyor.
Ruh halimdeki değişikliği o da fark ediyor.
Yeni tipimden memnun olmadığımı düşünerek
bana iltifatlar düzüyor.
Ne kadar güzeldim.
Hep genç kalacaktım.
O hayatımda olduğu sürece, genç ve güzel olmam garantiydi.
Korkmam için bir neden yoktu.
Genç ve güzel bir kadının gücü tartışılmaz.
Görmüyor muydum?
Beni daha çok seviyordu.
Bense onun telefonunu düşünüyordum.
İsimsiz Sıfır'ı.
Onu bekleyen, ağlayan kadını.
Sevgilisi olabileceği aklıma gelmemişti.
Benimle saplantılı biçimde ilgilendiği için belki de düşünemedim.
Hayatının merkezindeki sessiz, itaatkâr, zavallı bebek.
Başta böyle değildi.
Kraliçe bendim, ipler benim elimdeydi.
Ya da öyle hissetmemi istedi.
Hayatının tek ve daimi kadını.
Biricik aşkı.
İstikbali parlak, güçlü bir erkeğin yol arkadaşı, sevgilisi.
Bir anda durduğum zemin kaydı.

*Okuduğum romanlarda, izlediğim filmlerdeki şaşkıın kahramanlara
dönüştüm.*

Ruhumun değil, tenimin güzelliğiymiş mesele anladım.

Beni kıskandığı için gizlediğini sanıyordum

Oysa kontrol etmek için saklıyormuş.

Diğerlerine de mi öyle yapıyor?

Kaç kadın daha var?

Hepsine sayı mı veriyor?

O telefonu ele geçirmeliyim.

Görmem, bilmem gerekli.

Sıfırdan başlamam gerekli.

Divanın önüne koyduğu leğene ayaklarını sokarken ince bir ah çıktı dudaklarından. Bacaklarından midesine doğru yükselen, gırtlığında son bulan bir gıdıklanmayla karışık acıyı hissetti. Oradan oraya birilerinin peşinde koşarken akılsız başının cezasını ayakları çekmişti. Çekmişti de ne olmuştu?

Pislik bir herifle dalaşmış, Kara Nezo'nun tekmesini yemiş, Tikli Kadri'nin azarını işitmiş, Selim'in nasihatlerini dinlemiş, sonunda ancak ılık su dolu bir leğene ulaşabilmişti. Herkesle kavga etse de bir yere varamıyordu işte. Tatlı tatlı geçinmeyi de pek bilmiyordu. Belki bir tek Beren'le...

Beren'i unutmuştu! Mesajlarına, aramalarına yanıt vermemişti. Ayak altında istemediği için göndermişti onu Oya Camcı'ya. Bir şey bulamayacağından neredeyse emindi. Tikli Kadri'nin emrini ona söylese gitmezdi zaten. Beren Oya Camcı'nın valilikte üst düzey bir danışmanın karısı olduğunu bilse ürker, çekinirdi.

Öte yandan Aykut Camcı kim oluyordu ki polisin işine karışıyordu? Karısı olduğunu iddia eden biri merkeze gelmiş ve hakkında şikâyetle bulunmuştu. Evet, iddiaları deli saçmasıydı. Kocasının onu öldürdüğünü söylüyordu. Polisin adamın cebinde olduğunu da söylemişti. Ona benzer bir şey. Beren'in notlarında mutlaka olmalıydı kadının sözleri.

Bu dosyayı da bırakacaktı. Kimseden korkmayan Tikli Kadri'nin bile ipini çekecek birileri vardı teşkilatta. Suat'ı harcamaları bir dakika sürerdi. Nihan Kızılca dosyasını Selim'e vermek akıllıca bir hareketti. Evlenmek üzere, büyük krediler çekme arifesinde, gamsız bir polis manipüle edilmek için ideal bir hedefti. Selim'in nişan-

lısını düşündü. Kadının narin yüzünü, badem gözlerini, boyayla kalınlaştırılmış kaşlarını... Sosyal medyada boy gösteren güzellere benziyordu. Onlar gibi yan duruyor, çenesini hafifçe kaldırıp karşısındakine bakıyordu. Selim'e uygun olduğunu düşündü. Onun kadın anlayışına uyan biri.

Külöt ve sutyenle oturmasına rağmen sıcaktan kıcı pişmişti. Sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Ayaklarını ısırarak sudan çıkmak istemiyordu. Yayılıp başını arkaya yasladı. Ağır bir araç sokaktan hızla geçince, ev sallandı. İlk depremde evin yıkılması bekleniyordu. Öyle demişti açgözlü müteahhit. Samatya'da Osman Dede'sinin, babasının ve kendi çocukluğunun ahşap, tuğla evi onlarca deprem yaşamıştı. Çevresine dikilen gıcır gıcır binalar yüzünden gökyüzünü göremese de inat etmişti, satmayacaktı evini. Eski şeyler ona iyi geliyordu. Bu ev onun için tek ailesi Osman Dedesi demekti. İnsan ailesini satamazdı.

Nefesi yavaşladı, yumuşak bir uyku onu çağırdı. Daveti reddetmek istemiyordu. Gevşedi. Kollarını yana açtı. O ses olmasaydı gideceği yer belliydi. Rüyasında göreceği şeyler de öyle. Zil detone çalışını tamamlamadan, kapı çalındı. Zil ve yumruk düeti. Birisi onu görmek için telaş ediyordu. Yerde duran havluya bastı, ayaklarını acele etmeden sildi ve ayağa kalktı. Merdivenden indi, odasından bir bornoz kapıp ilerledi.

Zil ve kapı o anda durdu. Buğulu camın arkasında dikilen bir gölge de yoktu. Gelen vazgeçmiş olmalıydı. Kapıyı açmasa geri dönse ve uyusa. Karın boşluğunda bir yerden bir şey dürttü onu. Kapıyı açtı. Avludaki tek ağacın altında güneşten sakınan Beren'i gördü. Selim'i görmediğine canı mı sıkılmıştı? Yoksa Beren'e durumu açıklamanın isteksizliği miydi? Beren amirinin ruh halinden habersiz ona doğru ilerledi.

"Komiserim, cebiniz yine kapalı. Merkezde de yoktunuz. Gelmek zorundaydım. Hem arabayı bırakmak..."

Suat Beren'in konuşmasını elini kaldırarak böldü. Başıyla ona içeri girmesini söyledi. Beren ayakkabılarını çıkardı, sırt çantasını eline aldı ve Suat'ın talimatını bekledi.

"Ne duruyorsun? Yukarı gel" dedi Suat merdivene yönelerek.

Beren arkasından seğırtti. Suat'ın kızarmış ayaklarına, çıplak baldırlarına, kan bulaşmış bornozuna bakmamaya çalışarak yürüdü. Suat'ın yürüyüşüne yansıyan asabiyetten çekinerek ilerledi. Ulaştığı önemli bilgiyi bir an önce amiriyle paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Suat Komiser memnun olacaktı.

Suat pencere önüne dayanmış masanın iki sandalyesinden birine oturdu, masada duran sigara paketinden bir dal çıkarıp yaktı. Pencereyi açtı ve ilk dumanı dışarı üfledi. Onunla konuşmak için yerinde kıpırdanan Beren'e dikti gözlerini. Beren sırt çantasından not defterini çıkardı, ondan güç alıyormuş gibi konuştu.

"Oya Camcı'nın Çamlıca'da başka bir evi daha var. Düzenli aidat ödüyor."

Suat sigarasını parmakları arasında tuttu, yeniden dudaklarına götürdü. Bu bilgiden pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Olabilir. Pek çok insanın ikinci evi var."

Beren amirinin haberi soğuk karşılmasını beklemiyordu. En az onun kadar heyecanlanacağını, derhal gidip dairede yaşayan kadını sorgulayacağını düşünmüştü.

"Elbette" dedi alçak sesle. "Ama neden orada yaşadığını öğrenmek işimize yarayabilir."

"Sana beş tane neden sayabilirim" dedi Suat dumanı bu sefer içeri salarak.

"Kadının sevgilisi vardır, annesi ya da bir akrabası için tutmuştur, eski evidir bırakmak istememiştir, arada gidiyordur, kocasıyla arası iyi değildir ayrı yaşıyorlardır, ya da sadece hayvanları ve oyuncak bebekleri için tutmuştur, olamaz mı? Üstelik ben sana sadece takip et demiştim. Gördüğüm kadarıyla bundan fazlasını yapmışsın" dedi gözlerini kısarak.

Beren yüzüne basan ateşten yanmış gibi iç geçirdi. Suat'ın ifadesinden ürkererek yere indirdi bakışlarını.

"İnisiyatif aldım komiserim. Oya Camcı bir sokakta park edip apartmana girince merakımı yenemedim. Ama haklısınız size haber vermem gerekirdi. Ulaşmaya çalıştım ama..."

Suat Beren'in yerinde olsa ondan çok daha fazlasını yapacağını düşünerek, kızın üstüne gitmemeye karar verdi.

“Sorun değil. İyi yapmışsın. şimdi iki adresi olduğunu biliyoruz. Ama bu bilgi işimize yaramayacak çünkü Oya Camcı’yı rahatsız etmememiz için emir geldi. Kocası valilikte çalışıyormuş. Teşkilatı aramış.”

Beren şaşkınlıkla ağzını açtı ve Suat’a baktı. řařırđıęında küçük bir hayvana benziyordu. Hangi hayvan olduğunu çıkaramadı Suat.

“Yani, bu dosyayı kapatacağız” dedi Beren ağlamaklı.

“Bu dosya bile değildi. Polisçilik oynuyorduk bir nevi. Sadece bu da değil, diğer dosya da kapandı. İntihar diyeceğiz ve kapatacağız. Her gün gen kadınlar yüksek binalardan düşüyor. Ne teşkilat ne de vatandaşlar bunun suç olduğunu düşünüyor. Biz de bırakacağız peşini. Kim bilir belki bizim birimi bile kapatırlar.”

Suat’ın sesindeki fke Beren’in gözünden kaçmadı. stten bir emir geldiği anlaşılıyordu. Beren bu durumda kendini düşünüyor görünmekten memnun değildi ama sormadan edemedi.

“Bu durumda ben sizinle kalamayacağım öyle mi amirim?”

Suat, sigarayı çay tabağına bastırdıktan sonra pencereyi kapattı. Dışarıdan gelen sıcak hava sırtında terden raylar oluşturmuştu.

“yle görünüyor” dedi buz gibi bir sesle. “Merak etme sana iyi bir referans vereceğim. Başka şubelerde işine yarar.”

Suat’ın sertliği Beren’i sarsmıştı. Gz yuvalarına yığılan yaşları engellemek için dudaklarını ısırđı. Cebinden çıkardığı araba anahtarlarını masaya bıraktıktan sonra sessiz bir vedaıyla merdivende kayboldu. Suat her şeyi kırma arzusunu bastırabilmek için hırsla ayağa kalktı. şu anda olmak istediği tek yer, görmek istediği tek kişi vardı.

Önceden aramasına gerek olmadığını söylemişti ona. Ne zaman isterse gidebilirdi. Hep oradaydı. Ama arayı açmamasını tembihlemişti. “Kasların unutmasın, onların da hafızası var” demişti.

Salon birkaç spor aletini ittiren genç erkekler dışında boş sayılırdı. Ter, testosteron, gurur ve aşağılık kompleksi karışımı bir aroma hâkimdi salona. İçeri girince meraklı bakışlar ona döndü. Aletlere daha hızlı abandı kaslarını göstermek isteyenler. Salondaki tek kadın ilgi odağı olmuştu.

Suat üstünde gezinen gözleri sallamadan, salonun diğer ucundaki kapıya yöneldi. Her zamanki gibi yarı açıktı. Büyükçe bir masa ve bir ofis dolabının dışında başka mobilyanın sığmadığı penceresiz odaya girdi. Ekranı gözlerini kilitlemiş, geniş omuzlu, büyük kafalı, büyük elli adamı izledi bir süre. Onu çok uzun zamandır tanıdığı söylenemezdi. Ama pek çok insandan daha iyi tanıdığını düşünüyordu. Ya da o Suat’ı iyi kavramıştı. Kendini bir yabancıya açıklama baskısının olmadığı bir ilişki. İkisi de konuşmayı sevmiyordu. Bu da artı bir puandı. Suat fırsat buldukça salona geliyor, büyük bir minderin kapladığı ufak salonda dövüşüyorlardı.

Adam Suat’ın arkasında dikildiğini geç fark etti. Yüzüne yerleşen geniş gülümsemeyi parlak dişlerle taçlandırarak ayağa kalktı, elini uzattı.

“Hoş geldin Suat” deyip elini sıktı.

“Dans partnerimi görmek her zaman büyük bir zevk.”

Âdem Karabey dövüş sporları için dans ifadesini kullanıyordu. İyi bir dövüşün dansa olduğu kadar zarafet ve kuvvetle icra edilmesi gerektiğini söylüyordu. Ona göre doğu sporları bir tür sanattı. Bedenin ve ruhun aynı ritimle hareket ettiği, fiziksel gücün zekâyla birleşerek uyum içinde salındığı bir ritüel.

Âdem Karabey ordudan erken emekli edilen, zamanında pek çok operasyon, çatışma ve görevde yer almış eski bir askerdir. “Sübaydım” demiş, orada bırakmıştı. Ordudan ayrılma nedenlerini açmamıştı. Açmasına gerek yoktu. Devlet kurumlarında çalışan herkesin ensesindeydi siyaset. Âdem Karabey Beşiktaş’ta açtığı salonda genç insanlarla bir arada olmaktan memnun, hayatını sürdürüyordu. Özel ilgisi doğu sporları ya da onun deyimiyle dövüş sanatlarıydı.

Suat hâlâ Âdem’in yaşından emin değildi. Dövüşürken çevikliği, zekâsı, hızı genç bir erkeğe aitti. Bazen konuşurken yüzünün aldığı ifade, söylediği bir söz, yaptığı bir yorum onun sandığından daha yaşlı olduğunu gösteriyordu. İletişim kurma yöntemleri dövüştü. Suat haftada en az bir kere salona geliyor, ısınmanın ardından dövüşmeye başlıyordu. Judo, Jujitsu, Kung Fu’nun ardından şimdi Krav Maga öğreniyordu.

İsrail ordusunda kullanılan bu eski dövüş tekniği, pek sanata benzemiyordu aslında. Eline ne geçerse, nasıl, nereye vurursan kabuldü. Düşmanı etkisiz hale getirmek, hayatta kalmak için gerekirse öldürmek de öyle. Oldukça sert bir dövüştü. Âdem Suat’ın esnekliğine, hızına ve dövüşüne olan yatkınlığına şaşırarak, her seferinde gelişimini gururlu bir hoca gibi izliyordu.

Suat’ın polis olduğunu, silahını ofisteki bir çekmeceye kilitlerken öğrenmişti. İşiyile ilgili detayları ona sormuyor, Suat da anlatmıyordu. Bir askerle bir polis, tüm hüsrانlarını, öfkelerini, hayallerini mindere taşıyorlardı.

Suat özel eşyasını Âdem’e uzattı.

“Bugün dans yok, dövüş var” dedi ciddiyetle.

“Vay! Suat Komiser çok hazırlıklı gelmiş” diye takıldı Âdem. “İstersen önce biraz kum torbası çalış. Öfkeyle dövüşürsen kaybedersin. Serin akıl gerekir dövüşmek için.”

Suat başını hayır anlamında salladı.

“Bugün gerçekten dövüşmek istiyorum. Şimdiye kadar öğrendiklerimi kullanayım. Bakalım senin dediğin kadar iyi miyim yoksa bunların hepsi boş iltifatlar mı?”

Âdem düzgün dişlerini gösteren bir gülümsemeyle yanıt verdi. Yakışıklı değildi ama cazip bir adamdı. İstemsizce Selim’le kıyasladı onu. Selim daha iri, daha uzun ama daha hantaldı. Âdem ise daha kıvrak ve çevik.

“Bugün dersler biraz yoğun. Dövüş vaktim olmayabilir” dedi Âdem.

Suat düş kırıklığını gizlemeden baktı Âdem’e. Onu ikna etmek için hızlı bir ense kol çekmeyi düşündü ama vazgeçti.

“Ama...” diye devam etti Âdem. “Seni bir yere sıkıştırmaya çalışayım.”

Suat başını salladı. Hocasını alt etmeyi isteyen toy bir öğrenci gibi gözleri yanıyordu. Âdem minderli odalardan birinde Suat’ın üstünü değiştirip gelmesini bekledi. Uzun siyah tayt ve üstüne siyah tişörtüyle içeri girdiğinde minderin kenarına yerleşmiş birkaç genç adam gördü Suat.

“Bu arkadaşlar da Krav Maga öğrenmek istiyor. Bizi izleyecekler. Sakıncası yok değil mi Suat?”

Sakıncası vardı. Başkalarını dövmüştü ama daha önce başkaları için dövüşmemişti. Âdem’e yanıt vermeden yalınayak mindere çıktı. Kısa bir ısınma seansından sonra karşı karşıya geçtiler.

Âdem Suat’ın çevresinde dönerken ona doğru ilk hamleyi yaptı. Suat kendisine doğru gelen Âdem’in sağ kolunun içine sol dirseğiyle vurdu, döndü ve aynı dirseğiyle çenesine vurdu. Âdem zamanında geri çekilmeseydi çenesi kırılabilirdi. Afalladı ama kısa sürede toplardı. Suat’ın saldırganlığı şaşırtmıştı onu. Suat kurt gibi gülümsüyordu.

“Gençlerin gerçek bir dövüş görmesi gerekmiyor mu hocam? Lafla anlatılmaz dövüş.”

Âdem’in gözlerinden muzip bir parıltı geçti, gülümsedi. Suat hocasına meydan okuyordu. Âdem ve Suat kolları göğüs hizasın-

da gözleri birbirine kilitli, minderde dönmeye başladılar. Öğrenciler nefeslerini tutmuş dövüşü izliyorlardı.

Suat dönmekten sıkılıp Âdem'e bir sağ yumruk savurdu. Âdem kendisine gelen yumruğu sol eliyle sağ tarafa yönlendirdi, sağ eliyle de Suat'ın dirseğini kilide alıp arkasına geçti. Âdem anlayışlı bir hoca değildi artık. Suat'ı kendine dayadı. İki beden birbirine yapışmış gibiydi. Âdem Suat'ın kulağına eğilerek "Demek sert dövüş istiyorsun" dedi fısıltıyla.

Suat başını salladı, Âdem'in sağ ayağına bastı ve sol dirseğiyle onun karnının sol yanına vurdu. Anlık acı ile dikkati dağılan Âdem'in tutuşu gevşedi ve Suat hızla onun elinden kurtuldu.

Âdem bir metreden az mesafedeki Suat'ı yakalama ve en kısa-sından yere yatırma planı yapıyordu. Suat ise onun boynuna nasıl ulaşacağını.

Âdem ona doğru bir tekme savurdu. Suat tekmenin altından eskiv yapıp geçti ve onun yerdeki ayağını tutup çekti. Âdem dengesini kaybedip dizlerinin üstüne düştü. Suat süratle arkadan sarılarak onu boyun kilidine almaya çalıştı. Âdem kalkmaya çalışırken sağ ayağını arkaya alıp Suat'ı sırtıyla havaya kaldırdı ve bütün ağırlığıyla kendini Suat'ın üstüne attı. Suat'ın gevşeyen elinden tutup bileğini kilitledi, döndü ve Suat'ı sırtüstü yere çevirip üstüne oturdu.

İkisi de soluk soluğaydılar. İzleyenlerin nefesi kesilmişti adeta. Suat bilekleri Âdem'in elinde kilitli, pes etmiş gibi hareketsiz yatıyordu yerde. Âdem onun kızarmış yüzüne baktı ve hafifçe kalktı.

Âdem'in hareketiyle Suat dizlerini kaldırarak adamın hayalarına geçirdi. Aldığı darbeye Âdem'in gözünden yaş geldi. Buna rağmen hızla yükseldi, Suat'ı kolundan tuttu, döndü, omzunun üstünden yere yapıştırdı. Sol diziyle Suat'ın sağ koluna basıp boğazına ellerini pençe gibi geçirdi. Suat bu pençeden kurtulamayacağını hissetti. Öğrenmesi gereken bir savunma taktiği daha. Suat'ın nefesi daralırken Âdem'in buz gibi gözleriyle karşılaştı. Yenildiğini kabul etmesi gerekiyordu. Oradan tek çıkış yolu buydu. Suat'ın teslim olduğuna emin olunca, Âdem ayağa kalktı ve onları izleyen öğrencilere doğru hafifçe eğilerek selam verdi.

“Krav Maga sert bir dövüştür arkadaşlar” dedi nefesini düzenlemeye çalışarak. “Çok iyi iş çıkaran Suat Komiser’e bu dövüş için bir alkış lütfen.”

Âdem her şey bir mizansenmiş gibi konuşuyordu. İkili arasında az önce neler geçtiğini pek de anlamayan öğrenciler tedirginlikle alkışladılar. Suat yerden kalktı, içindeki karmaşadan altüst bir halde odadan çıktı.

Günlerdir plan yapıyor,
plan bozuyorum.
Telefonunu hazine gibi saklıyor şu sıra
Onsuz tuvalete bile gitmiyor
Duştayken bornozunun cebinde bekliyor cihaz.
Anlamış olabilir mi?
Yoksa genel bir tedbir mi?
Sürekli tetikte, sürekli hazırlıklı
İşinden söz etmiyor bana, anlatmıyor
Güçlü olduğunu hissettiriyor sadece
Erkeklerin dünyası diye kestirip atıyor
Açıklamaya gerek duymuyor
Oysa pek çok şeyi anlayabiliyorum
Kafamda değilse de karnımda bir yerden
Geçici olduğumu, eskidiğimde köşeye atılacağımı biliyorum
Daha genç versiyonları isteyeceğini de.
Ne kadar daha genç?
Kaç yaşa kadar?
Sınırı var mı?
Kafamda dinmeyen bir kaos var artık.
Benden öncesini, benden sonrasını merak ediyorum.
Kendi kaderimi merak ediyorum.
Ona teslim olarak kadınlık görevimi yaptığımı sanıyordum
Oysa kolayca vazgeçilebilir bir sayıdan ibaretim ben de
Para lazım bana
Çok para lazım
Her şey onun kontrolünde
Kredi kartlarım onun denetiminde
Kaçmak için değil, öğrenmek için
Onu onun silahıyla vurmak için.
Saplantısıyla onu alt etmeliyim.
Ona ait olan bedenimi feda etmeliyim.
Güzelliğimi...
Ondan geri almalıyım.
Kendimi.

Arabada yaktığı ikinci sigarasını yavaşça içine çekerken iki şey vardı aklında. Biri içindeki gelgitli huzursuzluğun kaynağı, diğeri aradığı tesellinin nerede saklandığı. Yapmak istediği şeylerin engellenmesi içini hırsla dolduruyordu. Hayat adil değildi, hiç kolay da değildi, “Kafana koyarsan mutlaka yaparsın” sloganı büyük bir yalandan ibaretti. Şansın ve inadin biraz oynatıyordu yolundaki kayaları o kadar. “Kaderini eline al, kendini iyileştir, yolunu bul, muradına er” koca bir safsataydı.

Gencecik bir kız altıncı kattan kaderini eline almadığı için mi kendini atmıştı? Yoksa kader denilen bir katil onu yok etmek için plan mı yapmıştı? Nihan Kızılca kendini iyileştiremediği için mi yolunu bulamamıştı? Yeterince enerji çalışmadığı için mi birileri onu ortadan kaldırmıştı? Nerede, kimlerin elinde, hangi korkular içinde olduğunu bilmediği Luna nasıl muradına erecekti? Luna hayatta mıydı?

Ayhan Hanım’dan gelen mesajlara yanıt vermemişti. Kadına söyleyecek bir şeyi yoktu. Luna’ya ulaşamamışlardı. Annesi olduğunu iddia eden kadın ölmüştü. Bu haber Ayhan Hanım’ı daha da endişelendirirdi. Eren Can Karan onları doğru adrese götürecekti. Buna emindi. Ama dosya fiili olarak kapanmıştı.

Akşam saatleri kente serinlik getirmemiş, aksine tozlu bir rüzgâr havayı daha da boğucu yapmıştı. Radyodaki spiker İstanbul’u bir fırtınanın beklediğini, kentin iki gün boyunca bunun etkisi altında kalacağını söylüyordu. Afrika çöllerinden gelen fırtınada çocukların, yaşlıların ve hastaların dışarı çıkmaması öğütleniyordu.

“Bir çöl fırtınası eksikti. Şehr-i hela” dedi Suat dışlerinin arasından.

Ön cama savrulan yırtık poşeti, bir plastik su şişesini ve yaprakları izledi bir süre. Fırtına akşam trafiğini yutmak üzereydi. Hareketsiz arabasında cep telefonunu karıştırdı. Son gelen mesajı iki kez okudu. Canı yanıt vermek istemedi.

“Konuşmamız lazım.”

Ne konuşacaklardı? Nihan Kızılca dosyası Selim’indi artık. Ona yardım etmek Suat’ın görevi değildi. Ayrıca Eren Can Karan bağlantısı Kara Nezo’yu devreye sokuyordu. Ne yapacaktı yani Selim? Kara Nezo’yu karşısına mı alacaktı? “Eren Can benim muhbirim” demişti. Neydi bu gizli operasyon? Kara Nezo’nun amirinin bile bilmediğine emindi.

Kara Nezo, Kara Nezo, Kara Nezo...

Suat düşmanları olabileceğini aklından geçirmemişti daha önce. Yıllar evvel Akademi’den mezun olurken tek bir hayali vardı. İyi bir polis olmak, suçluları adalete teslim etmek, ekip arkadaşlarıyla eğlenmek... Türkiye filmlerdeki gibi değildi. Yine de umudu vardı. Bu örnekler istisnaydı, gerçek hayatta iyi bir polisin değeri anlaşıldı. Önü mutlaka açıktı. Öyle sanmıştı, yanılmıştı. İyi polis tanımına uyan ancak bir avuç kişi vardı teşkilatta. Diğerleri daha çok bürokrasi çarkları arasında eziliyordu. Küçük bir grup da o çarkları yönetiyordu. Kimilerine göre Cinayet Büro’ya geçmesi bile bir mucizeydi. Yıldız şubelere geçmek için ya arkanın sağlam olması gerekiyordu ya da çok parlak olman. Suat iki kuşak polis çocuğu olmasına ve Akademi’deki başarısına borçluydu belki de bunu. Ama tutunamamıştı işte. Tikli Kadri onu kenara çekmişti. Geçici olduğunu söylemesi de teselli etmiyordu Suat’ı.

Teşkilat dışında yapabileceği işleri düşündü. Özel bir şirkette güvenlikten sorumlu yönetici olabilirdi. Önünde biriken dosyaları hayal edince içini sıkıntı bastı. Havayolu şirketlerine başvurabilirdi. Yine masa işi. Siber güvenlik alanında kurulan firmalarda iş bulabilirdi. Ne yapacaktı orada? Sanal dünyada korsan mı yakalayacaktı? Ya da bir bankanın güvenlik uzmanı? Hiçbirisine yakıştıramadı kendini.

Sinirle kornaya bastı. Öndeki araba bu nedensiz korna karşısında şaşırды, yarım metre ilerledi. Unkapanı'nda denize doğru akması gereken trafikte beklerken kurduğu hayallerin onu çıldırtacağı kaygısıyla, az ilerideki sokaktan sağa dönmek için arabayı boşa aldı ve saldı. Az sonra çöp bidonlarının iyice darlaştırdığı sokağa girdi. Bir kâğıt toplayıcısı çekçeğiyle ona doğru geliyordu. Sağa çekip geçmesini bekledi yanık yüzlü çocuğun. Delikanlı tozdan korunmak için ağzına bir bez bağlamıştı.

Yeniden sağa döndü, çorbacının, kasabın, mini marketin ve mobilya mağazasının önünden geçti. Aynı adreste yaşıyıp yaşamadığını bilmiyordu. Evde olup olmadığını da. Aylar önce birkaç sefer oradan almıştı onu. Genelde kapıda beklerdi. İçeri hiç girmemişti.

Fatih'in dar bir sokağında, sönük pembe bir apartmanın önüne gelince durdu ve pencereye baktı. Bir hareket göremedi. Gökyüzü sarı bir örtüyle filtrelenmiş gibiydi. Rüzgâr arabanın ön camına toz ve çöp savuruyordu. Sokaktan bir kadın ve bir çocuk aceleyle geçti. Kadın eliyle ağzını kapamıştı. Çocuk annesinin bacağına yapışmış, yüzünü eteğine gömmüştü.

İstanbul sarı bir fırtınaya teslim olurken, neden orada olduğunu kendine sormadı Suat. İçinde bir şeyleri yok etme arzusu ılık bal gibi boğazından aşağı doğru akıyordu. Arabayı park etti, telefonunu cebine soktu ve indi.

"Konuşalım bakalım" dedi binaya bakarak. "Ama benim istediğim gibi."

Kapıyı açan ev sahibi o kadar şaşırmıştı ki yarım saniye konuşamadı. Eliyle içeriye doğru bir hareket yaptı, sonra kenara çekilip yol verdi.

Suat antre bile sayılmayacak boşluğa açılan dört kapının ardındaki odaları hemen taradı. Solda ufak bir mutfak, sağda ufak bir salon, karşıdaki iki kapıdan biri banyo, yanındaki kapalı kapının ardında da yatak odası olmalıydı.

Eve ağır bir koku hâkimdi, ekşimiş alkol ve yanık yemek karışımı bir koku, akşamdan kalma kokusu. Salonun kapısında dikildikten sonra orada ne aradığını hâlâ çözemeyen Selim'e dönmeden konuştu.

“İçeri geç Suat, hoş geldin. Ne içersin?” demen gerekiyor sanıyorum. Öyle alık alık ne bakıyorsun?”

Selim, Suat'ın sesinde öfke sezmediği için rahatlayarak güldü.

“Haber verseydin. Yani hiç beklemiyordum. Niye aramadın?”

“Sen misafirlerini böyle mi karşılıyorsun Selim? Evine bir kez bile davet etmedin. Sakladığın bir şeyler mi var? Gizli ilişkiler falan?”

Selim sağ eliyle asker traşlı başını sıvazladıktan sonra salona hızlı bir bakış attı. Bir kadının görmemesi gereken şeylerin ne olduğunu hızlıca düşünüp ortadan kaldırmayı tasarlıyor gibiydi. Sehpanın üstünde duran bira tenekesi ve yanındaki çerezler zararsızdı. Divana atılmış gömleği ve yerdeki çorapları fark edince canı sıkıldı. Suat'ı eşikte bırakarak salona daldı, giysileri hızla topladı. Suat Selim'in telaşını gülümseyerek izledi.

Salon denemeyecek kadar ufak oturma odası bir divan, onun karşısındaki duvardaki dev ekran televizyon ve bir sehpadan olu-

şuyordu. Pencerelerdeki eski perdeler önceki kiracıdan kalmış olmalıydı. Selim'in tül ve kalın perde ayrımını bildiğini sanmıyordu. Üçlü divanın tam ortasına kuruldu Suat ve botlu ayaklarını sehpanın üstüne koydu.

"Ben de içerim varsa biran" dedi yerinde yayılarak.

Suat'ın rahatlığı Selim'i huzursuz etti. Mutfağa yöneldi, yarı yolda giysileri yatak odasının kapısından karanlığa fırlattı, iki adımda buzdolabına ulaştı, bir teneke daha çıkarıp geri döndü. Bir süre Suat'ın orada olduğuna inanamıyormuş gibi izledi onu. Masanın üstüne dayanan uzun bacaklarını, ensesinde topladığı kollarını, ceketinin açıklığından görünen silahının kabzasını seyretti. Suat burada ne arıyordu?

Yine de varlığından memnuniyet duydu. Lunaparka giderken duyulan korkuyla karışık heyecana benzeyen bir duygu. Güven-sizliğin ve özgürlüğün getirdiği çelişkili his. Suat'a birayı uzattıktan sonra divanın ortasında oturduğu için ayakta kaldı bir süre. Televizyonda bir programda akşamki maçın ön yorumları yapılıyordu. Bir futbolcu sakatlanmıştı, bu takım için hiç iyi bir haber değildi, yedek oyuncu gelecek vaat etse de tecrübesiz bir gençti. Ama genç sporculara yer açmak da önemliydi.

"Akşam trafiği kötü olur diye erken geldim" dedi Selim ekranı göstererek. "Bizim takımın maçı..."

Suat, Selim'in neden cinayet dosyası üstüne çalışmak yerine evde maç izlemeye hazırlandığını sormamıştı. Şaşırmamıştı ve umurunda değildi. Böylesi daha iyiydi. Çok daha iyi.

"İyi yapmışsın" dedi Selim'in onaylanma arzusunu tatmin ederek. "Seni evde bulmak hoşuma gitti."

Selim biraz daha sallandı ayakta. Suat'ın esrarengiz sözlerini, tavırlarını çözemiyordu. Talimli bir ayı gibi iri gövdesini bir o yana bir bu yana oynattı. Sonunda usanarak Suat'ın sol tarafına oturdu. Ağırılığıyla çöken divanda Suat hafifçe ona doğru kaydı, bacakları birbirine değdi. Suat geri çekilmedi, Selim'in çekilmemesini de iyiye yordu.

"Şunu çıkarayım" dedi Suat elini silahına götürerek. "Bir kaza çıkmasın."

Selim Suat'ın öne eğilerek silahı masaya koyuşunu, ceketini çıkarışını izledi. Suat'ın bu halini hiç görmemişti daha önce. Sinirlerine hâkim, kendinden emin, Selim'e sataşmayan biri vardı. Redde-dilemeyecek biri. Suat eşyalarından kurtulunca geriye yaslandı ve bacaklarını yaydı. Selim'in bacağına yapıştırdı sol bacağı. Selim vücudundan bir elektrik akımı geçti. Dengesini bulmak için sağ elini dizine yapıştırdı. Öne eğilip bira tenekesini almaya cesaret edemiyordu. Hep olmak istediği yerdeydi ama yine de kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Bu ikili duygu daha da heyecanlandırdı onu.

"Eee, ne maçıymış anlat" dedi Suat ekranı işaret ederek.

Bira tenekesinden bir yudum aldı, sonra dilinin ucuyla dudaklarını yaladı. Selim Suat'ın dudaklarına bakmamaya çalışarak yutkundu.

"Maç işte. Avrupa Şampiyonası hazırlık maçı. Kulüpler açısından önemli. Yani..."

Suat'ın dinlemediğini ve ona baktığını görünce sustu. Suat'ın gözleri boynunda, kollarında, göğsünde geziyordu. Daha önce hiç görmediği bir bakışla bakıyordu kendisine. Suat'ın bakışları aşağı indi ve pantolonun önünde takıldı. Sertleştiğini hissetti. Divana muhllanmış gibiydi. Kalkmak için hamle yapmaya bile cesaret edemiyordu.

"Bir tane daha... Şey.. Bira... İster misin?" dedi kekeleyerek.

Suat yanıt vermedi. Gözlerini ona dikti, elini Selim'in elinin üstüne koydu.

"Sen? Sen ne istiyorsun?" dedi gözünü gözünden ayırmadan.

Selim büyü etkisindeymiş gibi dudaklarını oynattı, sözcükler çıkmadı. Suat'ın ona yaklaşmasını, iki santimlik mesafede duraklamasını, dudağından çıkan sıcak havanın kendi ağzına ulaşmasını başkasının gözünden izledi. Suat'ın sol memesi, sağ koluna değiyordu. Nabızı hızlandı. Hep geçmek istediği sınır çok yakındı. Sınırı aşmak için büyük arzu duydu, yine de hareket etmedi.

"Ben" dedi Suat Selim'in ağzının içine konuşarak. "Ben bunu istiyorum."

Elini yukarı doğru kaydırды ve Selim'in en çok dokunulmak istediği yerde durdurdu. Sınır geçilmişti işte. Hem de önce Suat

geçmişti. Suat'ı sol koluyla belinden kavradı ve kendine çekti. Suat başını geriye attı.

"Hayır" dedi. "Benim istediğim gibi. Ben yöneteceğim."

Selim şaşkınlıkla baktı ona. Suat'ın gözlerindeki pırıltıda güven vermeyen bir şeyler vardı. Ama o tekinsizliğe razıydı, yeter ki ona dokunabilsin. Suat Selim'in üstüne çıktı, Selim'in kollarını başının arkasında birleştirdi. Arka cebinden çıkardığı kelepçeyi şak diye taktı iri bileklerine. Selim'den hayvani bir homurdanma çıktı. Suat çenesini tuttu, Selim'in büzülen ağzını hafifçe ısırıldı.

"Uslu dur tamam mı?" diye fısıldadı. "Uslu durursan canın yanmaz."

Selim'in tişörtünü yukarı sıvadıktan sonra dudaklarını göğsünde gezdirdi. Selim zevkle inledi, yerinde kıpırdandı. Suat onun kotunun kemerini yavaş hareketlerle açtı. Selim çoktan hazırды. Suat ayağa kalktı, önce botlarını sonra tişörtünü çıkardı. Sonra da kotunu. Siyah sutyen ve külotla Selim'in karşısında dikildi. Selim'in gözlerindeki ateşi görünce yaklaştı, üstüne oturdu. Külotunu sıyı- rıp onu içine yavaşça alırken başı istemsiz geriye gitti.

İki sırtlı hayvana dönüşerek seviştiler. Selim Suat'ın komutlarına tamamen teslim olmaktan aldığı hazzı saklamadan inliyordu. Suat'ın sessizliği ise şaşırmıştı onu. Ufak iç geçirmeler dışında hiç ses çıkarmıyor, güçlü bedeniyle her şeyi kontrol ediyordu. Selim'in daha önce yaşamadığı bir şeydi. Ona zevk veremediğini düşünüyor, kontrolü eline almaya çalışıyor ama Suat tarafından engelleniyordu.

"Uslu dur" diyordu Suat ona. "Dediklerimi yap..."

Selim kendini tamamen Suat'a bıraktı. Başının arkasında kelepçelerin şingirtisi duyuluyordu. Suat doyuma ulaşırken ince bir ah sesi çıkardı, Selim'in üstüne yıkıldı. Kısa bir süre öylece kaldıktan sonra Selim'in üstünden kalktı, banyoya gitti. Selim Suat'ın bir an önce gelmesini ve dansın devamını istiyordu. Elleri kelepçeli, yarı çıplak ve yarı sert olması canını sıktı. Daha bitmemişti sevişme. Yarım kalmıştı. Yerinden kalkmak için hareketlendi, sendeledi. "Suat" diye seslendi içeri doğru. Ses gelmedi.

Bu kadar uzun süredir banyoda ne yapıyor olabilirdi? Su sesi de gelmiyordu. Ayak bileklerine inmiş pantolonunu yukarı çek-

meye çalıştı, beceremedi. Az sonra banyo kapısı açıldı. Suat siyahlar içinde holde belirdi. Ne ara eşyalarını götürüp giymişti? Bu kadar mıydı? Suat istediğini almış, gidiyor muydu yani? Suat başını yana eğerek onu inceledi, güldü ve elini ona doğru savurdu. Kelepçenin anahtarları sehpaye çarpıp yere düşerken ince bir cınlama sesi doldurdu odayı.

“Kelepçeleri geri vermeyi unutma” dedi Suat, Selim’in süratle yumuşayan cinsel organına bakarak.

“Bira için teşekkürler” dedikten sonra sokak kapısını çekip çıktı.

Selim kenti toza boğan sarı fırtınanın ortasında divanına yarı çıplak yığıldı.

Konuyu yemek masasında açtım.
Bunu beklemiyordu.
Kem küm etti, itiraz edecek oldu.
Basit bir işlem dedim bir uzman gibi.
Birkaç gün hastanede kalıp çıkarım.
Memnun değilim görüntüsünden
Bu doktor en iyisi diyorlar.
Cerrahların cerrahı...
Dış görünüşüm öncelikliydi ona göre
İç taraflarım değil...
Gerek yok, benim açımdan sorun yok yani dedi
Çirkin buluyorum, isteksizleşiyorum.
Bu ilişkimiz için de iyi olacak...
İkna olmamış gibi baktı yüzüme.
Ama yurtdışında olacağım birkaç gün,
kendi başına yaptırmamı istemiyorum.
Cerrah kısa süreliğine burada olacak diyorum
Randevu bile aldım, bir iptal olmuş,
yoksa aylarca beklemek gerekiyor.
Yanıt tabağında yazıyormuş gibi
önüne baktı.
Madem istiyorsun dedi gönülsüzce.
Evet istiyorum,
daha da gençleşmek istiyorum,
bütün vücudumla çok güzel olmak.
Sana layık olmak...
O zaman bir süre yapamayacağız?
Maalesef dedim dudaklarımı bükerek.
Cinsel ilişki iki hafta yok,
yaraların iyileşmesi gerekiyor,
iç dudakları alacaklar, üst tarafını da daraltmak istiyorum.

*Yüzünü buruşturdu, önündeki eti itti.
Yalnız diye ekledim, para lazım.
Kredi kartını kullan dedi limitin yok.
Doktor yalnızca nakit kabul ediyor.
Ne kadar diye sordu?
Fiyatı duyduğunda canı yanmış gibi yüzü ekşidi
Dudaklarımı zorlayan gülümsemeyi bastırdım,
önüme baktım.*

Geceleri birkaç büro dışında teşkilatın sessizliğe gömülmesi onda hâlâ hayret uyandırıyor. Hastane, havalimanı gibi mesainin hiç bitmediği yerlerdendi polis merkezi. Gece gelen sarhoşlar, belalı tipler, hırsızlar ve siyasi suçlular olmasa sıradan bir devlet dairesi denilebilirdi.

Selim'in evinden doğruca merkeze gelmişti. Eve gitmek, karanlık odasında sırtüstü yatıp fırtınanın pencereleri dövmesini dinlemek istemiyordu. Uyuyamayacaktı nasılsa. Kafasında birbirine dolanan yüzlerce soruyu ayıklayıp, en hayati olanları yakaladıktan sonra yanıtları aramalıydı. Sıkıştığı zamanlarda kendini sorgulaması normal miydi? Başkaları öyle mi yapıyordu? Mesela Selim? Kolay sönen hırsı, ciddi olması gereken konulardaki gamsızlığı, boş gurur meselelerindeki saplantısı, işi savsaklaması ya da başkasına yıkması... Bunlar mı gerekiyordu teşkilatta tutunabilmek için?

Onu salonda bıraktığı hali geldi gözünün önüne. Bacaklarının arasında kalan zevk sızısını hissetti. Selim'i salonun ortasında sap gibi bırakıp gitmesini. İstemsiz bir gülümseme yerleşti yüzüne. İntikamını almış mıydı yani? Bir türlü sönmeyen öfkesi azıcık da olsa soğumuş muydu? Selim için bir şey fark etmeyecekti nasılsa. Milyonlarca erkek gibi nişanlı olmaya devam edecek, taksitlere ve borca girecek, sonra da evlenecekti.

Merakını gidermiş miydi bari? Aylar süren cinsel gerilimden sonra onu çıplak görme ve sevişme isteği doyuma ulaşmış mıydı? Selim'in komutlarına uyması hoşuna gitmişti. Sokakta bıçkın takılan, yatakta kuzuya dönen bir erkek. Cep telefonuna baktı. Ne me-

saj ne arama. Böylesi daha iyiydi. Haklarında çıkan dedikodular geç de olsa gerçeğe dönüşmüştü. Önce duman, sonra ateş.

Sorgu odasından bozma ofisinde bilgisayarın mavi ekranının aydınlığında sistemdeki verileri tararken aklının Selim'e kayması huzursuz ediyordu onu. Onda yarattığı gerilimden hatta bazen kafa karışıklığından hoşlanmıyordu. Kara Nezo'nun onda uyandırdığı kötü duygudan hoşlanmadığı gibi.

Kara Nezo'yu imtiyazlı bir polis yapan neydi? Bağlantıları, tecrübesi, tanık olduğu bir şey? Ancak belli rütbedeki polisler meslektaşlarının siciline ulaşabiliyordu. Üst düzey özel izin olması gerekiyor ya da hakkında bir soruşturma varsa belli bir ekibe erişim sağlanıyordu. Ekranda kimlik bilgileri düzeyinde, geçmişinin çok kısa özeti olan dijital bir fiş vardı.

Asayiş Şube'de ahlak ve fuhuş masasında görevli Başkomiser Nezahat Eryılmaz, daha önce Çevik Kuvvet'te çalışmıştı, ondan önce Terörle Mücadele Birimi'nde görev yapmıştı. Güneydoğudaki operasyonlara katıldığı belirtilmişti ama bu görevin ne olduğu yazmıyordu. Kara Nezo'nun vesikalık fotoğrafındaki geniş yüzüne, içeri gömülmüş kara gözlerine, sinirli ağzına ve dar alnına baktı. Saçları arkada toplanmış gibi duruyordu resimde, oysa çok kısaydı.

Kara Nezo'yla ilgili ne biliyordu? Sertti, doğrudan bağlı olduğu kişiler dışında kimseyi takmıyordu, emin adımlarla teşkilatta yükseliyordu ya da yükseltiliyordu, dönemin kadınıydı ve siyaset oyununu iyi oynuyordu. Kara Nezo'nun yaşına takıldı gözleri. Kendinden sadece beş büyüktü, oysa kadın kırklarında gibi duruyordu. Polis Akademisi'nden değildi, alaylıydı. Eğitimi hakkında da bilgi yoktu fişte. Fotoğrafçıya nefretle bakan kara ışıklı gözleri karakteri hakkında daha çok bilgi veriyordu.

Kara Nezo'nun çalıştığı dosyaya ulaşmanın imkânı var mıydı? İddia ettiği gibi Eren Can Karan ne tür bir operasyonun parçasıydı? Kime karşı muhbirlik yapıyordu? Şeyma'nın intiharı ve Nihan Kızılca cinayetiyle bağlantısı neydi? Eren Can'ın öksürüklü arkadaşı ne biliyordu?

Sıkıntıyla sandalyesinde geriye yaslandı ve kollarını ensesinde birleştirdi. Bilgisayar ekranı kapanınca zifiri karanlıkta oturdu

bir süre. Bu saatte kimseye yakalanmayacağından emin, bir sigara yaktı. Bugün kaç tane içmişti? Neden kendini üç sigarayla sınır-
ladığını da bilmiyordu. Kafasına nereden yerleşmişti bu sayı? Üç
sigaranın zarar vermeyeceğini mi düşünüyordu? Tuhaf bir ritüel
gibiydi üç sigara meselesi. Eskiden içmezdi. Hatta bağımlılıkla-
rın her türüne karşıydı, ama şimdi yalnızlığına iyi geliyordu san-
ki. Göğsünde dumandan bir dosttu sigara. Dertlerini hafifletiyor,
daha doğrusu dumana boğuyor, fazla düşünmesini erteliyordu.
Bazen de daha iyi odaklanmasını sağlıyordu.

Sigaranın alevi karanlıkta turuncu bir böcek gibi yanıp söner-
ken o an nerede olmak istediğini düşündü. Evde, işte, onun yanın-
da? Dışarıda fırtınanın ortasında? Her yer aynıydı. Herkes benzer-
di. Onu teselli edecek tek kişi de yaşamıyordu. Teselli aramayı da
bırakmalıydı. İş tek dostu, sevgilisi olmuştu. Bu sağlıklı bir du-
rum değildi, öyle demişti birisi.

İşkoliklik de bir tür bağımlılıktı. Bağımlılıklardan kurtulmak
için başka bağımlılıklar gerekiyordu oysa. Boşlukları doldurmak
gerekiyordu. Boşluklar dolmazsa yerçekimi devreye giriyor, insa-
nı dibe çekiyordu. Kafasının lokomotifine takılmış bir fikirden di-
ğerine atlarken eşikte birinin durduğunu sezdi. Yerinde dikildi ve
kulak kesildi. Az sonra odanın floresanı titrek ışığı yandı.

“Karanlıkta ne yapıyorsun Suat?” dedi kapıdaki hayretle. “Üs-
telik sigara içiyorsun?”

Önünde dikilen Olay Yeri İnceleme Başkomiseri Engin Atay,
onu denetlemeye gelmiş müfettiş gibi elindeki dosyayı göğsüne
yapıştırmış, ters ters bakıyordu. Dalgalı saçları dağılmış, gömleği-
nin bir ucu pantolonundan fırlamış, kumaş pantolonu kasıkların-
da börek gibi buruşmuştu.

“Gecenin bu saatinde sen burada ne arıyorsun?” dedi Suat,
Engin’in sorgusunu ona yönelterek.

“Dosyaları masana bırakacaktım, yarın sabah geldiğinde bak-
mak istersin diye düşündüm. Ama madem buradasın sana elden
teslim edeyim.”

Engin’in yorgun yüzü Suat’ı gördüğü için neşelenmiş, ümitle
dolmuştu. Kadını çok beğeniyordu ve ifadesinden bunu saklamak
istemediği belliydi.

Suat sigarasını önündeki plastik su şişesinin kapağına bastırды, son dumanını salarken ayağı kalktı ve ellerini cebine soktu.

“Zahmet ettin Engin” dedi. “Ama Şeyma’nın intihar dosyası kapandı. Şimdi onunla uğraşıyordum, son raporları yazıyordum. Olay intihardı ve kapandı.”

Engin, sinirli tavrından Suat’ın buna inanmadığını hemen gördü.

“Anladım” dedi başını sallayarak. “Yine de ben dosyayı sana bırakayım. Sen istedin diye hızlandırdım. Sorduğın soruların yanıtları burada.”

Engin masaya dosyayı bıraktı ve Suat’ın dosyayı alıp hemen okumak ile çöpe atmak arasındaki sancısını izledi. Merak içini kemiriyordu.

“Ben yine de seni tebrik ederim. Kızın pantolonundaki çamur lekelerini iyi fark etmişsin.”

Suat, Engin’e yanan gözlerle baktı. Soru sormamak için altı dağını ısırdı. Bekle emrini almış sabırsız bir köpek yavrusu olsaydı deli gibi kuyruğunu sallardı şimdi.

“Dedim ya, dosya kapandı. Elbette sizin bulgularınızı da eklerim.”

Engin omuz silkti ve dışarıyı gösterdi.

“Bir şeyler içelim mi? Sabaha kadar açık bir pavyon var. Beni iyi tanırılar orada.”

Suat, Engin’in pavyonlara düşecek bir çapkınlık düzeyi olduğunu tahmin etmemişti, yüzüne yerleşen hayreti, silik bir gülümsemeyle saklamaya çalıştı.

“Yok” dedi Suat. “İşim var. Bu gece bitmesi lazım.”

“O zaman rapora koymadığım bulgularımı paylaşamam” dedi Engin cilveyle.

“Neden rapora koymadın peki?”

“Çünkü dosyanın kapandığı bilgisi bana da geldi. Raporu beklemeden kapanması oldukça şüpheli. Ben de incelemeyi derinleştirdim. Elimde değil, birisi yapma deyince yapıyorum.”

Suat, Engin’in masumca omuzlarını havaya kaldırıp indirmesini izledi. Demek onun arkasından çarklar dönüyor, birileri Şeyma’nın dosyasından aceleyle kurtulmak istiyordu.

Engin muzip bir gülümsemeyle Suat'a baktı, askıda kalan sorunun geleceğinden emindi.

"Ve?" dedi Suat gerilime daha fazla dayanamayarak.

"Gerisini pavyonda anlatacağım" diye kestirip attı Engin. "Geliyor musun?"

Suat dudakları arasından bir küfür savurdu, cep telefonunu, silahını ve anahtarlarını aldı, geri geri giden ayaklarını Engin'in peşinden sürükledi.

Orkide Pavyon'un tabelasındaki E ve P harfleri düşmüş, yarattığı boşluğa yeni harfler eklenmemişti. Girişe asılmış camlı pano-daki renkli posterlerde uzun sarı saçlı bir kadın, aşırı makyajını bir maske gibi yüzüne yerleştirmiş, başını doğal olmayan biçimde arkaya doğru atmıştı. Ne duruşu ne de bakışı erotikti. Fotoğrafçının işini çabuk bitirmesini isteyen, huzursuz ve sıkıntılı bir modeldi. Adı Harika Melek idi.

Kadının sahte ismi hoşuna gitti Suat'ın. Alttaki posterlerde dansözün ismi Kraliçe Sultan idi. Bunu da beğendi. Diğer sanatçılar en altta fotoğraflarıyla değil, küçük harflerle yazılmış isimleriyle yer bulmuşlardı. Büyücü Tahir ve Kedi Yosma. En çok bu şovu merak etti.

Kapıda kısa ama hürmeti bol bir karşılamadan sonra Engin önde Suat arkada, içeri girdiler. Bayat bira ve alkolle yıkanmış yerler yapışkandı, seks ve sefalet kokusu merdivende başlıyordu. Kırmızı ve siyaha boyalı duvarlara değmemeye çalışarak bodrum katına indiler. Kapıda siyah gömlek ve siyah pantolonla onları karşılayan adam eğilerek Engin'in elini sıktı.

"Abijim hoş geldin" dedi alkolden dili kayarak. "Aynı masa mı olsun?"

"Bu akşam misafirim var. Daha kuytu bir yer olsun" dedi Engin.

Engin'in adama göz kırpması Suat'ın gözünden kaçmadı. Şef garson hafifçe topallayarak kırmızı ışığa boğulmuş havasız salon-da ilerledi. Kiyıdaki bir masada oturan dört kadını kışkıışladı. Biri-lerine el ettikten sonra, arka cebinden çıkardığı kirli bezle masayı

sildi. Bir iki dakika sonra masaya sentetik kırmızı bir örtü konulmuş, peçeteler, kuver yerleşmiş, ortaya çerez ve meyve tabakları serilmişti.

Suat daha önce bir ihbar için pavyona gelmişti. Asayiş Şube'de taze bir polis olarak çalışırken gece devriyesinin çağrısı üstüne ekiple gelmişler, kavgaya karışan adamları elleriyle koymuş gibi bulup kelepçeyi takıp götürmüşlerdi. Suat pavyonun kapısında beklemiş, içeriye göz ucuyla bakmış, hoşuna gitmediğine karar verip incelemeye değer bulmamıştı.

Şimdi onun merakını cezbeden şey, Engin gibi Tıp Fakültesi'nden terk, iyi bir aileden gelen, teşkilatta geleceği parlak görülen bir polisin böyle bir batakhane ne aradığıydı.

Masaya karşılıklı oturdular. Suat enstrümanlarını akort eden müzisyenlerin bulunduğu sahneyi görüyor, Engin de kapı ve mutfağı gözlüyordu. Şef garson daha kışları koltuğa değer değmez yanlarında bitti ve ellerini önünde kavuşturarak bekledi.

"Bugün pek müşteri yok amirim" dedi sanki Engin pavyonun patronuymuş gibi. "Bu fırtına işleri aksattı. Gerçi daha erken sayılır."

Suat adamın gecenin ikisini erken saymasına güldü. Demek pavyonlar da gece nöbeti tutan kurumlardandı. Yalnızların içki ve kadınla hayatlarının boşluklarını doldurmaya yardım eden hayır kurumları.

"Nasılsın Şenol? Bacağına baktırabildin mi? Topallıyorsun hâlâ?"

Şef garson Şenol, Engin'in ona ilgisinden memnun, takımı bozulmuş üst dişlerini gösterdi.

"Sağ ol amirim. İltihap geçmedi daha. İlaçlara devam. Doktor dinlen dedi ama ne mümkün."

Garson eliyle salona doğru belirsiz bir işaret yaptı. Sonra hizmetini aksattığını düşünüp aceleyle ekledi.

"Ne arzu edersin amirim? Her zamankinden mi?"

Engin, Suat'ın pavyonla ilgili yorumlarını bekletmesini iyiye yordu. Ona sataşacağını düşünmüştü. Tahmin ettiğinden daha zor bir durumda olmalıydı. Tepeden sıkıştırıyor olmalılardı. Suat bir işkolikti ve onun burada olmasının tek sebebinin bağımlılığı oldu-

ğunun da farkındaydı. Yine de onunla zaman geçirmekten memnundu.

“Bana soğuk bir bira” dedi Suat, Engin’in kendisine bakışlarını ne içmek istediği sorusuna yorarak.

“Emin misin?” dedi Engin. Kafasında kurduğu içki masası başkaydı. “Bir büyük açtıralım. Buranın mezeleri de iyidir. Değil mi Şenol?”

“Abimize en güzellerinden yaptırayım. Ara sıcaklarım da var.”

Suat artık sipariş verme bölümüyle ilgilenmiyordu. Kafasında Büyücü Tahir ve Kedi Yosma’nın şovu vardı. Bitmiş miydi şov yoksa henüz başlamamış mıydı?

Garson Şenol seri topallamayla yanlarından ayrılınca, Engin dikkatini Suat’a verdi.

“Daha önce gelmedin galiba pavyona?” dedi sırtarak.

“Pavyon işte” dedi Suat sokağında yeni bir bakkalın açılmasından duyacağı kadar heyecan göstererek. “Ama ilginç olan senin pavyon müdavimi olman. Karakterine pek yakıştıramadım. Seni daha çok Bebek’teki gece kulüplerinde hayal edebiliyorum.”

Engin gülümsedi ve önündeki çerez tabağından aldığı bir fıstığı ustaca ağzına attı.

“Param yetse oraya da giderim. Yine de arada uğradığım oluyor. Değişiklik iyidir. Ama burası benim mıntıkam. Gece hayatı da özel ilgilim diyelim. Uyuyamayan biri için ideal bir uğraş. Üstelik oldukça renkli karakterlerle tanışıyorum.”

“Bilimsel gözlem amaçlı yani? Bir çeşit hobi” dedi Suat alaycı.

“Gerçekten kafa dinleyebileceğim sayılı mekânlardan. Müzik sesi de çok yüksek değil. Gelenler hemen hemen aynı tipler. Diğer pavyonlarda çok kavga gürültü çıkıyor. Gereksiz dramlar. Polis olarak müdahale etmek zorunda kaldığım durumlar da oluyor. O yüzden burası iyi.”

Suat, çevresine bakındı. Salonun ortasındaki dans pistini çevreleyen yüksek arkalıklı bölmelerde bir masanın dolu olduğunu gördü. Takım elbisesi buruşmuş ince bir adam sessizce rakısını içiyor, önündeki tabakta çerezleri parmağının ucuyla karıştırıyor ama yemiyordu.

“Fırtına yüzünden sakın. Yoksa bu dans pisti dolu olurdu” dedi Engin.

Suat başını salladı. Engin’in kadın avcısı olarak bilinen ünü aslında boş bir dedikodudan mı ibaretti? Ancak bu kadar yalnız bir adam böyle zavallı bir yerde zaman geçirebilirdi ona göre. Sevgili, eş, bir dost, hayatında yakın olduğu birisine yönelik işaret de görmemişti Suat. Daha doğrusu bakmamıştı. Engin’in ona sarkması can sıkıcıydı, elindeki bilgileri kendisiyle çıkması için kullanması ise açıkça şantajdı. Ama Engin’e karşı öfkeden çok acıma hissediyordu. Engin’in çapkın erkek görüntüsünün altında başka bir adamın gizli olduğu hissinden kurtulamıyordu.

İki garson büyük bir tepsiyle masaya yanaştı. Biri tepsiyi havada tutarken diğeri tabakları seri hareketlerle masaya yerleştirdi. Garson Suat’ın siparişini ciddiye almamış, bir büyük rakı getirmiş ve bardaklara servise başlamıştı. Suat adamın işini bitirmesini bekledikten sonra “Benim biramı da unutma” dedi buyurgan bir tavırla. Garson Şenol izin ister gibi Engin’e baktı. Engin gülümseyince, birayı kapmak için mutfığa seğirtti.

“Buraya içmeye gelmediğimi biliyorsun Engin. Çok vaktim yok. Şu ulaştığınız bulguları anlat artık” dedi sabırsızlıkla.

Engin rakısından okkalı bir yudum alırken Suat’ı izledi. Kadında bir değişiklik vardı bugün. Cildi daha pürüzsüz, gözleri daha parlaktı. Siyah büyük gözlerinde bir kıvılcım vardı. Bir çeşit tatmin. Hayır. Zafer.

“Suat, hep iş düşünüyorsun. İş için yaşıyorsun. İş dışında hayatında yok mu bir şey? Yani çok gençsin. Yazık değil mi?”

Suat, o sırada önüne konulan bira şişesinin ağzını eliyle sildi ve kafasına dikti.

“Benim pavyon hobim henüz yok. Ama işler böyle giderse kim bilir belki bende de başlayabilir. Sen yardımcı olursun değil mi iyi pavyonları bulmak için? Pavyonlar üstüne kurs veriyor musun?”

Suat’ın alaycılığı Engin’e dokunmadı. Ona kızmıyordu. Suat’ta gördüğü inat ve saf dobralık hoşuna gidiyordu. Politikanın tek geçer akçe olduğu bir kurumda taze bir nefes gibiydi Suat. Yazık olacaktı çünkü çok parlaktı.

“Neden? İşten memnun değilsin sanırım. Anlatsana?”

Suat, bir yudum daha içti birasından, çatalını meyve tabağındaki bir dilim muza geçirdi. Engin'e güvenemezdi. Ona söyleyecekleri başka kulaklara gidebilirdi. Engin söyleyeceklerini ona karşı kullanabilirdi. Kendini en az Engin kadar yalnız hissetti. Ve bir anlığına yalnızlar için doğru yerde olduğunu düşündü.

"Teşkilattaki güç oyunları işte, biliyorsun" diye kestirip attı.

Henüz açılmaya hazır değildi. Alışık değildi birisiyle dertleşmeye. Herkes kendi derdinden sorumluydu, derdini sadece kendisi çözebilirdi.

"Kara Nezo'dan mu söz ediyorsun?"

Suat, Kara Nezo'nun bahsini duyunca durakladı. Kara Nezo'nun Engin'le ne gibi bir geçmişi olabileceğini düşündü. Yoksa sadece uzaktan bir gözlemci miydi Engin? Kadın hakkında ne bildiğini merak ettiyse de renk vermedi.

"Sadece o değil. Zor bir dönem, o kadar. Boş ver."

Suat'ın konuşmaya isteksizliği Engin'i eğlendirmişe benziyordu. Israr etmeden önündeki mezelerden yedi. Nasılsa bilgi ona ulaşırdı. Teşkilatın Olay Yeri İnceleme raporlarını dağıtmak kilit bir pozisyonda olmak demekti.

"Anlatacak mısın artık?" dedi Suat Engin'in yüzündeki gülümsemeye sinirlenerek. "Neler buldun Şeyma dosyasında?"

Engin Suat'la daha ne kadar oynayabileceğini tarttı. Kadını iyice sinirlendirmenin bir noktada işine yaramayacağını biliyordu. Ağzındaki lokmayı yuttu, bir yudum rakı aldı ve öne eğildi.

"Şeyma intihar etmedi Suat" dedi kimsenin duymasını istemediği bir sır verir gibi.

Suat, bira şişesini masaya koydu, eli öyle sıkı kavırıyordu ki şişeyi eklemleri sarardı.

"Neden?"

"Çünkü o kadar sakinleştiriciyle değil pencereye yürümek, yatığı yerde gözünü bile kırpamaz. Şeyma'yı biri ya da birileri uyuşturup camdan atmış. Ve sonra da ezmiş."

"Ezmiş mi?" diye haykırdı Suat duyulmasını takmayarak.

"Evet ezmiş. Kız yere düştükten sonra arabayla üstünden geçmişler. Toz ve çamur izleri araba lastiğiyle yapılmış. Önce uyuşturmuşlar, sonra pencereden atmışlar, sonra da ezmişler."

Engin'in duygusuzca olayları sıralaması Suat'ta tuhaf bir etki yarattı. Sanki Engin de olayın parçasıymış, oradaymış gibi bir his. Bacaklarının titrediğini o zaman fark etti.

"Peki dairedeki diğer bulgular başkasının varlığına işaret ediyor mu?"

"Evet" dedi Engin ağzındaki lokmayı çiğnerken.

"Zeytin çekirdeklerindeki tükürük örneklerini inceledik. Bir erkeğin DNA'sına rastladık. Sigara izmaritlerinde farklı erkek DNA'ları var."

Suat terleyen ellerini dizlerine sürdü. Aniden fırlayıp oradan çıkmak istedi ama yerinden kımıldayamadı. Harekete geçmenin ağırlığını taşıyacak gücü var mıydı? Karşısında rakısını yudumlayan, çocuk yaştaki genç kızların öldürülmesini bir dosyadan ibaret olarak gören polisi inceledi. O neden öfkeli değildi?

Salona yayılan mikrofon cızırdamasıyla tüm gözler sahneye döndü.

Şef garson Şenol yan tuttuğu mikrofonta "Bayanlar ve Baylar, gecenin en tuhaf, en eğlenceli programına geçiyoruz. Büyücü Tahir ve Kedi Yosma!" dedikten sonra topallayarak sahneden indi. Suat'ın içi kör bir kuyuya baş aşağı düşmüş gibi karşı konulamaz bir bulantıyla çalkalandı.

Meğer parayla her şey ne kadar da kolaymış
Her şeyin bir fiyatı varmış...
İstediğim malzemeleri ve kişileri bulmam
bir günümü bile almadı.
İnternette bulduğum biri her şeyi
en ince ayrıntısına kadar anlattı bana
Nasıl yapacağımı
sonra izleri nasıl sileceğimi...
Bir alışveriş merkezinde buluştuk, ürünü aldım, parayı elden verdim
Kayıt yok, iz yok, isim yok...
Bana ve hayatıma ne kadar da uygun
Diğer meseleyi de ikinci gün hallettim.
Kozmetik bir düzeltme istedim.
Cinsel organı yenileme işlemi
Uzun uzun anlattılar, ne yapacaklarını dinlemedim.
En pahalısını seçtim
Gizli olmasını istiyorum dedim.
İsim yok, iz yok, kayıt yok...
Parayı görünce kabul ettiler.
Pansumanı ne aralıklarla nasıl uygulayacağımı anlattılar
Pansumanda uzmanlaştığımı bilmiyorlar elbette.
Dinler gibi yapıp, çıktım.
Odamı hasta odasına çevirdim.
İlaçlar, sargı bezleri, çiçekler...
Çarşıya kanımdan sürdüm.
Kanı görünce yanıma asla yaklaşmaz.
Dokunulması yasak bir hayvana dönüşüyorum
kanlı günlerimde
Muayyen günlerinde evde olmak istemiyorum
demişti bir keresinde
Seni öyle düşünmek istemiyorum.

*Bu yüzden bir kod geliştirdim.
Koridora bir bardak süt koyuyorum
Onu görünce odama girmiyor
Hatta mümkünse eve gelmiyor
Kadın değil hayvan olduğum zamanlar...
Bundan sonra sürekli kurt kadını
o ise bunu bilmiyor.*

İstanbul'u en çok geceleri sevdiğini düşündü. Karanlık bastırınca vahşete ve acımasızlığa göğsünü bu denli açan, gerçek olduğu ölçüde güzelleşen başka kent var mıydı? Cinayetin çıplak yüzünü gece göstermesi, katillerin suçlarını İstanbul'a yüklemesi tesadüf değildi. Beş bin yıllık suç, katliam, kan ve savaşların şehrinde yeraltı yeryüzüne çıkıyor, cinayet süslü ışıkların ardına saklanıyordu.

Otobanda Avrupa'ya giden TIR'ların toz saçan dev tekerleklerinin yanından süratle geçerken ışıkları yanmayan evlerin hangi cinayetlere gebe olduğunu düşünmeden edemedi. Yarın hangi yüksek binadan genç bir kız düşecek, bir kadın sokakta boğazlanacak, hangi çocuk bir anda ortadan kaybolacaktı? İstanbul cinayete aç, obur bir canavardı geceleri.

Engin'in kendisini eve götürme ısrarlarını geri püskürtmüş, onu rakı masasında ve sahnedeki tuhaf şovla baş başa bırakarak dışarı çıktı. Midesini bulandıran kedi maskeli, siyah lateks kostümlü, dört ayak üstünde miyavlayan tombul kadın ve sihirbaz giysisi üstüne bol gelen Büyücü Tahir değildi.

Suat'ın içini bulandıran bu zavallı şov sahnede devam ederken Şeyma'nın ölüm uykusuna yatmış genç yüzünün gözünün önünde dolaşmasıydı. Kızın bedeni yere çarptıktan sonra arabayla ezilmişti. Kimsenin görmediği ya da görmek istemediği vahşetin, onun sönmekte olan ruhunun duyduğu son acının hayali karnına sapanmıştı.

Pavyondan dışarı fırladıktan sonra elini duvara dayayıp iki büklüm oldu. Midesinden yükselen biranın ekşi mayası ağzında gezdi, az ötede çöp bidonundan gelen çürük kokularla birleşti.

Yine de kusamadı. Kussa, içini boşaltsa, gözünden yaş gelinceye kadar midesini temizlese kendini daha iyi hissederdi. Ama yapamadı. Derinde bir yere yerleşen bulantı, onu arada ziyaret eden bir hortlak gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Kulağında uğuldayan, bacaklarından yukarı doğru daireler çizerek gezen fırtınanın içinde arabasına ulaştı, kapıyı kapadı ve bulantısını dinledi. Seçeneklerini gözden geçirdi. Bu bulantıyla yaşayabilir miydi? İyice derine itip bir şey olmamış gibi devam edebilir miydi? Öğürerek direksiyona eğildi. Ağzını dolduran ekşilik kulaklarını yaktı. Yutkundu. Camı açtı. İçeriye toz doldu.

Şimdi karanlık otobanda külüstür arabasının dayanabildiği son hızla yol alırken, verdiği kararın sonuçlarını umursamadığını hissediyordu. Analiz edecek bir şey olmadığını da. İçinden gelen güdülerini dinlemenin daha hayvani olduğunu, hayvan olmanın daha insani olduğunu hissetti. Bir şeylerin üstünü kapatmanın onları betona gömmek olmadığını, başını başka yöne çevirmenin körlük olmayacağını hissettiği gibi.

Tabelalar ulaşmak istediği yere ikinci sapaktan çıkmasını söyledi ona. Cep telefonundaki adrese bir kez daha baktı. Uykudaki sokağa girdiğinde bir köpek havladı. Rüzgâr ağaçları sarsıyor, kâğıt ve poşetler havada dönüyordu. Park etmeye gerek duymadan arabayı yolun ortasında bıraktı, sıva ve boyası yeni, inşası eski bir apartmanın kapısında dikildi.

Aradığı kişinin soy ismini görünce zile asıldı. İçindeki bulantı hafıflemiş gibiydi. Üçüncü çalıştan sonra cızırtılı bir ses duyuldu.

“Kim o?”

“Ben Suat Zamir.”

Karşıdaki birkaç saniye tereddüt ettikten sonra otomatiğe bastı. Apartman temizlik hastası biri tarafından amonyakla vaftiz edilmişti. Merdiveni ikişer ikişer çıkarak istediği kata ulaştı. Dört korku dolu göz kapıda onu bekliyordu. Eflatun rengi pijamasının üstünde bir kedi ile ayı birbirine sarılmıştı. Altında I Love You yazıyordu.

“Komiserim?” dedi karşısındaki. “İyi misiniz? Her şey yolunda mı?”

Beren'in tepesinde dikilen dalgalı dağınuk saçları, pijaması, yüz ifadesi bir anlığına yanlış yerde olduğu hissi uyandırdı onda. Arkada kendisini kaygıyla izleyen kadının aceleyle yerleştirdiği gözlükler burnunda yamuk duruyor, iki eli üstündeki ince hırkayı kavırıyordu.

"Kusura bakma lütfen" dedi Suat kime hitap ettiği muğlak.

"Önemli bir gelişme oldu. Seni almaya geldim."

"Buyurun" dedi arkadaki kadın. "Kapıda kalmayın."

Beren amirine hızla yol verdi, koridorda kayboldu. Beren'in ablasının öğretmen arkadaşşı Suat'ı uzun süredir merak eden biri gibi dikkatle inceliyordu.

"Size bir kahve yapayım" dedi kadın terliklerini mutfığa doğru sürükleyerek.

"Lütfen zahmet etmeyin" dedi Suat. "Aramam gerekirdi ama olay yeri yakında olduğu için Beren'i ben almak istedim" diye yalan söyledi.

Kadın başını salladı. "Çok zor iş polislik. Allah yardımcınız olsun. Hem de kadın polis olmak daha da zor."

Suat başını salladı, üstüne sinmiş alkol, sigara ve pavyon kokusunu kadının duyup duymadığını düşündü. Rüzgârın saçlarına yerleştirdiği toz ve kirin bu tertemiz evde nasıl görüldüğünü de. Beren gibi saf genç bir polisin zamanla nasıl kirleneceğini de. En başta kendisinin onu kirleteceğini. Bu yüzden gecenin köründe oraya geldiğini. Karnı kasıldı.

Beren eşikte giyinmiş, saçları toplanmış, elinde not defteriyle görününce Suat'ın içine bir sıcaklık yayıldı. Onu kucaklamak geldi içinden.

"Haydi Beren. Çok işimiz var" dedi ve kapıya seğırtti.

"Hoşça kal Asuman abla" dedi Beren incecik sesiyle. "Akşama beni bekleme."

Asuman Abla pencereden iki kadının arabaya binip fırtınanın içinde kaybolmalarını uzun uzun seyretti.

Kantine yayılan poğaçâ ve çây kokusunu duyar duymaz ayağâ kalktı, tezgâhın arkasında kahvaltı için hazırlık yapan aşçılara el etti.

“Daha açılmadı komiserim” dedi aralarında genç olanı. “Kasayı açmadık.”

Suat cebinden çıkardığı parayı tezgâha bıraktı, tepside iki poğaçâ avuçladı.

“Çayı da unutma, kuru kuru boğazımızdan geçmez” dedi adamın itirazını yok sayarak.

Adam hoşuna gitmediğini gösteren bir şekilde başını salladı, parayı aldı ve iki plastik bardağâ çây koymaya girişti.

Beren pencere kenarında sandalyeleri ters çevrilmiş uzun beyaz bir masanın kenarına ilişmiş, komiserini izliyordu. Suat Zamir’in gözlerindeki parıltıyla üstündeki sinir onu ürkütüyordu. Az sonra öğreneceği şeyin hoşuna gitmeyeceğini hissediyordu.

Suat kahverengi plastik bir tepside poğaçâ ve çâyları dikkatle taşıırken dudaklarından sessiz bir küfür çıktı. Tepsinin ıslaklığı, çâyların bardaklardan taşması, tepsiyi tutan elinin titremesi sinirini bozuyordu. Yatağından kaldırıp ıslak temizlik bezi gibi kokan kantine getirdiği Beren’i zavallı bir kahvaltıyla ikna edeceğini sanması da saçma geliyordu ona şimdi. Yine de konuyu aç karnına açmamalıydı.

Suat Zamir yardımcısının karşısına oturdu, yanan parmak uçlarına üfledi, arkasına yaslandı, sol bacağına sağ dizinin üzerine attı.

“Yesene” dedi önündeki tepsiyi çenesiyle işaret ederek.

Beren çaya bulanmış poğaçalardan birine uzandı ve ağzını pek açmadan bir lokma ısırdı. Sıcak çayların buharı ikisi arasında ince titrek bir perde gibi yükseliyordu. İkisi de soğuyunca plastik kokusuyla kaynaşan koyu sıvının tatsız burukluğunu merak etmiyordu.

Suat Zamir bir süre Beren’i inceledi. Yatağından koparıp buraya getirdiği genç polisin teklifine hazır olup olmadığını tartıyordu. Kafasındaki planları onsuz da yapabilir miydi? Ama onunla daha hızlı, daha kolay olacaktı. Kendini kandırıyordu oysa. Güvendiği tek kişi Beren’di şu anda. Kendisine olan saf sadakatinden değil, kız işinde gerçekten iyi olduğundan.

Karnını gezen boşluk sancısını umursamayarak, kaynar çayından bir yudum aldı. Eli ve ağzı yanınca plastik bardağı tepsiye bıraktı yeniden. Yerde duran ayağı sinirle titredi.

“Seni neden buraya getirdiğimi merak ediyorsundur” dedi keyifsiz bir ifadeyle. “Bir iş var. Beraber çözmemiz gereken bir iş. Gizli bir iş.”

Beren Suat’ın devam etmesi için sessizce başını salladı.

“Dosyada duvara tosladık” diye sürdürdü Suat. “Şeyma dosyasını kapatıyoruz, biliyorsun. Emir yukarıdan geldi. Nedenlerini sorma. Ben de bilmiyorum. Ama dosya benim gözümde hâlâ açık.”

Beren gözünü ayırmadan Suat’ı izledi. Şeker paketleriyle oynayan, dizini sıvazlayan, arada çenesini kaşıyan ellerini inceledi.

“Şeyma dosyası büyük bir soruşturmanın başlangıcı. Ve bunu beraber çözeceğiz. Kubur ne kadar derinse o kadar derine ineceğiz. Var mısın?”

Beren Suat’ın sorusunu sindirmeye çalıştı. Amiri ona gayriresmi bir soruşturmadan söz ediyordu. Kimsenin bilmediği, polisliğin bazı sınırlarını aşan bir soruşturma. Beren yutkundu.

“Bu senin için de risk taşıyor ama benim kadar değil. Tüm sorumluluğu ben alacağım. Sorun çıkarsa onun hiçbir şeyden haberi yoktu diyeceğim. Ben emir verdim sen de uyguladın. Sadece...”

Suat lafını yarıda kesti, başını yana eğerek yardımcısına baktı.

“Sadece?” dedi Beren arabaya bindiğinden beri ilk kez konuşarak.

“Sadece benimle çalıştıktan sonra bazı şubeler seninle çalışmak istemeyebilir. Bu zor bir soruşturma Beren. Teşkilat içinde bazı polislerin karıştığı bir vaka. Ben göze alıyorum, sen de göze alabilir misin?”

Beren masada duran siyah kaplı not defterine baktı. Polisliğin gizli kuralları onda yazılıymış gibi bakışlarını deftere sabitledi.

“Şeyma intihar etmedi, değil mi?”

Suat tezgâhı kahvaltılıklarla doldururken sesler çıkaran aşçılara hızlı bir bakış atıp ona döndü.

“Hayır Beren. Bal gibi cinayet. Eren Can Karan ve Nihan Kızılca’nın dahil olduğu, başkalarının da gizlemek için uğraştığı bir cinayet. Şeyma düştükten sonra arabayla ezmişler. Ölü kızı ezmişler.”

Beren, Suat Komiser’in yanan gözlerine yerleşen karanlığa baktı. Şeyma’nın yere düşüşü, yerde yatarken üstünden geçen tekerlerin dönüşü, kızın defalarca ölüşü dönüyordu o karanlıkta. Beren titredi.

“Peki, nasıl gizli olacak? Yani dosya kapanınca nasıl ulaşacağız bazı belgelere?”

“Orasını sen bana bırak” dedi Suat başını kaldırarak. “Sen sadece benim verdiğim işleri yapacaksın. Görünürde eski intihar dosyalarında ortak noktaları arıyor olacaksın. Bir çeşit arşivleme işi. Ben de pinekliyor görüneceğim. Zaten kimse iş yapmamı istemiyor. Ama saman altından soruşturma yürüyecek. Benim buradaki gözüm kulağım sen olacaksın. Anladın mı?”

“Ama kabul etmezsen anlarım” diye devam etti Suat nefes almadan. “Kızmam, darılmam. Kendini tehlikeye atmak istememen gayet doğal” diye ekledi aceleyle.

Beren Suat Zamir’in yay gibi gerilmiş boynuna baktı. Gece gözlerinin altına, avurtlarına, dudaklarına oturmuş gibiydi. Amiri günlerdir uyumamış, yememiş gibi görünüyordu.

“Peki?” dedi Beren “Sonunda size ne olacak? Yani çözülürse ne olacak size?”

Suat omuz silkti, çayından bir yudum daha aldı, bardağı tepsiye koydu.

“Onu kimse bilemez Beren” dedi. “Ama çözülmezse ne olacağını sana söyleyeyim. Daha düzinelerce kız yüksekte düşecek, kafaları parçalanacak ve arabaların altında ezilecek.”

Ruhu bile duymadı.

Evrak çantasının altına iliştirdiğim minicik alet
telefonumun ekranında canlı bir göz gibi beliriverdi.

Cep telefonunu benimkiyle senkronize eden uygulama da sorunsuz
çalıştı.

Ameliyattan sonra

beni kontrol etmeye eve geldiğinde hallettim.

Koridorda bir bardak süütün hâlâ durduğunu görünce canı sıkıldı.

Buketi verdi, üstünü başını değiştirdi,
dinlenmek için arka odaya çekildi.

Adamın bana söylediklerine harfiyen uydum.

Casus programları en çok eşler alıyor
dedi parayı sayarken.

Memnun kalırsın abla.

Memnun kalmak değil, merakımı gidermek istiyorum.

Sıfır ona mesaj yazdığında, onu aradığında, Sıfır'la buluştuğunda,
hepsini hepsini bilmek istiyorum.

Casusluk için özel olarak satın aldığım
telefonu saklayacak noktaları belirledim bile.

Mutfakta ekmek kutusunun arkası,
salonda şöminenin içi,

soyunma odasında valizin ön gözü,
küçük banyoda havluların arası.

Sütü koridorda biraz daha tutacağım.

Bana uzak, öteki kadına yakın olsun.

Peki bildikten sonra ne yapacağım?

Öğrenmek ne kazandıracak bana?

Beni soktuğu oyundaki rolüm ne?

Postun altındaki adamı tanımak istiyorum.

Beni sevdiğini, koruduğunu söyleyen adamı.

En sevdiğim özelliğin uysallığın derdi bana.

Her dediğimi yapıyorsun.

İdeal bir kadınsın sen.

Diğer ideal kadınların yüzlerini görmek istiyorum.

Telefon çalsın ve oyun başlasın artık!

Suat Zamir dosyaya gerekli detaylarını ekledikten, vakayla ilgili kanaatini de birkaç cümleyle karaladıktan sonra sistemdeki gönder tuşuna bastı. Dosyanın çıktısını alıp Tikli Kadri'ye imzalattıktan sonra dosya dolabına koyacaktı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünü ekrana iyice yaklaştırmış Beren'e baktı.

Genç polisin teklifini kabul etmeyeceğini sanıyordu, tahmininden daha cesurdu Beren. Teşkilatta gözünü açtığı komiser olduğu için bir abla/anne figürü haline gelmiş olabilir miydi? Ablasını anesi yerine koyan bir çocuk için şaşırtıcı değil. Beren'in iki adım ötede olması onda huzur duygusu uyandırıyordu. Aynı zamanda suçluluk.

Bu soruşturmadan alınının akıyla çıkarsa belki korktuğu başına gelmezdi. Alınının akıyla çıkması için elini boka sokması gerekcekti. Ekrandaki sayfalardan birinde Kara Nezo'nun sert bakışlı fotoğrafını inceledi. Eren Can Karan'ın şimdi nerede, burnunu hangi beyaz tozla doldurduğunu, Kara Nezo ile ne tasarladığını düşündü. Eren Can piyonlardan biriydi. Ağzı sıkı bir piyon. Suat'ın kafasında Kara Nezo vardı. Kara Nezo onu çözüme götürecekti.

Beren'in arada sırada elinin altındaki deftere aldığı notların sesini duyuyordu. Yazarak düşünüyorum demişti ona. Ya da onun gibi bir şey. O ise kafasında dönen onlarca düşüncüyü, bir maymun gibi orada oraya atlayarak yakalamaya çalışıyordu. Bazen bir soru merkezde düğümlenip kalıyordu. Soruyu çözene dek sadece onu düşünürdü. Şimdi de o soru Kara Nezo idi.

Ana soruyu bulandıran irili ufaklı diğer soruları geriye atmayı iyi becermişti şimdiye kadar. Bir saat önce telefonuna gelen mesaj

gibi. Bir kelepçe fotoğrafı. Selim’den. Selim’i evindeki koltuğunda çıplak ve kelepçeli bıraktığından bu yana bir ay geçmiş gibi hissediyordu. Olan olduktan sonra gelen rahatlama uzun süren gerilimin sonunu mu işaret ediyordu? Yoksa kendisi için bir zafere mi? Selim’in gönderdiği mesaj oyuna devam etmek istediğini gösteriyordu. Suat’ın sessizliği karşısında, Selim bir soru işareti göndermiş ve beklemeye geçmişti.

Selim’in pozisyonunu düşündü. Seviştiği kadın ayrı, evleneceği kadın ayrıydı. Adı gibi emindi nişanlısıyla henüz sevişmediğine. Hep beğendiği, yarıştığı, sinir olduğu iş arkadaşıyla yatarak erkekliğini kanıtlamıştı kendine. Suat’ın olmak istediği mevkide o vardı şu anda. Cinayet Büro’da erkek ekibin başında, ciddi vakaları çözmekle görevlendirilmişti. Suat onun işini engelleyen tali olaylardan sorumlu, düşük profilli, geleceği muallak bir komiserdi yalnızca. Selim’in önü açıktı. Suat’ınki ise eskisinden çok daha engeli.

Selim’in aklına olmadık zamanlarda sızmasına kızarak yerinden kalktı. Vücudunda ulaşamadığı bir noktada can sıkıcı bir kaşıntı gibiydi adam. Bu noktayı şimdilik kaşımayacaktı.

“Beren sen sistemden ya da açık kaynaklardan ne bulabilirsen toparla. Benim biriyle görüşmem gerekiyor” dedi.

“Dediğim gibi gündüz mesaini yap. Beni arada bilgilendir. Bugün erken çıkabilirsin, uykusuz kaldın gece.”

“Tamam komiserim. Topladığım şeyleri size atacağım. Siz nereye gidiyorsunuz? Sormamın sakıncası yoksa.”

Beren son kelimeyi söylerken haddini aşmış gibi yüzü kızardı. Suat silahını beline soktu, ceketini giydi, kapıya yöneldi.

“Bizi kurtuluşa götürecek birine gidiyorum Beren” dedi gülümseyerek. “Bir korsana.”

Kaldırımla binanın arasına sıkışmış bodrum katının gri kâğıtla kaplanmış penceresi ardındaki yaşamın tüm izlerini silmiş gibiydi. Metruk, gizli hayatların geçtiği evler gibi hareketsiz ve sessizdi. Suat zile basarken kapının açılmayacağından kaygılandı. Habersiz kapıya dayananlar ya bela olurdu ya da polis. Musa gibiler için ikisi aynı şeydi.

Zile ikinci basıştan sonra apartman kapısı açıldı, içeriden bur-nuna ağır bir rutubet doldu. Merdiveni inerken apartman boşlu-ğundan ciğer söken bir öksürük yayıldı binaya. Dar koridorda karanlıkta dikilirken gözetleme deliğinin ardındaki gözün onu seçmesini bekledi. Işığa bastığı anda kapının açılmayacağı hissine kapıldı. Tam zile tekrar basacakken kapı açıldı.

“Komiserim” dedi Musa son hecenin üstüne bastırarak. “Siz ta-nıyamadım karanlıkta. Hayırdır?”

Genç adamın koyu kahverengi gözlerinden onu yalnız içeriye davet etmenin sonuçlarını tarttığını kavradı. Polisle hoş tecrübeleri olmayanların tedirginliği vardı Musa’da. Uzak bir ülkede hep ya-bancı kalmanın yılgınlığı ve güçsüzlerin tedirginliği.

Suat tam ağzını açacakken Musa’nın arkadan bacaklarına sa-rılan küçük bir el onu durdurdu. “Lale?” dedi Suat uzun süredir kaybettiği dostunu yeniden bulmuş gibi. Küçük kızın başı babası-nın bacağına arkasından çıktı. Çocukların yabancılara duyduğu güvensizlik vardı gözlerinde.

“Beni hatırladın mı?”

Lale babasının bacağına daha sıkı sarıldı.

“Bugün biraz hasta Lale. Kreş eve geri gönderdi. Kapıda kaldınız. Lütfen buyurun komiserim” dedi Musa kızını kucağına aldıktan sonra yol vererek.

Suat küçük salona girdi. Solundaki koltukta minik bir yastığa yatırılmış oyuncak bebeğin üstü pembe çiçekli bir pikeyle örtülmüştü. Lale’nin evi. Musa’nın çalışma masasındaki bilgisayar ekranından bazı sayılar akıyordu. Ekran pencerelerinin birinde bir şey yanıp sönüyordu. Eve sinen rutubet nefes almayı zorlaştırıyordu.

“Nesi var Lale’nin?” dedi Suat.

Küçük kız başını babasının omzuna dayamış, Suat’a boncuk gözleriyle dikkatle bakıyordu.

“Çok öksürüyor. Özellikle de geceleri. Astım başlangıcı olabilir dedi doktor.”

Suat başını salladı. Bu ışısız ve havasız dört duvar Lale gibilerin yeni ülkelerdeki zindanlarına dönüşüyordu.

“Kahve yapayım mı komiserim?” dedi Musa kızını koltuğa yerleştirirken. “Ya da soğuk bir şey? Fırtına yüzünden kesilen elektrikler yeni geldi. Ben de daha bir şey içmedim.”

“Zahmet etme Musa. Sana bir iş teklifi için geldim. Geçen seferki işin devamı diyebiliriz. Ama bu aramızda sır olarak kalacak.”

Musa kaygıyla baktı Suat’a. Polisle işbirliğine girmenin tehlikeli sonuçları gözünün önünden tek tek geçiyor gibiydi. Küçük kızına baktı.

“Başım belaya girmez değil mi komiserim? Lale... Yani biz yeniden Afrika’ya gidemeyiz. Durumlar çok fena orada.”

Lale başını oyuncak bebeğinin yanına yatırmış iki yetişkini izliyordu. Söylenenlerin ne kadarını anlıyordu?

“Hiçbir yere gitmeyeceksin. Başın da belaya girmeyecek” diye yalan söyledi Suat.

Kendi başı belanın göbeğine düşmek üzereyken başka birine verecek garantisi yoktu. Musa’yı kullandığı, minicik bir kızı tehlikeye attığı hissini yutkunarak geçiştirmeye çalıştı.

“Çok kısa süreliğine polis sistemine girecek ve çıkacaksın. Yapabilirsin değil mi?”

Musa bir adım geriledi. Uzun parmaklı ellerini kaldırarak hafifçe salladı.

“Olmaz komiserim. Bu çok tehlikeli. Teknik polis hemen bulur beni. Yapamam.”

Suat arka cebinden oraya gelmeden önce bankadan çektiği banknotları çıkarıp gösterdi ona.

“Yaparsan bu senin. Yeni bilgisayar, yeni malzemeler alırsın. Hatta yeni bir eve taşınırsın. Bu mahzenden kurtarırsın kızını. Rutubetten hastalanmış çocuk. Sadece on dakika bakacağız. Ruhları bile duymayacak. Sen mühendis değil misin, bul bir yolunu.”

Musa sıkıntıyla Suat’ın elindeki para destesine sonra da onu izleyen Lale’ye baktı. İç çekti ve masaya yöneldi.

“Peki” dedi. “Ama en fazla on dakika. Sisteme dışarıdan giren biri olduğunu işaret eden alarmı kapatmaya çalışacağım. Bu kolay kolay olmaz, o yüzden otur komiserim.”

Suat Lale’nin yanına oturdu. Küçük kız elini onun bacağına koydu. Üstüne kelebek konmuş gibi sevinç duydu Suat. Küçük elin üstüne onu ürkütmekten çekinir gibi hafifçe kendi elini yerleştirdi. Musa’nın ekrana eğilmiş başını, klavyede gezen ellerini izlediler.

Suat üstünden atamadığı gerginlikle Lale’nin sıcak elinden ona geçen tatlı huzuru aynı anda yaşadı.

Ekrandaki harita gittiği yerleri mavi bir ışıkla
gösteriyor bana.
İşyeri, birkaç sokak ötedeki lokanta,
sonra yeniden ofis...
Görünürde tekdüze bir yaşam.
Heyecan, gizem, tutku yok.
Tutku ve saplantısı gizli yerlerde
Evde bir kadın, başka yerlerde başka kadınlar...
Yanından hiç ayırmadığı evrak çantası
küçük mavi noktayı da taşıyor.
Yurtdışına çıksa bile çalışacağını söylemişti adam.
Suya düşerse ya da sinyal çekmeyen bir yerde olursa
o zaman başka dedi.
Şimdiye kadar sinyal tıklar tıklar çalıştı.
Günlerdir ofis ve ev dışında bir yere gitmesini
ya da Sıfır'ı aramasını bekliyorum.
Telefonu nadiren alıyor
hemen dinlemeye geçiyorum.
Çok uzatmıyor konuşmaları,
N'oldu o iş diyor Hallettiniz mi?
Evet efendim diyor kalın sesli biri.
Paketi istediğiniz yere gönderdik.
Diğer mesele de halloldu.
Tamam başımız ağrımazın,
Yüz yüze konuşuruz deyip kestirip atıyor.
İşlerini yakın temasla hallediyor.
Ne iş yapıyor?
Ne işler çeviriyor?
Onu böyle dinlediğimi, her adımını izlediğimi bilse ne yapar?
Müthiş paralar döküp yaptırdığı
yüzümü parçalar mı?

Kendi eserini yok eder mi?
Akşam saatleri yaklaşıyor.
Birazdan mesai bitecek.
Benden uzaklaşmak istediğinde gittiği otele mi gidecek
yoksa eve mi gelecek?
Mavi nokta sokağa çıktı.
Yavaş yavaş ilerliyor.
Tanrı olmak böyle bir şey mi?
İzlemek ve parmağını bile oynatmamak?

Musa'nın omzundan ekrandaki sayılara baktı Suat. Siyah bir fonda akan beyaz sütunlar. Lale koltukta uyuyor, ıslıklı bir horlamayla göğsü inip çıkıyordu. Musa saatlerdir çalışıyordu. Beren'den gelen mesajlara göre teşkilatta her şey yolundaydı. Az sonra çıkıp eve gideceğini söyleyen mesajına yanıt olarak bir başparmağı işareti attı.

Musa'nın alnında biriken terleri izledikten sonra yanındaki sandalyeye oturdu.

"Ne zaman biter?" diye sordu fısıltıyla.

Musa İngilizce "*Soon*" diye yanıt verdikten sonra ekrana eğildi. Suat iki bilgisayar ekranında anlamadığı bir dilin işaretlerine bakarak sabırsızlıkla iç geçirdi. Başka seçeneği olmadığını düşündü. Sonra bu düşünceyi saçma buldu. Her zaman başka seçenek vardı. Ama onun seçtiği buydu. Bunu istiyordu: Kara Nezo'yu faka bastırmak ve Eren Can'ı demir parmaklıklar arkasına göndermek. Sonuçları kendisi için ne olursa olsun.

"Tamam" dedi Musa birkaç dakika sonra geriye yaslanarak. "Senin ekranında polis sisteminin normal sayfası çıkacak. Ben de bu bilgisayardan alarm sistemini kontrol edeceğim. Sadece altı dakikamız var. Ondan sonra güvenli değil. İkimiz için de."

Suat Musa'nın kocaman gözlerindeki ısrarı gördükten sonra başını salladı.

"Kara Nezo'yu altı dakikada yakalarsam helal olsun bana" dedi gülerek.

Sistemde seçtiği sekmelerden birini açtı, istediği büroya, istediği isme tıkladı. Sanki Kara Nezo'yu en başından beri tanıyormuş

gibi ilerledi ekranda. Kaydedilmiş dosyaların sicil numaralarını inceledi. Son tarihli olanın üstüne tıkladı. Karşısına bir dosya fişi çıktı. Hızla telefonunu çıkarıp resmini çekti fişin. Raporlar ve detaylar bölümüne tıkladı bu sefer. Sayfa açılmadı.

“Musa, bir şey oldu. Girmek istediğim dosya açılmıyor” dedi telaşla.

Musa ekrana baktı, bazı tuşlara bastı, derin bir nefes verdi ve yeniden denedi.

“Açılmıyor çünkü dosya boş” dedi Musa.

Suat Musa’ya çevirdi başını.

“Nasıl boş? Her şube kendi dosyalarını koymak zorunda.”

“Başka bir tanesine gir komiser.”

Suat hızla geriye gitti ve başka bir dosya seçti. Bundan bir yıl öncesinin dosyası. Raporlar bölümüne girdi, dosya açıldı. Ahlak ve fuhuş vakalarından biriydi bu. Şüphelinin ismi, adres ve nüfus bilgileri sıralanmıştı. Birkaç tane kadının çiğ ışıktaki çekilmiş fotoğrafları, darp izleri, adli tıp raporları... Hepsi tamdı.

Bir başkasına daha tıkladı o dosya da açıldı. Bir başkası daha. Sadece Kara Nezo’nun üstünde çalıştığını söylediği son dosya boştu. Eren Can’ın muhbiri olduğunu iddia ettiği dosya.

“Acele et komiser. Kapatmam gerekecek bizi tespit etmeden önce. Sonra da bu bilgisayarı yok edeceğim.”

Suat hırsıyla diğer dosyalara baktı. Eline bir şey geçmemesinin siniriyle tuşları dövüyordu parmak uçları.

“Biraz daha Musa. Biraz daha açık tut.”

Aklına gelen şeyi çok geç fark etmenin paniğiyle sayfayı değiştirdi. İsteddiği sekmeye ulaşmak için aceleyle tuşlara bastı. Elleri terden klavyede kayıyordu. Telaşla, yüreği ağzında ata ata ilerledi.

Sonunda karşısındaydı. Kara Nezo’nun şeceresi, geçmişi, işi, ailesi, günahları, sevapları... Onun hakkında devletin elindeki her şey. Kara Nezo’yu kara yapan şeylerin izi.

Önündeki sayfaların fotoğrafını tek tek çektikten sonra ayağa sıçradı.

“Kapat Musa” dedi göğsü çarparak. “Bundan sonrası bana ait. Bu evden derhal ayrılın. Git kendine havadar, aydınlık bir daire

tut. Lale için bunu yap. Bu bir emirdir. Anladın mı?" dedi en sert sesiyle.

Koltukta kıvrılıp uyurken daha da küçülmüş görünen Lale'ye son bir bakış attıktan sonra kapıdan fırlayıp gitti. Musa merdiveni gürültüyle tırmanan bu tuhaf kadın polisle bir daha karşılaşmayacağını umarak elektronik aletlerin fişlerini çekmeye girişti.

Fırtınanın ardından çatıları, ağaçları, arabaların üstünü sarı bir battaniye gibi örten tozu ancak sıkı bir sağanak yok edebilirdi. Botları toprak yolda kilometreler tepmiş gibi toza bulanmıştı. Arabasının bitkin silecekleri ön cama fışkırttığı suyla oluşan çamura saplanmıştı. Radyodaki tok sesli erkek spiker fırtınadan etkilenen ilçeleri sayıyor, iki kişinin nefes darlığından hayatını kaybettiğini söylüyordu. Olumsuz hava koşulları deniz, hava ve kara ulaşımını etkilemiş, bazı yurtdışı uçuşları iptal edilmiş, Anadolu'da bir şehirde iniş sırasında ufak bir uçak kazası yaşanmıştı. Normale dönmek ya da hasarı görmek için acele eden sabırsızlar sokaklara fırlamış, fırtınanın geride bıraktıklarını fotoğraflıyordu.

Tarlabası'ndan aşağı doğru sıkışan trafikteydi Suat. Radyo kanalını değiştirdi. Bir din adamı fırtınanın Allah'ın gazabı olduğundan söz ediyor, yarı Arapça yarı Türkçe dualar araya sokuyordu. Elinin tersiyle tokatlar gibi kanalı yine değiştirdi. Bir kadın sevdiği kişiye aşkını ıkınarak söylerken arkadaki enstrümanlar göbek havası çalıyordu. Kadının derdi neymiş diye dinlemek için o frekansa ta bıraktı.

Yan koltukta duran telefonunun ekranına yansıyan mesajlara bakmayı erteliyordu. Selim'in ısrarcı mesajları. Yarım kalmış bir zevkin peşine düşen bir erkek. Aralarında yaşananlar her neyse hep yarımdaydı. O yarımılıkta ne aşk ne de teselli vardı. Hiçbir zaman doldurulamayacak bir boşluk kalacaktı. Şimdi bunlarla uğraşmak istemiyordu.

Şeyma ve Luna'yı düşündü. Neredeydi Luna? Akıllı davranıp bir yere saklandığını umdu. Eren Can gibilerin elindeyse kurtulu-

şu yoktu. Nihan Kızılca'nın harcandığı bir çarkta, iki kız çocuğu neydi ki? Luna'yı merakla bekleyen Ayhan Hanım'ı araması gerektiğini düşündü. Her pazartesi başlanmaya zorunlu diyet gibi geçiştirdiği bir ödev.

Asıl ödevi Kara Nezo'ydu şimdi. Elinde içi boş bir dosya ve kadının özel bilgileri dışında pek de bir şey yoktu. Cılız bir ip. Yol gösteremeyecek, onu içine girdiği karambolden çıkaramayacak kadar zayıf. Beren'den Kara Nezo'yu bizzat takip etmesini isteyebilirdi. Kara Nezo'nun onu hemen tanıması, hatta canını yakması pekâlâ mümkündü. Oya Camcı'yı izleme konusunda fena iş çıkarmamıştı aslında. Kadının başka bir adresi olduğunu keşfetmişti. Diğer kadın neredeydi peki? Adı neydi? Kimdi o?

Vaka olamayacak deli saçması bir iddia kayıp genç kızlardan daha önemli görünmüyordu ona. Yine de Oya Camcı olayı ona batıyordu. Kadının evinde yaptığı bir şey. Doğal görünen ancak bütünüyle sahte olan bir şey. Sanki onları bekliyordu.

Şu işi çözsün, ona da bakacaktı. Kolaydı onu çözmek. Kayıp bir kadın, genç başka bir kadın. Bir adres. Şimdi odaklanması gereken bir şebeke vardı. Kara Nezo'nun göbeğinde olduğu bir çete. Polisin polisi soruşturması, incelemesi ciddi prosedürlere bağlıydı. İçişleri Bakanlığı'ndan verilen emirle soruşturma açılırdı. Onu da Suat'a teslim edecek değillerdi. Tikli Kadri'nin dediği gibi Kara Nezo tepeden birilerine bağlıysa açılması da mümkün değildi dosyanın. Fazla meraklı polisler de özenle aradan çıkarılırdı. Peşine düştüğü kadın tehlikeliydi. Suat'ın onu sorgulaması kariyerini bitirirdi.

"Sıçayım kariyerine Suat" dedi az önceki düşüncesinden utanarak. "Çocukların camdan atıldığı bir ülkede bunu düşündüğüm vicdanıma da sıçayım."

Arabayı sinirle sapaktan Samatya'ya doğru çevirdi, arkasındaki aracın kornasını umursamayarak hızla önüne geçti ve gaza bastı. Gökyüzünde asılı kalan sarı bulut mahallesini geçmiş zamana götürmüş gibiydi. Köşe başında bir evin giriş merdivenine oturmuş iki çocuk ellerindeki telefona dikkatle bakıyordu. Annelerinden fırtına sonrası kopardıkları izinle bu tuhaf hava yerine, ekranı izliyorlardı.

Arabasını yan sokaktaki bakkalın önüne park etti, içeriden ona bakan yaşlı bakkala selam verdi ve yürümeye başladı. Az ötede kapısının önündeki silueti hemen tanıdı. Bakışlarını ona kilitleyerek ilerledi. Dudaklarını sıkı, çenesi sinirle titredi.

“Hadsiz pezevenk” dedi içinde tutmayarak.

Avlunun demir kapısı önünde arabaya dayanmış bekleyen iri gövde onu görünce dikildi. Elindeki telefonu cebine soktu, gevrek gevrek gülümsedi. O gülümseyişte iştah okudu Suat.

“Öldün mü kaldın mı merak ettik” dedi Suat’ı bir güzel süzdükten sonra. “İnsan bir mesaj atar.”

Suat Selim’in yanına varınca gözlerini kıstı. Selim’in taze sakal tıraşının jilet izleri yanağında ince raylar oluşturmuştu.

“Atmıyorsak vardır bir nedeni. N’oldu hesap sormaya mı geldin?”

Selim Suat’ı kolundan tutup kendine çekmek ister gibi bir hareket yapınca, Suat elini havaya kaldırdı.

“Ağır ol Selim” dedi tıslayarak. “Neden buradasın? Oyun oynayacak vaktim yok.”

Selim geriledi, gözlerinde hayal kırıklığından hızla öfkeye dönüşen parıltıyla Suat’a baktı.

“Oyun oynamaya gelmedim Suat” dedi sesini kalınlaştırarak. “Şu cinayet dosyası... Nihan Kızılca... Yardımını isteyecektim.”

Selim’in bahanesi Suat’ı güldürdü. Aralarındaki bağı Nihan Kızılca üstünden canlı tutmak istiyordu. Sahte isimli, telefonsuz bir cesedin katilinin izini sürmek kolay değildi. Ama Kızılca, Selim’in umurunda da değildi. Yüzlerce dosya gibi çözülememiş vaka olarak arşive kalkması mevkisi yüksek kişilerin işine gelirdi. Olur da Selim ilerleme kaydederse tepeden bir emirle kulağı bükülürirdi.

“Sana söyledim. O dosya artık bana ait değil. İntihar dosyası da kapandı. Şimdi başka bir şey üstünde çalışıyorum.”

“Neymiş?” dedi Selim merakını yenemeyerek.

Suat’ın gelen emirle bir dosyayı yarım bırakması aklına yatmıyordu. Ya da bir dosya için kavga etmemesi.

“Neden soruyorsun Selim? Buraya benim dosyalarımı konuşmaya mı geldin? Ne istiyorsun?”

“Amma olay çıkardın. İçeri girelim anlatırım. Bir tuhaflık var bu cinayette. Ölen kadın şu senin intihar eden kızın annesi değil. Peki kim bu kadın?”

Suat Selim’in doğru soruları geç sormasına güldü bu sefer. Onun nasıl akıl yürüttüğünü görmek istiyordu. Ve ele geçirdiği bulguları. Eve girmeyi kabul ettikten sonra olacakları da.

Suat demir kapının kilidini açtı, küçük avluyu geçti ve eve girdi. Selim’in gözlerinin sıcaklığını arkasında hissetti. Sofada treddt eden Selim’e yukarı gelmesini işaret ettikten sonra merdivene yöneldi.

Yukarıda salon olarak kullandığı sofada dikilen Selim’e ne ie-geğini sordu. Selim soğuk bir bardak suda karar kıldı. İri uzuvlarını nereye koyacağını bilemeden divanın ucuna ilişti.

“Eee neymiş bana sormak istediğin?” dedi Suat pencere önündeki sandalyelerden birine otururken.

Selim suyundan bir yudum içtikten sonra iki eliyle kavradı bardağı.

“Bağlantıyı bir türlü bulamıyorum. İntihar eden kızla Nihan Kızılca arasındaki bağlantıyı. Bence bu bağlantıda cinayetin zm gizli. Senin raporunu okudum bu sabah. İntihar kanaati dışında bir şey yok.”

Suat bir an için Selim’e her şeyi anlatma arzusu duydu. şp-helerindeki haklılık onu umutlandırmıştı. Kafasını çalıştırırsa iyi bir polisti Selim ama tembeldi ve fazla gururlu. Tepeden gelecek baskılara dayanamayacağını seziyordu. Kendi bardağından bir yudum aldıktan sonra berrak sıvının dalgalanmasını izledi.

“şeyma intihar etti Selim. Bunun ağsini gösteren somut bir bulgu yok. Bence sen de Nihan Kızılca dosyasını kapat gitsin.”

Selim hayretle baktı Suat’a.

“Karşımda yepyeni bir Suat var. Sen ne zamandan beri umursamıyorsun vakaları? Ayrıca neden Nihan Kızılca’nın cinayet mahal-lindeydin? Kadının izini sürdüğün belli.”

“Senin işini ben yapamam Selim. Biri kulağıma üfledi diyelim. Eğer Nihan Kızılca’nın katil ya da katillerini bulmak istiyorsan bunu kendi başına yapman gerekecek. şimdi evde işlerim var. İzin verirsen.”

Suat ayağa kalktı, Selim'e yol göstermek için merdivene yöneldi. Arkasında bir hareket sezmeyince dönüp baktı. Divandan ona bakan erkeğin allak bullak suratından bir sonraki hareketini anlamaya çalıştı.

"Kredi kartı incelemesine göre Nihan Kızılca lüks arabalar kir alıyor. Bazen iki üç tane birden. Ölmeden bir gün önce ismine kiralanmış üç araba var. Ne evinin ne de işyerinin önünde park edilmiş değildi bu arabalar. Birileri bu arabaları kullanıyor, ama ne için?"

Suat olduğu yerde kaldı. Selim'in devam etmesini cesaretlendirmek için bekledi.

"Kadının evinde de cep telefonunu bulamadık. Sen nerede olduğunu bilmiyorsun değil mi Suat?"

Selim'in gözlerinde kuşku yoktu. Kapkara bir kararlılık.

"Hatta" diye devam etti Selim. "Nihan Kızılca'nın sekiz yıl önce ölmüş bir kadının kimliğini kullandığını da bilmiyorsundur. Belki de kadının gerçek kimliğini de buldun. Sen bu tür bir detayı saklamazsın değil mi?"

Suat aynı kararlılıkla Selim'i inceledi. Selim parmak izi incelemesinden Nihan Kızılca'nın gerçek kimliğine ulaşmış olabilirdi. Blöf yapıyordu belki de. Onu çözmek, konuşturmak, kendi yanına çekmek için. Selim'den yardım istemeyecekti, öyle karar vermişti. Bu işi yalnız yapacaktı. Yüzüne meydan okuyan bir gülümseme yerleştirdi.

"Öyle mi? Bunu kaçırmışım Selim. İyi iş çıkarmışsın. Bravo. Artık terfin garanti. Sonra konuşalım mı bunları?"

Selim Suat'ın ifadesindeki şifreyi çözmek ister gibi yüzünü inceledi. Başını hafifçe iki yana sallayarak ayağa kalktı. Yürürken ağırlığı altında ahşap döşeme inledi. Suat'ın yanına geldi, sağ bileğini tuttu.

"Öyle olsun Suat Komiser" dedi. "Ama buraya sadece cinayet vakası için gelmediğimi biliyorsun. Yarım kalan bir mesele daha var" diye ekledi gözleri yanarak.

Suat bileğini Selim'in pençesinden kurtardı, başını dikleştirdi.

"Benim için yarım kalan bir mesele yok Selim. Ben kapattım meseleyi."

Selim Suat'ı çekip öpmemek için kendiyile savaşıyordu. Bir şey yapmış olmak için boş elini pantolon cebine soktu, yerinde sallandı hafifçe.

“Demek oyun oynuyorsun?” dedi alaycı bir öfkeyle.

“Oyuna hiç vaktim yok. Dedikoduların hakkını vereyim dedim, bir denedim, o kadar. Meseleyi abartmaya, drama çevirmeye gerek yok. Bazı şeyler tek kullanımlıktır.”

Selim, Suat'tan darbe almış gibi başını arkaya attı. Acı bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. Bir süre neye karar vereceğini bilemez gibi yere baktı. İçindeki gelgitten sonra elini arka cebine attı, çıkardığı şeyi Suat'a uzattı.

“Bunları Nihan Kızılca'nın evinde bulduk. İşine yarayacağını düşündüm.”

Suat Selim'in ona uzattığı plastik kaplı iki belgeyi inceledi. Biri 18, diğeri 16 yaşındaydı. Şeyma ve Luna'nın genç yüzleri yıpranmış pembe kimliklerden ona bakıyordu. Gerçek isimleriyle Esin Çelik ve Dilan Ateş.

Mavi noktanın yönü ev.
Otobanda sıkışan trafikte
ağır ağır ilerliyor.
Bir sürü iş mesajı geldi ona.
İhaleler, güvenlik, lisanslar daha
bilmek istemediğim bir sürü şey.
Sevdiği yemeği pişirdim bugün.
Hünkârbeğendi.
Hünkârın beğenisine hitap etsin diye...
Kuaföre gittim, saç, ağda, makyaj...
Suçluluk mu?
Yoksa bir çeşit rol mü?
İkisi de, ikisi de...
Günlerdir onu izlemenin
getirdiği yorgunluk var.
Birinin hayatını dışarıdan izlemenin
gizli zevki ve kaygısı...
Sıfır'dan haberdar olduğumu anlamış olabilir mi?
Telefonundan sildi mi onu?
Bir gün beni de silecek mi?
Artık eskiye dönmek için çok geç
Bilmenin böyle bir tarafı var.
Geriye döndüremiyorsun.
Sıfır'ı bulmam, daha fazlasını bilmem gerekli.
Bunun bütünüyle benimle ilgili olduğuna inanıyorum.
O sıfır ise ben bir miyim?
Benim numaram kaç?
Mavi nokta sapaktan döndü.
Anacaddeye birkaç dakika sonra girecek.
Ama bir dakika...
Anacaddeye dönmüyor.

*Ara sokağa giriyor.
Bankanın aşağısındaki sokak.
Mavi nokta durdu.
Şimdi karşıya geçiyor.
Mavi nokta yanıp sönüyor.
Varış noktasında ölü bir ışık.*

Önünde uzayan sokakta çalışan tek lambanın ışığı ancak yarı-
 çapını aydınlatıyordu. Alçak binaların önüne yığılmış plastik ve
 metal atıklar kumla kaplanmıştı. Gökyüzünün patlamaya hazır
 sıkıntısı arabasını presle eziyor gibiydi. Hava basıncıyla soluğu
 yavaşladı. Camı indirdi. Nem tombul bir bulut gibi içeri sızmaya
 başladı. Sigarasından son iki nefesini çekti, izmariti söndürmeden
 dışarı attı.

Selim gittikten sonra Suat, Beren'i aramış, Şeyma yani Esin Çe-
 lik hakkında bulabileceği tüm bilgileri toplamasını istemişti. Dilan
 Ateş ile aynı yurttta kalmış olabilirdi. Devlet korumasında olması
 gereken çocuklar nasıl oluyordu da Nihan Kızılca'nın tuttuğu ev-
 lerde yaşıyordu? Böyle kaç çocuk vardı? Tikli Kadri'ye ona dosya-
 yı kapattırdığı için içinden lanet okudu.

Musa sayesinde elde ettiği belgelerin fotoğraflarında göz gez-
 dirdi. Kara Nezo'nun gizli sicili. Çevik Kuvvet'teki görevleri, üstle-
 rinin yorumları, ismi gizli bir polisin onun hakkındaki şikâyetleri...
 Her şey sıralanmıştı. Şikâyetçi polis Kara Nezo'nun onu önce takip
 ettiğini, sonra da evinin önünde tehdit ettiğini söylüyordu. Kara
 Nezo'ya yakıştırdı bu hareketi. Asayiş Büro'daki görevi sırasında
 hakkındaki kanaatler son derece olumluydu. Buna da şaşırmadı.
 Şaşırdığı tek şey yıllar önce Terörle Mücadele Birimi'nde görevliy-
 ken hakkında hiçbir şey yazılmamış olmasıydı. Sadece tırnak için-
 de "Kırmızı Pazartesi" yazıyordu o döneme ait bölümde. Bir kitap
 değil miydi bu? Tüm kasabanın şahit olduğu, bile göre işlenen bir
 cinayetin öyküsü? Kırmızı Pazartesi neyi temsil ediyordu? Bir ope-
 rasyon? Bir kod? Bir şifre?

Beren'in derlediği notlara baktı e-postasından. Kara Nezo'nun Çevik Kuvvet'te görevli olduğu sırada medyada çıkan, kadın aktivistleri saçından sürüklediği fotoğrafları inceledi. Yüzünün her kıvrımına yansıyan nefreti, bileklerinde bu nefretle tetiklenen gücü... Kara Nezo'nun teşkilatta çalışan kadınlara duyduğu düşmanlığın aynısıydı. Kadın düşmanı bir kadın. Hangi noktada tarafını değiştirmişti Kara Nezo? Ne olmuştu? Bu sorulara asla yanıt bulamayacağını iyi biliyordu. Bilse neyi değiştirebilirdi? Karşısında karanlık işlere bulaşmış, polisliğini başkalarına peşkeş çeken biri vardı. Bir suçlu.

Fotoğraflardan birinde Güneydoğu'daki başarıları nedeniyle verilen ödül töreninde üniformalı ve mağrur Kara Nezo'yu gördü. Yanındaki ufak tefek adamla el sıkışıyordu. Arkada dizilen üniformalı polisler dimdik karşıya bakıyorlardı. Biri hariç. Biri öfkeli gözlerini Kara Nezo'ya çevirmişti. Telefon ekranını büyüttü ve dikkatle baktı. Dik siyah saçları, kısık gözleri, geniş alnı hemen tanıdı. Dudağının kenarındaki çizgiyi bile seçer gibi oldu. Amiri Tikli Kadri! Tikli Kadri'yi Kara Nezo konusunda sıkıştırmadığına pişman oldu. Amiri kadınla ilgili mutlaka çok daha fazlasını biliyordu. İleride işine çok yarayacak bilgiler.

Kara Nezo'yla yüzleşmek için yanıp tutuşuyordu. Onu alt etmek, sonra altüst etmek, sarsmak, üstünden dozer gibi geçmek istediğini hissetti. Bütün hüsrânını ve öfkesini ondan çıkarmak. Hatalarını ve suçlarını ona atmak. Ne büyük hafiflik! Kara Nezo'yu nefret nesnesine dönüştürmek tatlı bir şurup gibiydi. İçtiğin anda boğazını gıcık eden, insanı susatan bir şurup.

Kara Nezo'ya ulaşmak için zincirin en zayıf halkasına ulaşması gerekiyordu önce. Eren Can'ın arkadaşı Mevlüt Abacı'nın kimliğinin fotoğrafına geçti. Mevlüt'ün polis tarafından götürüldüğü hastaneden elini kolunu sallayarak çıktığını, arkadaşı Eren Can'la arabaya binip serbestçe gittiğini hayal etti. Kara Nezo arkasında iz bırakmak istemiyordu. Peki yirmi yaşını yeni doldurmuş bu adamın rolü neydi bu yapı içinde? Mevlüt burnuna toz doldurup kafayı bulmayı mı seviyordu? Yoksa Eren Can'dan korkuyor muydu? Nasıl bir iş ortaklığı vardı aralarında? Nasıl başlamışlardı bu işlere?

Onu bir yere saklamış, hatta şehirden kaçırmış bile olabilirdi. Ya da kuytu bir köşede kafasına sıkmışlardı. Herkes ve her şey harcanabilirdi. Öte yandan iç sesi öyle olmadığını söylüyordu ona. Düşük rütbeli bir polisin onlara artık ayak bağı olmayacağını düşündükleri için rahatlarını bozmalarına gerek yoktu. Komiser Suat Zamir engeli Kara Nezo sayesinde kolayca aşılmış, dosyalar kapanmış, ölen ölmüş, yapılan birilerinin yanına kâr kalmıştı. Teşkilatta pek de tutulmayan bir kadın polisten korkmaya gerek yoktu.

Bu loş köşede görülmeyeceğini umuyordu. İzlediği kişilerin içeride olduğuna dair bir işaret yoktu. "Sokağın tamamı benim" dememiş miydi? Her kapı olası bir vakaya girişti. Birinde arabalar, diğerinde kızlar, öbüründe suçlular... Çok kullanışlı. Atölye olarak çalıştırıp suç şebekesi yönetmek. Atölyelerde çalışan işçileri sorgulamanın bir anlamı da yoktu. Doğrudan para almasalar bile başını belaya sokmak istemezdi kimse. Zinciri kırmanın ve dağıtmanın tek yolu Mevlüt'ten geçiyordu.

Gecenin karanlığında Eren Can Karan'la buluşmaya geldiği yere yeniden dönmesi bundandı. Eren Can'ın ya da öksürüklünün çekip sızmak için kullandığı boş atölyenin birkaç yüz metre gerisinde uykusuz bir yarasa gibi hayatı baş aşağı, bekliyordu. Biri akciğerinden, diğeri ruhundan hasta, hiyerarşinin lağım işlerini yapan bu iki gencin burada olduğunu hayvansı bir güdüyle seziyor ama ilk hareketin karşı taraftan gelmesini istiyordu. Nihan Kızılca cinayetinden sonra ne yapacaklarını merak ediyordu.

Selim'in Nihan Kızılca'nın kimliğini bildiğine emindi. Ona sormasını, ondan yardım istemesini beklemişti Selim. "Selim gel beraber çözelim bu cinayeti" diye yalvarmasını. Nihan Kızılca'nın gerçek kimliği pek çok kapıyı açabilirdi oysa. Ama bu Selim'i de gizli soruşturmaya sokmak demekti. Buna izin veremezdi. Fazla riskliydi. Amire gidip söylemesi ya da bunu ona karşı kullanması pekâlâ mümkündü. Kendi çözecekti cinayetler zincirini. Sadece Beren'in yardımıyla. Peki sonra? Çözünce? Orasını bilmiyordu.

Sorular kafasındaki kaosta dans ediyordu. Kara Nezo, Eren Can, Mevlüt, Nihan Kızılca, Şeyma, Luna, Ayhan Hanım... Ve Oya Camcı. İki Oya Camcı. Biri genç biri yaşlı. Biri eski, biri yeni...

O anda bir kırılma oldu kafasında. O çatlaktan aklına ışık hücum etti. Işığa alışmaya çalıştı. Aydınlanan yeri okudu. Onu neyin rahatsız ettiğini bulmuştu. Telefonundaki tuşlara bastı süratle. Birkaç kere çaldırdıktan sonra kapadı. "Hemen beni ara" yazdı ve mesajı gönderdi. Arabadan fırlayıp koşma isteğini engelledi. Parmakları sinirle direksiyonu dövdü.

O sırada bir ses duyuldu. Metal bir gıcırta geceye yayıldı. Açılan bir kapı sesi. Lambanın erişemediği karanlıkta bir siluet belirdi. Başı öne eğik, Suat'ın bulunduğu yönün tersine doğru ağır ağır ilerledi. Birkaç adım sonra durdu, eli karnında öksürdü. Suat arabasından çıktı, sarsak hedefe doğru siyah bir duman gibi süzüldü.

Hedefin kaçmasından endişe etmeden sakince yürüdü. Adam arada duraklayarak, ayaklarını sürüyerek, birkaç dakikada bir nefesini düzenleyerek ilerliyordu. Birbirine paralel ve dikey kesilmiş sokaklardan, çıplak, gri beton yapıların arasından yürüdü ve ilk sağdan döndü. Suat aralarındaki mesafeyi tutarak, binaların saçaklarından oluşan karanlıklara saklanarak takip etti adamı.

İzlediği kişinin Mevlüt olduğuna emindi. Eren Can'ın sinirli, saldırgan yürüyüşü, kollarındaki ani hareketler yoktu bu adamda. Mevlüt hayatının sonuna geldiğini sezen, hasta bir adam gibi yürüyordu. Gideceği yerden memnun olmayan ancak bunu kabul eden biri gibi. Mevlüt gözden kaybolduktan sonra adımlarını sıklaştırdı Suat. Metal kepenklerin dev mağara girişleri gibi görüldüğü atölyeler arasında gölge gibi iz sürdü.

Bu sokakta hiç ışık yoktu. Gecenin basık havası ciğerleri ütü gibi yakıyordu. Sokağın başından üç bina ötede bir kapının açık olduğunu gördü. Aralık kapıdan zayıf bir ışık sıcak asfalta yayılıyordu. Belinden silahını çıkardı, iki elle sarılarak ilerledi. Bir an Luna'yı orada bulacağı ümidi yeşerdi içinde. Bir sandalyeye bağlı, gözleri kordudan büyümüş, kurtarılmayı bekleyen bir kız çocuğu. Eren Can'ın Kara Nezo'yla kadeh tokuşturarak, şeytani kahkahalar attığını da hayal etti. Arkada yüzleri karanlıkta kalan takım elbiseli adamlar. Ellerinde çantaları, omuzlarında silahları olan şık haydutlar. Nabızı iyice hızlanmıştı. Hayalini kaplayan sahnelerin hiçbirisi gerçek değildi. Bir öyküye girişti o kadar. Aklındaki gerilimin oynadığı oyunlar...

Aralık kapının önünde nefesini tuttu ve dinledi. İçeriden ses gelmiyordu. Bir tuzak mı? Kara Nezo onu takip ediyor bile olabilirdi.

Kentin kıyısında, kimsenin uğramadığı bir atölyede tek kurşunla son nefesini verebilirdi. Kapıyı hafifçe itti ve bekledi. İçerideki sessizlik sinirini bozuyordu. Gerilime teslim olmamalı, serinkanlı hareket etmeliydi. Hızlı bir bakış atarak diğer tarafa geçti. Ahşap bir masanın ucu dışında bir şey göremedi. Mevlüt ortalarda yoktu.

Ayağıyla kapıyı biraz daha iterek açtı ve yeniden bekledi. Derin nefes al, ver. Nefes al, nefes ver. Silahı öne doğru uzatarak hızla eşığa sıçradı, her yönü taradı ve içeri daldı. Yüksek tavanlı boşlukta uzun bir ahşap masanın üstünde bir sürü cep telefonu, tablet, elektronik aletler duruyordu. Kimilerinin ekranları çatlamıştı. Çalıntı bir sürü mal. Duvara dayalı bir tezgâhta birkaç bilgisayar vardı. Altında kablolar, kâğıtlar, kutulardan oluşan dağınıklık yükseliyordu. Geniş boşluğun diğer ucunda metal bir kapı daha vardı. Açıldığında bir kamyonun rahatlıkla girip park edebileceği kadar bir alan. Saklanacak bir yer yoktu burada. Masanın çevresinden dolaşıp ilerledi. Solda tezgâhın bittiği yerde dar bir koridor gördü. Yapay bir koridor. Boşluğa yerleştirilmiş bir konteynırdı bu. Ufacık bir pencere vardı. Pencereden bir öksürük duyuldu, balgamlı bir tükürük yapıştı yere. Bir daha öksürdü ve inledi. Mevlüt'ün ciğerleri sökölmeden konuşmalıydı onunla.

Sifon sesi geldi pencereden. Konteynırın kapısını bulmak için koşarak ilerledi. Arkadaki plastik kapıdan içeri girdi. Dağınık bir ofis. İrili ufaklı bir sürü kutu, bir kasa, bir masa, iki sandalye, masanın arkasında bir kapı daha ve Mevlüt.

Mevlüt gri bir suratla ona bakıyordu. Gözlerinin altındaki siyah torbalar onu hasta bir pandaya çevirmişti. Yüzüne doğrultulan silahtan kaçamayacağını bilen, üzgün bir panda. Pantolonun düğmesi ve kemeri açık halde istemsiz ellerini havaya kaldırdı.

“Eren Can duymasın, öldürür seni” dedi sır verir gibi.

Suat silahıyla çıkmasını işaret etti.

“Masaya yaklaşma, bana doğru gel.”

Mevlüt denileni yaptı. Omuzları çökük, âdemelması fırlak, avurtları derin, yaşının iki katını yaşayan genç adam Suat'ın bir metre ötesinde durdu.

“Eren Can bekler beni abla. Gitmezsem merak eder.”

“Otur şöyle” dedi Suat, en yakındaki sandalyeyi çekerek. Mevlüt’ü ulaşabileceği mesafede istiyordu. Bu çocuk için silah fazlaydı. Tek bir sıkımlık canı vardı ve ona da konuşması için ihtiyaç duyuyordu.

“Çıkar telefonunu” dedi Suat sertçe. “Bir bahane bul, Eren Can’a gecikeceğini söyle.”

Mevlüt elleri titreyerek cep telefonunu çıkardı. Büyük ekranlı pahalı telefona bir şeyler yazdı, Suat’a uzattı.

“İshal olmuşum” yazıyordu mesajda.

“Buraya neden gönderdi seni? Çaldığınız malları mı sayacaktın?”

“Yok” dedi Mevlüt ellerini havada tutmakta zorlanarak. “Araba anahtarlarını alacaktım. Şu kasada duruyor.”

Suat Mevlüt’ün başıyla işaret ettiği köşeye baktı. Orta boy gri bir kasa duruyordu. Araba anahtarları. Selim’in söyledikleri geldi aklına. Kiralanan arabalar.

“Çalıntı arabalar desene. Girmedığınız sektör yok galiba. Uyuşturucu, oto hırsızlık, elektronik aletler, maşallah...”

Mevlüt boğazına saplanan öksürükle sarsıldı. Ellerini ağzına götürdü, iki büklüm kaldıktan sonra dikildi. Avucundaki kanı görünce pantolonuna sürdü.

“Bir doktora görünmen lazım Mevlüt” dedi Suat. “İstersen seni götürebilirim.”

“Eren Can doktorluk bir şeyim olmadığını söylüyor. Soğuk algınlığı bu.”

“Soğuk algınlığından kan tükürmezsin Mevlüt. Eren Can sana yalan söylüyor. Eğer benimle konuşursan, sana söz, buradan hemen hastaneye götüreceğim seni. Ve kóruma altına alacağım.”

Mevlüt gülmeye başladı. Gülmesi öksürük krizine dönüştü, iki büklüm oturduğu yerde sarsıldı. Krizin ardından yorgunlukla başını geriye attı, öylece bekledi. Sadece öksürük değil, kanında gezen uyuşturucu da onu emiyor gibiydi.

“Sen götür, ben yine çıkarım abla. Çıkarırlar. Aynı geçen seferki gibi.”

Suat silahın namlusunu Mevlüt’ün göğsüne doğrulttu.

“Önce seni benim elimden almaları gerek Mevlüt. Bu sefer ko-

lay kolay vermeye niyetli değilim. Kan akacak ama kimin kanı olduğuna ben karar vereceğim.”

Mevlüt gözünün ucuyla Suat’a baktı. Hasta bedenine gelen son bir enerji akımıyla kadın polisi alt edip oradan kaçıp kaçamayacağını tartıyor gibiydi.

“Aklından bile geçirme Mevlüt. Seni öldürmek için yarım kurşun yeter. Şimdi efendi gibi anlat. Şeyma’yı kim öldürdü? Eren Can mı attı kızı pencereden?”

Mevlüt teslim olmuş gibi başını iki yana salladı. Ağlar gibi bir ses çıkardı, sonra kirli elleriyle yüzünü ovdu.

“Kız istemiyordu artık. Ben yokum dedi. Eren Can çıldırdı.”

“Neyi istemiyordu?”

“Şeyi işte. Yapmak istemiyordu. Yaşlı adamlarla. Onunla evlenmek istiyordu.”

“Eren Can onu yaşlı adamlara pazarlıyordu. Kimlere? Söyle kimlere?”

Mevlüt karnını tuttu, eğildi.

“Sana söylersem benim canıma okurlar. Kim olduklarını bilsen kendini öldürürdün.”

“İsim ver Mevlüt. İsim ver sana yardım edeceğim” diye yalan söyledi Suat.

“İsimleri bilmiyorum. Önemli adamlar. Büyük adamlar. Eren Can’ın bile korktuğu adamlar.”

“Eren Can Şeyma’yı o adamlara peşkeş çekiyordu. Kız itiraz etmeye başlayınca onu öldürdü öyle mi? Bu biraz basit kaçtı Mevlüt. Eren Can zorluyordu onu. Zaten uyuşturucu veriyordu.”

“Şeyma bir şey yapmış. Eren Can onu öğrendi.”

“Ne? Ne yapmış Şeyma?”

“Bir adamla sikişini kaydetmiş, adama şantaj için. Çok para alıp bu çarktan kurtulmak için. Eren Can’la kaçıp evlenmek için.”

Suat’ın silah tutan eli titredi. Şeyma’nın çektiği videoyu görme arzusu ateşli bir rüzgâr gibi yalayıp geçti bedenini.

“Kime şantaj yapacakmış? İsim ver.”

“Vallahi billahi bilmiyorum. Eren Can bir gece kafası iyiyken anlattı. Ama isim vermedi. Küçük orospuya bak. Beni yakacak orospu deyip durdu. Sonra da...”

“Sonra?”

“İşte sonra Şeyma öldü. Vallahi ben yapmadım. Eren Can döndüğünde gözleri kapkaraydı. Şeytan gibi. Şeytan insanın içine girince gözlerin ne renk olursa olsun karaya dönermiş. Öyle diyorlar.”

Mevlüt’ün şeytan üstüne bilgileriyle ilgilenmeyen Suat, biraz daha yaklaştı genç adama.

“Mevlüt, Nihan Kızılca’yı tanıyor musun? Onu kim öldürdü? Nihan Kızılca’nın rolü neydi bu çarkta?”

“Nihan Kızılca diye biri yok. Hiç olmadı. Ölü o.”

“Mevlüt, Nihan Kızılca Şeyma’nın cinayetini öğrenince ne yaptı?”

“Nihan Kızılca yok. Öldü o.”

Mevlüt’ün giderek bulanıklaşan zihnini yakalamak için acele ediyordu Suat. Adamı sarsmak, tokatlamak isteğini bastırarak ona doğru eğildi. Silahını yanına indirmişti.

“Mevlüt Luna nerede? Luna’yı ne yaptınız? Onlar gibi kaç kız daha var? Nerede tutuyorlar? Kim var bu işin başında? Söyle Mevlüt. Söz, seni kurtaracağım.”

Mevlüt’ün başı uyur gibi yana düşmeye başlayınca Suat boş bulunup kasaya göz attı. Orada bulabileceklerinden ümitle ayağa kalkarken karnına yediği darbeye dengesini kaybetti. Mevlüt başını Suat’ın midesine geçirmiş bağırarak onu yere sürüklüyordu.

İki elini de Mevlüt’ün boynuna geçirdi, tüm gücüyle sıktı. Aynı anda tekmesini adamın böğrüne yapıştırdı. Mevlüt boğuk bir inlemeyle üstüne düştü ve nefesi kesildi. Suat parmaklarını gevşetti. Mevlüt’ü üstünden attı, genç adamın üstüne çıktı.

“Bunu yapmayacaktın Mevlüt” dedi nefes nefese. “Şimdi canını yakma hakkım doğdu.”

Adamı kol altlarından kaldırıp sandalyeye oturttu. Yerde bulunduğu kablolardan biriyle el ve ayaklarını bağladı. Bir dolabın üstünde duran kirli bezi aldı ve Mevlüt’ün ağzına soktu.

“Bezle nasıl nefes alıyormuşsun bir görelim. İstersen nefes alma teknikleri de öğretebilirim sana.”

Kavgada yere düşen silahını aldı, Mevlüt’ün karşısına oturup bir sigara yaktı, ona doğru üfledi. Yüzü giderek bozaran adama dikti gözlerini. Az önce üzgün görünen pandanın gözleri yanıyordu şimdi.

“Haa anladım. Burnundan nefes alamıyorsun. Ama biraz dene canım. Çalış biraz.”

Mevlüt, bir şeyler söylemeye çalışır gibi homurdandı. Birden gırtlığına yükselen bir öksürme kriziyle sarsıldı. Suyun altında boğuluyor gibi sesler çıkarmaya başladı. Suat iki duman çektikten sonra adamın ağzındaki bezi çekti.

“Şimdi Mevlüt” dedi ağır ağır. “Bana bildiklerini anlat. Yoksa seni bu boklu bezle gebertirim.”

Mevlüt’ün inen çıkan göğsü, yüzüne yayılan eski grilik, sarsı-larak öne düşen başı, o baştan üstüne sıçrayan kan, adamın yarım kalan son nefesi... Mevlüt’ün sandalyeye bez bebek gibi çöken ölü bedeni...

Hepsi belki beş on saniye içinde oldu. Üstüne yağan kurşun yağmurundan kaçmak için masanın arkasına attı kendini. Silahını kurşun yağmuruna katkı olsun diye arka arkaya sıktı. Bir inleme duydu sanki. Botuna yerleştirdiği yedek yarı otomatik silahı yerinden çıkardı. Odaya dolan dumanın inmesini bekledi. Hiç ses yok. Sürünerek kapıya yöneldi. Kimse yok. Koridor boş. Silah önde o arkada ilerledi. Uzun ahşap masanın olduğu boşluğa gelince çevresini inceledi. Kapının arkasında ince kan lekeleri gördü. Sokağın başında bir motor çalıştı, gürleyerek uzaklaştı.

Suat belki de ilk defa merkeze bildiremeyeceği bir cinayetin ağırlığıyla motorun geride bıraktığı egzozun içine doğru yürüdü.

*Mavi noktanın durduğu yerdeyim.
Sıradan, sıkıcı, boyası dışında her şeyi eski bir apartman bu.
İsimsiz on tane kapı zili.
Metal kapının camları az önce silinmiş gibi saydam.
Eşikten geçince yeni bir ben doğacak.
Onun kadını değil, başka biri.
Yeni biri.
İki gündür işe gitmesini bekliyorum.
Bu adrese koşmak, yüzleşmek, bilmek için.
Hafta sonu sıkıntılı bir sessizlik içinde geçti.
Ameliyat iyi olmuş dedi
yalan söyleyerek.
Oramla ilgilenmiyor.
Görünen kısımlarım onun derdi.
Yatarken canımın yandığını gizledim.
Bu ona daha büyük bir zevk verebilirdi.
Arada ona gelen mesajları, telefon numaralarını izledim.
Sıfır'dan hiç haber yok.
Nereye gitti iki gün önce?
Bu kimliksiz apartmanda kiminle buluştu?
Eve gelmediği zamanlarda burada mı kalıyor?
Başka evler de var mı?
Öğreneceklerimle ne yapacağım?
Ona karşı kullanacak mıyım bilmiyorum.
Sadece ekrandaki mavi nokta gibi
sanal bir âlemin kişiliğiz sinyaliyim.
Oyunun içindeki seviyeleri aşmaya çalışan
bir işaret.
Telefonum çalıyor.
O arıyor.
Bu akşam eve gelmeyeceğim diyor.*

*İş yemeği.
En anlayışlı sesimle kabul ediyorum.
Şimdiye kadar hep kabul ettim.
Az sonra bu kapıdan geçince olacakları
kabul edeceğim gibi.*

Eve vardığında Beren onu kapıda bekliyordu. Suat'ın halini görünce öne atıldı. Ceketinin kolu yırtılmış, siyah kotunun dizleri parçalanmıştı. Üstünden şiddetin kötü kokusu yayılıyordu. Ağarmaya yüz tutmuş sarımtırak göğün altında iki kadın birbirine baktı. Suat kolunu kaldırınca Beren ona doğru koşup sarıldı. Küçük bir kız çocuğunun bir yetiskine sarılabileceği gibi. Suat'ın kolu Beren'in omzunda, avludan içeriye girdiler.

Evin girişinde ayakkabılarını çıkarırken yüzünü buruşturdu Suat. Kandan tenine yapışmış çoraplarını sıyırdı. Pantolonunu indirdi, üstündekilerden kurtulup banyoya yöneldi. Beren sessizlik içinde izledi amirini. Yıllardır birlikteymişler, aynı evde aynı dertleri yaşamışlar gibi sessiz bir anlaşma vardı aralarında. Suat banyodayken Beren yukarı çıktı, çayı koydu. Sıradan bir sabaha uyanan iki kişinin kahvaltıya hazırlanması gibi.

Dolaptaki birkaç parça kahvaltılığı masaya yerleştirip çayları bardaklara doldurduktan sonra sandalyeye oturdu. Amirinin neden telefonları açmadığını, mesajlarına yanıt vermediğini sormasına gerek yoktu. Anlatacaktı nasılsa. Banyodan gelen su seslerini dinledi. Musluğun kesilmesini, kapının açılmasını, Suat'ın yürümesini, dolapların açılıp kapanmasını, bir süre sonra ahşap merdivenin inlemesini... Sofada ona parlak gözlerle bakan amirini görünce ayağa kalktı.

"Çay yaptım" dedi özür diler gibi.

Suat Beren'in karşısına oturdu, çayı eline aldı, tüten sıcak sıvıyı dudaklarına götürdü. Dumanlı bir yudum aldıktan sonra bardağı

tabağına yerleştirdi. Kafasında döndürdüğü şeyleri taşıyamıyor-muş gibi ellerini şakaklarına dayadı. Bir süre öyle kaldı.

“Artık sona yaklaşıyoruz Beren” dedi bezginlikle. “Bu dosya-nın içini doldurmanın zamanı geldi. Çevresinden dolaşmanın an-lamı kalmadı.”

Beren Suat’ın aklından geçenleri okumak ister gibi dikkatle baktı amirine. Gece olanları sormamak için kendini zor tutuyordu. Heyecanıyla nazlı bir hayvanı ürkütmek istemeyen bir avcı gibi.

“Nerede şu not defterin?”

Beren yere bıraktığı sırt çantasını aceleyle açtı, içinden not def-terini ve kalemini çıkardı, yeniden masaya oturdu.

“Şimdi sana anlatacağım her şeyi not edeceksin. Hatta sesimi kayda al. Her detayı yaz. En başından beri olanları. Bütün konuş-maları, bütün emirleri, bütün adımları ve isimleri açık açık yaza-caksın. Bir tek senin ve korsanın ismi hariç. Bir öykü yazar gibi anladın mı? Hiçbir şeyi atlamayacağız. Her şeyi kayda alacağız.”

Beren başını usulca salladı.

“Amirlerimiz için mi?” dedi Suat’ın çayını içmesini fırsat bi-lerek.

“Hayır Beren” dedi. “Asıl hizmet ettiğimiz kişiler için, halk için. Öyküyü benim ağzımdan bir itiraf ya da ifade şeklinde yaza-caksın. Sonra bu kayıtları çok gizli bir yere saklayacaksın. Eğer ben geri gelmezsem sana verdiğim isme göndereceksin kaydı.”

“Geri gelmezseniz mi? Nereye gidiyorsunuz komiserim?”

“Bu işin dibine inmem gerekiyor. Dokunulmaz katillerle yüz-leşmeliyim. Sürekli arkama bakarak yaşayamam Beren. Bunun be-delini kim, nasıl ödeyecek emin değilim daha. O yüzden dönmez-sem söylediklerimi yap.”

Beren’in dudakları titredi.

“Komiserim. Bunu Büro amirine anlatsak? Ya da Selim Komiser’e? Ekip olmadan kendinizi tehlikeye atmanız bir intihar.”

Suat çayının dibindeki son yudumu da yuttu.

“Kimseye söylemeyeceksin Beren. Anladın mı?”

Suat’ın gözleri yanıyordu. Altdudağı hafifçe titredi, titreme bardağı tutan eline geçti.

“Kimse yardım edemez bana. Sadece engellerler. Boşluğa düşerken bir iki kişinin yakasını yakalayıp aşağı çekersem ne âlâ” dedi sakinliğine kavuşarak. “Emirlerimi birebir yerine getirmeni istiyorum. Tereddüt yok, korkmak yok, kaçmak yok, anlaştık mı? Ancak o zaman bir şansımız olur.”

Beren başını salladı. Kalem tutan elinin titreyişini Suat’ın görmediğini umuyordu.

“Amirim?” dedi bir anda aymış gibi. “Bana mesajınız neydi? Gece beni hemen ara demişsiniz? Aradım ama ulaşamadım. Ne söyleyecektiniz?”

Suat yerinden kalktı, siyah tişörtünü siyah eşofmanının beline soktuktan sonra gülümsedi.

“İfadem iyi saklamak dışında bir görevin daha var Beren. Oya Camcı esrarını da sen çözeceksin. O kadınları bulacaksın. İyi bir polissin sen.”

Suat Beren’in omzunu hafifçe sıktı, sofadaki divana sırtüstü uzandı, ellerini göğsünde kavuşturdu ve günah çıkarır gibi en baştan anlatmaya başladı.

Apartmanın kapısında dikilen Beren'in nabzı boğazında atıyordu. Sanki biri canlı bir kalbi gırtlığına yerleştirmişti. Kısa, kesik nefeslerle heyecanını yatıştırmaya çalıştı. Zile basmadan önce hırsız gibi çevresine bakındı. Akşamın tekinsiz bir saatinde kötü haber getiren bir alıcı gibi. Suat Komiser'in ona verdiği silah sırt çantasından beline batıyordu. Kendi silahını kullanmaktan bilinçli olarak kaçınıyordu. Silah taşımayı sevmiyordu. Masasının çekmesindeyken ya da evdeki giysi dolabının altındayken bile silahın varlığı rahatsız ediyordu onu. Akademi'yi bitirmesi gereken koşullardan biri olarak görmüştü silah eğitimini. Şimdi bittiğine göre tercihlerini ona göre yapabiliirdi.

"Kendi silahını alma" diye tembihlemişti Suat Komiser.

Ona yarı otomatik bir silah verirken "Bunun kaydı yok. Eğer ateşlemek zorunda kalırsan hemen orada bırak. Yanına alma" demişti.

Suat Komiser'in kendisini korumak istediğini biliyordu. Ancak ondan istediği iş için silaha gerek olmayacağını düşünüyordu. En azından bunu umuyordu. Eline giren kramplardan kurtulmak için parmaklarını esnetti, yumruğunu sıktı. Bunu birkaç kez tekrarladı. Aynı düelloya hazırlanan bir kovboy gibi.

Suat Komiser anlattıkça aldığı notlar bir suçlunun itirafına dönüşmüştü. Nihan Kızılca'nın telefonunu alarak delilleri saklaması, bir bilgisayar korsanıya polis sistemine girmesi, emniyet amiri Kadri Özer'in talimatlarına aykırı hareket etmesi... Bunların tek biri bile Suat Komiser'in polislikten atılmasına, hatta hapse gitmesine yeterdi.

Öte yandan Kara Nezo'nun Eren Can Karan'la alakası da karanlık işlere işaret ediyordu. Tepeden birilerinin bu izleri kapatmak için pek çok cinayeti göze alacağına kuşku yoktu. Suat Zamir asla başaramayacağı bir misyonun çoktan gözden çıkarılmış askeri gibi hareket ediyordu. Bir çeşit feda operasyonu.

Beren'in yazdıkça not defteri patlayıcı bir düzeneğe dönüşmüş, ellerini yakmıştı. Telefonuyla da ses kaydı almıştı. Kayıta pek geçmeyen isim kendisinininkiydi. Başlarda "Komiser yardımcısı Beren Bahar ile başladığımız soruşturma" cümlesi dışında kendisine atıf da yoktu. İtirafa göre Suat Zamir bu gizli soruşturmayı kendi inisiyatifiyle başlatmış, bunu üstlerinden ve meslektaşlarından gizli tutmuş, sonra da... Sonra... İşte sonrası Beren'i endişelendiriyordu. Bu defter ancak ölmeye giden bir kadının itirafnamesiydi. Ancak o öldükten sonra inandırıcılığa kavuşacak bir belge. Ölü bir kadının yazdıklarından kimse kuşku duymayacaktı.

Ağlamamak için dudaklarını ısıra ısıra tüm gün boyunca not almıştı Beren. Divana kara bir kedi gibi uzanmış amirine sarılmamak, ona gitmemesi için yalvarmamak için zor tutmuştu kendini. Onun soğukkanlılığı, yaklaşan tehlikeyi kabullenışı Beren'i isyana sürüklüyordu. Suat Zamir'in öfkesi öyle büyüktü ki, birileri cezalarını bulsun diye kendini yok etmeye hazırlanıyordu.

Şimdi sıcak bir akşamda tanımadığı bir kadının kapısında dikildiğinde duyumsadığı heyecandan da hoşnut değildi. Merak her zaman tatmin edilebilir bir şey değildi çünkü. Sonsuza kadar merakın peşinde sürüklenebilirdi insan. Suat Zamir'in onu bir kez daha korumak için buraya gönderdiğinin de farkındaydı. Polisçilik öğretiyordu ona. Tehlikenin ona sıçramasını engellemek istiyordu.

Terleyen avuçlarını pantolonuna sürdükten sonra bir nefes alıp uzun uzun bastı zile. İsimsiz zildeki numaradan emindi.

Titrek bir ses "Kim o?" dedi.

"Benim" dedi Beren kendi evine gelmiş gibi.

"Sen kimsin?" diye devam etseydi ne yanıt verecekti emin değildi. Ama sorunun devamı gelmedi. Hemen açıldı kapı. Merdivenleri tırmanırken üstüne gelen sakinlik korkuttu onu. Her şey

kontrolü altına girmiş gibiydi. Sanki sanal bir oyundaki karakteri uzaktan yönetiyordu. Tuşlara bastıkça hareket eden bir kukla.

İkinci kattaki kapıya vardığında aralık olduğunu gördü. Karşı daireden bangır bangır akşam haberleri yayılıyordu apartmanın içine. Fırtınanın etkileri tüm yurttan hissediliyordu. Vatandaşlar devletin sağladığı afet fonundan yararlanmak için kurumlara hücum etmişlerdi. Bir adam paniğe gerek olmadığından söz ediyor, devletin halkın yanında olduğunu söylüyordu.

Kapıya yaklaşp içeriyi dinledi. Bir ses duydu. Birisi dua ediyor gibiydi. Sözleri anlaşılmayan bir dua. Hayır dua değil. Şarkı mırıldanıyordu birisi. Kapıyı itti, içeri girdi. Loş antrede kararsızlıkla bekledi. Sol tarafta iki kanatlı camlı kapı da aralıktı. Ona doğru bir soğuk hava dalgası süzüldü. Klima. Mırıldanma kesildi. Ayak sesleri. Kapı aralığı genişledi.

Elinde örgü yumağı, saçları topuz, yüzü makyajlı, döpiyes giymiş şık bir kadın duruyordu karşısında. Aynı kadın.

“Kocam beni öldürdü” diye polise ihbarda bulunan kadın. Oya Camcı!

Dakikalarca birbirimize baktık.
Çok eskiye gömülmüş bir tanıdığı
yeniden hatırlamak ister gibi.
Yarım metre ötemde duruyor,
bana merak ve hayranlıkla bakıyor
Arada azan bir nefretle
Ama hareket etmiyor.
Sanki dokunsa uçup havaya karışacakmışım gibi.
Benzerliği görmemek için kör olmak lazım.
Gözlerin kıvrımları,
yanakların yüksekliği,
alındaki hafif çıkıntı,
burnun dikey inişi.
Bir anlığına titrek elini yüzüme uzatıyor,
ama sonuna kadar gitmiyor.
Eli havada, tereddütte...
Duvarları, rafları kaplayan resimlere bakıyorum
Hep ben, hepsi ben...
Genç ve güzel.
Kumral saçları omuzlarına düşen,
badem gözlü, hokka burunlu, gül dudaklı bir kadın.
Hep aynı kadın.
Konuşsak büyü bozulacak biliyorum.
Sorularımı sıralasam yanıt verebilecek mi?
Oysa her şey çok açık.
Onun başka zamana ait yüzünde
tutsaklığın korkusu var.
Bir yandan resimlerde kalan güzelliğin verdiği gurur.
Şimdi yeni kendisiyle karşılaşmasında
tuhaf bir tatmin.
Gözbebeklerinin karası bütün gözünü kaplıyor.

İki kara delikten bakıyor bana.
"Memnun oldum" diyor düğmesine basılmış gibi.
"Çay yapmıştım, içer misin?"
Sadece onu izliyorum.
Üstündeki pahalı giysileri,
boynundaki incileri,
naylon çoraplarını,
deri pabuçlarını...
Yanımdan uzaklaşırken aniden arkasına dönüyor
Sen yeni Oya'sın diyor
Ve göz kırpmıyor bana...

Şef! Şef! Şef!

Bunu gözden kaçırdığına inanamıyordu. Genç bir polise önemli bir delili teslim etmek kendi hatasıydı. Tek tek aramalıydı numaraların hepsini. Nihan Kızılca'nın büyük olasılıkla sahte isimlerle dolu rehberinde sadece bir düzinesi önemliydi. Mevlüt'ün söz ettiği büyük adamlar ve o büyük adamlara hizmet eden suçlular.

Kara Nezo'yu irkiltmek, mezarından çıkan bir kadınla korkutmak için oynadığı oyunda da bir adım gerideydi. Hep bir adım geride. Ne cinayetlere ne intiharlara ne de kurtuluşa yetişebiliyordu. Nihan Kızılca'nın telefonunda Kara Nezo'nun cep numarasını tuşladığında karşısında belirdi harfler.

Üç keskin harf. Şef!

Nihan Kızılca'nın, Eren Can'ın, Mevlüt'ün, Şeyma'nın, Luna'nın şefi. Çarkın dönmesini garantileyen, yukarıdakilerle teması sağlayan hayati parça. Nihan Kızılca'nın telefonunda yazılı bir şeyin olmaması tesadüf değildi. Son mesajı silmeye vakit bulamadan öldürülmüştü. Neden? Kimin rahatını kaçırmıştı Nihan Kızılca?

Nihan Kızılca'yla buluşmaya gelen Kara Nezo'nun kapıdaki gölgesini hayal etti Suat. Kadının sağ şakağına dayadığı silahın tetiğini çeken, eldivenlerini çıkardıktan sonra dışarı süzülen bir gölge. Kara Nezo yaptıysa bunu sadece keyif için yapardı. Kendisini tehlikeye atmasına gerek yoktu. Gölgenin yerine Eren Can'ı koydu. Yılan gibi içeri süzülen, Nihan hiç beklemezken kafasına sıkın, üstüne tüküren bir katil.

Selim'in olay yerinde ulaştığı izleri ve delilleri incelemek isterdi. Yüzleşmeye bütünüyle çıplak gitmemek için. Zayıf da olsa

bir iki kozu yüzüne sallayabilmek için. O noktada değillerdi. Hukukun tarafsızlıkla işleyeceği, adaletin yerini bulacağı noktadan çoktan sapmışlardı. Kız çocuklarını güçlü adamlara peşkeş çeken bir çetenin çingiraklı ucundaydı. Orada adalet değil ancak zehir bulunabilirdi. Mesajı atalı bir dakikayı geçmemişti.

"Kırmızı Pazartesi" yazmıştı mesajında. Kara Nezo'nun geçmişinden bir kod. Nihan Kızılca'nın telefonunun Suat'ta olduğunu tahmin ediyor olmalıydı Kara Nezo.

Kırmızı Pazartesi. Bu kör düelloda elindeki tek koz. İçinde ne olduğunu bilmediği bir kutu. Bir blöf. Neyi temsil ediyordu Kırmızı Pazartesi?

Gözlerini ayırmadan ekrana baktı. Botları ayağında, silahı belinde, sinirleri parmak uçlarında, bekliyordu. Ya yanıt gelmezse? Yazılı bir iz bırakmanın risklerini iyi biliyordu Kara Nezo. Ama kimin umurundaydı? Çoktan kazanılmış bir oyunda ufak bir detaydı Suat Zamir. Silinmesi gereken bir virgül.

Telefon çın edince ayağa kalktı. Gelen mesajın üstüne bastı, iki kere okudu.

Mavi Turna/Haliç.

Neydi bu şimdi? Mavi Turna ismini telefonun arama motoruna yazdı, bekledi. İlgisiz bir sürü sayfa açıldı karşısında. Haliç kelimesini ekledi, bekledi. İlk sonuç bir lokantaydı. Alttakiler, Haliç'teki benzer aramalar. Birinci sonuca geri döndü. Mavi Turna isimli lokantanın üstüne tıkladı. İstanbul'da yüzlerce balık lokantasından biriydi. "Mezeleri müthiş" yazmıştı biri yorum bölümüne.

Lokantanın ismini ve adresini Beren'e yolladıktan sonra dışarı fırladı. Geceye sinen sıcak hava yüzüne nemli bir el gibi yapıştı. Arabasına atladı ve gaza bastı. Çakarları sayesinde 20 dakika sonra adresteydi. Lokanta çoktan kapanmış, kapının üstünde asırlı mavi neon ışıkları süzülen bir kuş şeklinde tasarlanmıştı. Mavi beyaz boyalı ön cephenin pencerelerinden içeriye seçmeye çalıştı. Az ötede engelli park yerine arabanın önce kışını, sonra burnunu soktu.

Lokantaya doğru yürüdü, iki elini siper ederek camdan içeri baktı. Kapıyı denedi. Pencereleri denedi. Binanın arkasına yürüye-

rek başka bir giriş olup olmadığını kontrol etti. Mavi Turna çoktan uçup gitmişti.

Kara Nezo'nun sarkık gıdısını titrete titrete ona güldüğünü hayal etti. Amacı Kara Nezo'dan intikam mı almaktı, yoksa bir suç çetesini ortaya çıkarmak mı artık emin değildi. İki öfke üst üste binmiş, pis kokulu bir zebaniye dönüşmüştü içinde. Onu yenmeden nefes alamayacağını hissediyordu.

Yeniden lokantanın önüne geldi. Bir kez daha baktı içeriye. Yanından geçen birkaç araba korna çaldı ona. Bir tanesi yavaşladı. Camı indiren kirli sakallı, kel herif iştahla Suat'a baktı.

"Ne kadar?" dedi sırtarak.

Suat belinden silahını çıkardı ve adama doğrulttu.

"Benimki 20 santim. Seninki ne kadar?"

Adam cıyaklayan gaz pedalına basıp yanından uzaklaştı. Suat lokantanın önünden ayrıldı. Caddenin karşısına geçtikten sonra bir kez daha baktı arkasına. Lokantanın ne içinde ne de çevresinde hareket vardı.

Haliç'in sularını izledi bir süre. Kara Nezo'nun blöfünü yutmadığını, ona oyun oynadığını düşündü. Ama Suat'ın her adımını takip edeceğini, ensesinden inmeyeceğini gayet iyi biliyor olmalıydı. Üstelik Suat'la yüzleşmeyi en çok isteyen kendisi değil miydi?

Suyun kıyıya vuran ufak dalgaları çamurlu bir iz bırakıyordu duvarda. İri bir martı ona yan yan baktı, yiyecek olmadığına kanaat getirip havalandı. Küçük kayıkların üstünden uçup gerideki teknenin tepesine kondu. Kuşu izlerken aradığı şeyi birden gördü. Kaptan köşkünün karanlığında тұruncu bir alev yanıp söndü. Biri onu izliyordu. Martı bir çığlık basıp yükselerek gözden kayboldu.

Suat kaptan köşkündekinden özenip bir sigara da kendisi yaktı. Geride manzarayı izlemek için konulmuş banklardan birine oturdu ve bir ağacın yarı karanlığına saklandı. Nabzı hızlanmıştı, ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Sigarasını acele etmeden içerken yan gözle tekneyi inceledi. Eğer ağaçların gövdelerini siper ederse on metre kadar o yöne doğru ilerleyebilirdi. On metreden sonra üstüne ateş açılmayacağını bilemezdi. Diğer seçenek de yü-

zerek arkadan dolaşmaktı. Buna değmeyeceğini düşündü. Geleceğini biliyorlardı. Ön taraftan yaklaşmayı ve dövüşmeyi seçti.

Sigarasını içerken dolanırmış gibi yaklaştı tekneye. Arka güvertenin camlı kapısı aralıktı. Deniz babalarından birine sıçradı, parmaklarının ucunda yükseldi, teknenin kenarına tutunarak yukarı tırmandı. Bir tanker Boğaz'da yönünü kaybetmiş kara bir balina gibi ilerliyordu. Düdüğü üç kere öttü.

Suat kapıyı kaydırды, içeriye süzüldü. Soğanı bol bir kebab kokusu sinmişti içeriye. Üstüne sigara ve bira içilmişti. Silahını çıkardı ve öte yakanın ışıklarının aydınlattığı kadarıyla boş salonda ilerledi. Bu, özel davetler ve eğlenceler için kiralanan teknelerden biriydi. Kenarlara yığılmış beyaz sandalye ve katlanmış masalardan, pencerelere asılmış beyaz süslerden en son bir düğüne ev sahipliği yaptığı anlaşılyordu. Bu gece Kara Nezo'nun düğününe davetliydi.

Teknenin önüne doğru bir iki adım atınca durdu. Birisi hırıltılı bir ses çıkardı, sonra sustu. Teknenin ön tarafında aşağı inen merdiveni gördü ve silahın namlusunu oraya çevirdi. Biri ona yol gösteriyormuş gibi öksürdü bu defa.

Kara Nezo!

Dar merdivenin ilk basamağına adımını attığında ensesine bir şey indi. Ağır ve keskin bir şey, Sendeledi. Elindeki silah aşağıdaki karanlığa uçtu. Eğilerek arkasını döndü ve yumruğunu savurdu. Yumruk boşluğu öptü. Kafasına yandan inen diğer darbede iyice sersemledi. Acı duymadı bile. Kolları yana açık, karanlığa bıraktı kendini.

“Hoş geldin evladım. Çay içer misin?” dedi ona gülümseyerek bakan kadın. “Biraz geç saatte yollamışlar. Yalnız mı geldin? Nerede o Afacan?”

Oya Camcı Beren’e doğru bir iki adım attı, sırt çantasını almak için uzandı.

“Zahmet etmeyin. Bende kalsın” dedi Beren girdiği oyunu bozmadan. Oya Camcı’nın gözlerinde delilere has bir parıltı vardı. Hiç sönmeyen, hayatın sırrını çözdüğüne emin bir parıltı.

“Aç mısın? Türlü yaptım bugün. Ama siz çocuklar hamburger, tost falan seversiniz.”

Beren’in karşısında merkeze gelen kadından bambaşka biri vardı şimdi. Yıkılmış, korkmuş, kayıp bir kadının yerine anaç, sevecen, kendinden memnun bir kadın gelmişti. Arkadaki sehpa duran ilaç kutuları gözüne çarptı Beren’in. Deliller.

Salonun kapısında bir süre dikildikten sonra Oya Camcı elini serinliğe doğru salladı.

“Eee girsene. Ben de odanı hazırlayayım.”

Beren, sırt çantasını kucaklayarak odaya girdi. Renkli ve siyah beyaz fotoğraflar bir duvarı tamamıyla kaplamıştı. İrili ufaklı çerçeveler dev bir televizyon ekranı boyutundaki bir portrenin çevresine yerleştirilmişti. Dev portreden kumral, gür saçlı bir kadın başını hafifçe yana eğmiş, ihtiyatlı bir gülümsemeyle objektife bakıyordu. Kadının tatlı kahve gözlerinden sevinç okunuyordu. İyi bir haber almış birinin heyecanı ve iç kıpırtısı. Siyah beyaz portreden hafif makyajı seçilebiliyor, şekilli yüzünün kıvrımları ışık tezatlarıyla belirginleşiyordu.

Çok güzel bir kadındı. Güzel olduğunu bilen, bununla gurur duyan bir kadın. Diğer çerçevelerde aynı kadının farklı açılardan farklı yerlerde resimleri vardı. Neredeyse hepsi portreydi. Bir tanesinde deniz kıyısında siyah bir bikini içinde gözlerini kısmış, fotoğrafı çeken kişiye gülerek bakıyordu. Dolgun, şekilli, genç bir vücut. Otuzlarının başında güzel bir kadının tatili.

Büyülenmiş gibi yerine saplandı Beren. Bu kadını tanıyordu. Az önce içeriye giden kadından izler gördü. Yüzü estetikle değişse de onu hatırlatan bir şey. Ama asıl tanıdığı kadın başkasıydı. Bu kadın Suat Komiser'le evine gidip sorguladıkları Oya Camcı'nın ta kendisiydi!

Elleri titreyerek sırt çantasını açtı, amirinin verdiği silahı aceleyle alıp gömleğinin altına sokuşturdu. Biri yaşlı, diğeri genç iki Oya Camcı. Kendisini bekliyor görünmesi, Afacan diye birini sorması... Genç aklı yüreğinden yükselen korkuyla iyice karıştı. Arka cebindeki telefonu çıkarıp tüm duvarların fotoğrafını çekti hızlıca. Sonra sehpa duraan ilaçların kutularını çekti. Sonra iki divandan birine oturup bekledi.

Oya Camcı'nın onu her kim sanıyorsa öyle sanmasının şimdilik iyi olacağını düşündü. Birileri gelene kadar alacağı bilgiler ve açıklamalar ilgilendiriyordu onu. Kendini buna inandırmaya çalıştı.

Az sonra salonun kapısı açıldı. Oya Camcı elinde bir tepsiyle içeriye girdi.

"Bu sıcakta da çay içilmez ki, limonata yaptım. İçersin değil mi?" dedi sevimli bir anne rolünde.

Beren, ona uzatılan tepsideki puslu içeceğ e uzandı aldı. İçeceği dudaklarına götürdü, acımtırak bir tadı vardı.

"Adın ne senin bakayım?" dedi Oya Camcı, tekli koltuğ una otururken. Sehpaya bıraktığı örgü ve şişlerini aldı, yumağı kucağına yerleştirdi ve tıkr tıkr birbirine çarptı şişleri.

"Bahar" dedi Beren, soyisini kullanarak.

"Sen de pek gençsin. Hep gençler geliyor buraya. Güzel şey gençlik. Yeniden genç olmak için neler vermezdim."

Beren usluca başını salladı. Gençliği, ıskaladıkları bir idealden

öte göremeyen yaşlıların tipik yaklaşımına başka zaman olsa karşı çıkardı. Şimdi sadece dinleyip başını sallayacaktı.

“Gördün mü fotoğrafları? Bak duvarlara. Hepsi benim. Ne kadar güzelim değil mi?”

Beren kadının yanan gözlerinden bu soruya verilebilecek tek cevabı hemen okudu.

“Evet çok güzelmişsiniz. Yani çok güzelsiniz” dedi kısık sesle.

“Öyleydim. Hep çok güzel oldum. Ama güzellik gençlikte değerli. Yaşlanmak berbat bir şey Bahar. Sakın yaşlanma anladın mı beni? Sakın. Yoksa benim gibi atılırsın.”

Kadın haykırışındaki acıyı geçiştirmek için yutkundu.

“Bana yaşılanıyorsun dediler. Artık eskisi kadar güzel değilsin. Şurayı değiştir, buranı düzelt. Güzel kalmak için hepsine katlandım. Derimi kestiler, yağlarımı çektiler, kemiklerimi parçaladılar. Her acıya güzel olmak için katlandım. Sonra... Sonra ne yaptı dersin?”

Beren önce kadının elindeki şişlere, sonra yüzüne baktı. Estetikli maskesinin altında acı çeken, pişman, yapayalnız bir kadın gördü. Tüm çabaları boşa gitmiş bir kadın. Terk edilmiş bir kadın.

“Beni attı Bahar. Beni eskimiş bir oyuncak bebek gibi attı. Yeminler ettiği aşkı söndü. Daha genç, daha güzel bebekler için beni harcadı. Ama artık kimseyi harcayamaz, çünkü baktık çaresine.”

Kadın kıkırdadı. Beren tüm cesaretini toplayarak sordu.

“Kim? Kim attı sizi?”

Kadın kâbustan uyanmış, karşısında onu ilk defa görüyor gibi Beren’e baktı.

“Sen kimsin?” dedi hayretle. “İçeri nasıl girdin? Kim gönderdi seni?”

Beren telaşla bardağını sehpa koydu, sakın kalmaya çalışarak oyunu sürdürdü.

“Afacan’la geldik. O aşağıda bıraktı beni, işi varmış yukarı gelmek istemedi.”

Oya Camcı’nın gözlerindeki kuşku bulutu yavaş yavaş kayboldu.

“Evet Afacan. Öyle birini tanıyorum. Buraya kızlar getiriyor. Bir süre kalıyorlar sonra alıp götürüyor. Ben yalnız kalmayayım diye yapıyor bunu kocam. Kocamı tanır mısın?”

Oya Camcı son cümleyi şen şakrak söylemişti. Kocasını çok seven, onunla gurur duyan bir kadın gibi. Beren hayır anlamında başını salladı.

“Kocam harika bir erkektir. Çok güçlüdür. Çok mühim adamdır. Gizli işler yapar. Kimseye söyleme bak. Bu bir sır.”

Kadın tiz bir kahkaha attıktan sonra örgüsüne döndü ve şarkısını mırıldanmaya devam etti. Beren davul gibi çarpan yüreğinin sesini kulaklarında duyuyordu. Açılmaya hazır büyük bir keşfin gücüyle titredi.

“Afacan” dedi boğazından gelen bir sesle. “Kaç tane kız getirdi buraya?”

“Çoook. Sayısını bile unuttum. Küçücük kızlar. Senin gibi çıtı pıtı kızlar. Bazıları kir pas içinde gelirdi, yıkar, paklar giydirdim onları. Çok güzel giysilerim var benim biliyor musun? Hepsi pahalı markalar. Ama eski moda buluyor gençler. Yırtık pırtık şeyler giyiyorlar. Chanel ya da Dior’un yerini tutabilir mi o çaputlar?”

“En son getirdiği kızı hatırlıyor musunuz? Nasıl biriydi? Ko-nuş-tunuz mu?”

Oya Camcı düşünür gibi örgüsünü kucağına bıraktı. Gözlerini kapıya dikti, bir süre öyle kaldı.

“Hatırlayamadım. Dedim ya çok gelen var buraya. Hiç yalnız kalmıyorum. Gençler gençleştiriyor beni. Bazen de çok kızıyorum onlara gençliklerinin değerini bilmiyorlar diye. Kendilerini cam-lardan atıyorlar. Öyle dedi öteki.”

Beren boğazına yerleşen yumruyu ittirmek ister gibi birkaç kez yutkundu. Bunu yalnız sürdüremeyeceğini düşündü, destek almalıydı. Kadın tehlikeli görünmüyordu ama söyledikleri doğruysa tehlike her an kapıda bitebilirdi.

“Tuvalete gidebilir miyim? Ne tarafta acaba?” dedi zaman kazanmak için.

“Koridorun sonundaki kapı. Ama dikkat et bebeği uyandırma. Çok yorgun. Geldiğinden beri uyuyor. Arada Afacan gelip iğne yapıyor ona iyileşsin diye. Bırak uyusun tamam mı güzelim? Sonra gel, kahve içelim. Daha konuşacak çok şeyimiz var.”

Beren bacakları zangır zangır titreyerek ayağa kalktı. Sırtındaki

soğuk terler belindeki silahın kabzasına akıyordu. Avuçlarının terini bacaklarına silerek salondan çıktı. Uzun ve loş koridora adımını attı. Lastik gibi uzadı boşluk önünde. Sol tarafta mutfak, çaprazında çekyatlı bir oda, ilerisinde bir yatak odası, sol tarafta başka bir oda ve banyo. Banyonun hemen yanındaki odanın kapısı kapalıydı. Önünde dikildi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Kulakları uğuldadı. Yapması gereken şeyin ne olduğunu iyi biliyordu. Kapı tokmağını indirirken derin bir nefes aldı, kapı açılırken nefesini verdi.

Tek kişilik yatakta cenin pozisyonunda kıvrılmış yatan kişiyi gördü. Açık kumral saçları yüzünü kapatıyordu. Küçük elleri, küçük ayakları, incecik bir bedeni vardı. İçeriye süzüldü. Dışarıdan gelen cılız ışıktaki ona doğru ilerledi. Üstüne eğildi. Eliyle kumral saçları geriye attı. Soluk yanaklarına yayılmış çilleri gördü. Ağzından kontrol edemediği bir “Hiiiiii” çıktı. Çabucak arkasına dönüp baktı.

Luna’nın göğsü, bir karabasanın içine hapsolmuş gibi seyrekleşen nefeslerle inip kalkıyordu.

*Her fırsatta buraya geliyorum.
En baştan anlattırıyorum ona.
Aynı masalı anlatan bir anne gibi
usanmadan, hiçbir detayı atlamadan,
her seferinde yenilerini ekleyerek anlatıyor.
Onun öyküsü bu.
Sonu kötü biten peri masalı.
Devlerin, cadıların, cücelerin değil,
insan kılığındaki canavarların öyküsü.
Bir varmış bir yokmuş,
Bir şehirde dünya güzeli bir kız yaşarmış...
O kıza biri âşık olmuş.
Kız da kendisine âşık olunmasına âşık olmuş.
Güzelliğine tapılmasına, kraliçe muamelesi görmesine...
İdeal kadın tahtına kurulmasına.
Hep genç, hep güzel...
Hep arzu edilen.
Ona tapan gençle evlenmişler.
Dünyanın en güzel günlerini yaşamışlar.
Murada ermişler.
Mevsimler, yıllar o muradı kemirmeye başlamış.
Bir sabah gözlerinin kenarındaki kırışıklıklara
bakarken yakalamış adamı.
Onun gözlerindeki sıkıntıyı okumuş.
Aynaya koşmuş.
Başka bir kadın ona bakıyormuş.
O çok güvendiği genç kadın terk etmiş vücudunu.
Geri gelmesi için ağlamış, nafile.
Makyajla, kremle, losyonla saati geri çevirmeye uğraşmış.
Nafile.
Bir akşam adam ona fikrini açmış.*

*Ve hayatlarının yeni sayfasını.
Çok iyi doktorlar var demiş,
ufacık zararsız bir ameliyat.
Hep genç ve güzel kalmanı istiyorum.
Senin için, bizim için, aşkımız için.
Ameliyat masasına yatarken öyle sayıklamış,
aşkımız için.
Göz kenarındaki kırışıklıklar, elmacıkkemikleri,
dudaklar, burun, çene, boyun,
memeler, karın, kalça...
Gençliği yakalamak için
kesilen etler, dikilen dokular, gerilen deriler.
Onun âşık olduğu kadını yeniden bulabilmek için
beyhude et ve yürek ağrısı.
Sonra buna dönüştüm işte diyor bana
zarif parmaklarını yüzüne doğru tutarak.
Bir ucube, yaşlı bir cadı.
Aynalarda sadece bir yaratık görüyorum.
Parça parça dikilmiş bir yaratık.
Efendisi tarafından zindana kapatılan bir yaratık.
Aynasız bir mahzende mutlu bir yaratık.
Yanağına inen gözyaşlarını ben siliyorum.
İç çekiyor.
Sonra nefretle bakıyor bana.
Sen diyor, sen benim yerime geçtin.
Beni sende yeniden yaratmış.
Bak aynı yüz, aynı gözler, aynı yanaklar, aynı dudaklar.
Duvardaki fotoğraflara bakıyorum.
Yıllar önce çekilmiş fotoğraflardaki bana bakıyorum.
Doktora verdiği talimatları, gözleri nasıl istediğini anlatışını
dudakların kıvrımlarını tarif edişini.
Sakladığı fotoğraflardan doktorlara
istediği kadını sipariş edişini.
Hepsini biliyorum artık.
Sevdiği kadının klonuyum ben.*

Bana dünyayı vaat ederken, hediyelere boğarken,
iyi bir gelecek, rahat bir yaşam sunarken
ödememi beklediği bedel için bir kobayım.
Ben başka bir kadının
piyasaya sürülen ikinci versiyonuyum.
O anlatıyor, ben dinliyorum.
İlaçlarını almadığında girdiği sinir krizlerinde ben yanımdayım.
Her fırsatta buraya kaçıyorum.
Onun dizinin dibine.
Canlı canlı yok ettiği bir kadının yoldaşayım artık.
Yüzü, hayatı, kimliği kayıp bir kadının.
Çünkü kaderimiz ortak.
Derimizden çıkış yok.
Kalbimiz ve aklımız hapis.
Bir bedel ödenmeli.
Bedel ödeyenler bedel ödetmeli.
Aklının açık olduğu bir öğleden sonra
planımı anlatıyorum ona.
Dinlerken gözleri çakmak çakmak yanıyor.

Boynuna akan ılık sıvıya dokunup kokladı. Kanın metalik kokusu. Gözlerini açmadan önce çevresindeki sesleri dinledi. Martı çığlığı, uzakta bir gemi düdüğü, yakında bir motorun pır pırı. Hâlâ tekne. Yattığı yerden doğrulmadan ayaklarını kendine doğru çekmeye çalıştı. Dizini kırar kırmaz bir şey engelledi onu. Metal bir şingirtti. Ayakları bağlı. Metal bir zincir. Çevresine bakındı. Duvarların raflarla kaplı olduğu bir kiler. Raflarda konserve kutularında sebzeler, makarna, un gibi kuru gıdalar, köşede iki damacana su, diğer raflarda da deterjanlar vardı. Tepsi büyüklüğünde bir pence-rede içeriye kentin ışıkları sızıyordu. Yerinde doğrulmaya çalıştı, ayaklarını bağlayan zinciri kendine doğru çekti. Metal bir cızırtı yeri çizerek ona doğru ilerledi. Bir çıpa. Büyük bir avize boyutunda demir bir gemi çıpası. Ayak bileklerini bağlayan daha ince bir zincire, büyük bir zincirle bağlanmış kocaman metal parçası.

Kara Nezo'nun onu hâlâ öldürüp suya atmamış olmasının bir nedeni vardı. Blöfü işe yaramış mıydı? Bir şeyi merak ediyordu Kara Nezo ya da onu aşağılamadan, ezmeden yok etmek istemiyordu. Berbat bir kilerde nefes alıyor olmak denizin dibini boy-lamaktan iyiydi.

Sendeleyerek ayağa kalktı, çevresine bakındı. Dengesini sağlamak için raflardan birine tutundu. Mutfak erzakı, birkaç ıvır zıvır dışında silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Yerde duran kutuları karıştırdı, kâğıda sarılmış bardaklar, tabaklar. Küçük kutuda beyaz plastik çiçekler. İki kutunun arasında incecik bir çizgi çarptı gözüne. Parmağının ucuyla çizgiyi kendine doğru çekti. Dış ipine benziyordu. Hayır, misina. Oltasından kopmuş, kıvrık bir misina. Hızla cebine soktu misinayı.

Beyaz plastik kapıya zincirin izin verdiği minik adımlarla ilerledi ve dışarıdaki sesleri dinledi. Kapı kolunu denedi, kilit açılmayı reddetti. Yeniden yere oturdu, cebindeki misinayı çözmeye girişti. Örgü sökmeye alışık becerikli bir işçi gibi parmaklarını çalıştırdı. İsteddiği uzunluğu elde ettiğine inanınca iki eline doladı, gerdi, bıraktı. Bu sefer arka cebine soktu.

Sonra akciğerleri yırtılacakmış gibi bağırmaya başladı. En üst perdeden, diyaframının dibinden yükselen bir dalgayla bağırdı, bağırdı. Ağzının kenarları acımaya başladığında kapının açıldığını, karşısında iki gözün ona nefretle baktığını gördü.

“N’oluyo lan?” dedi gözlerin sahibi.

Yılanınki gibi yanlara uzayan, ortasında tek kara çizgi, mavi gözler. Uyuşturucudan kafasının içine dönmüş gözler.

“Sigara lazım” dedi Suat tüm sakinliğiyle. “Bana sigara ver.”

Eren Can ince gergin vücudunu hafifçe yana döndürdü ve eliyle yüzünü ovdu. Onu öldürme arzusunu bastırmak ister gibiydi.

“Siktiğimin orospusu... Bir de hizmetçilik yaptırıyor” dedi dişlerinin arasından. Arkada birine konuşuyor gibiydi.

Kapıdan kayboldu, bir iki dakika sonra kilere girdi ve Suat’a bağlanan çıpayı çekmeye başladı. Çekerken boynundaki damarlar şişip mosmor oldu. Dar ve kısa bir koridorda çıpa ilerledikçe Suat, bez bir bebek gibi peşinden kaydı.

Floresan ampullerle aydınlanan çığ boşlukta çıpayı bıraktı Eren Can. Burası iki büyük metal tezgâhtan oluşan bir mutfaktı. Ocak ve fırın sol tarafta, ortada bir masa, masanın çevresinde birkaç sandalye, masanın üstünde içki şişeleri ve ucunda Kara Nezo’nun heybetli gövdesi vardı. Ona gülümseyerek bakıyordu. Nefrete bulanmış bir gülümseme.

“İyi uyudun mu prenses?” dedi bal renkli bir sıvıyı boğazından aşağı gönderirken. Ne sesinde ne görüntüsünde sarhoşluğun izi vardı. Ama büyük bir viski şişesi dibine inmişti.

Eren Can, Suat’ı kol altlarından tutup metal bir sandalyeye oturttu, puflayarak kollarını salladı, sinirle Kara Nezo’nun yanındaki sandalyeye çöktü.

“Evladım, Suat Komiser sigara istedi. Yak bir tane. Al benimkilerden yak” dedi gözünü Suat’tan ayırmadan.

Eren Can iki kadının garsonu olmaktan duyduğu memnuniyetsizliği saklamadan sert hareketlerle ağzına bir sigara yerleştirdi, yaktı ve Suat’a uzattı. Suat, Eren Can’ın sağ kolundaki ufak bandajı gördü. Kendi sıkıldığı kurşunun izi.

“Virüs bulaşmaz değil mi?” dedi Suat sigarayı alırken. “Katillik falan?”

Eren Can Suat’ı boğazından yakaladı, yüzünü yüzüne yapıştırdı ve sıkmaya başladı. Suat sigaranın ateşini Eren Can’ın koluna bastırdı. Adam acıyla geriye sıçradı. Kara Nezo eğlenceli bir filme bakar gibi alaycı bir gülümsemeyle ikisini seyrediyordu. Eren Can yeniden Suat’a saldıracakken kolundan tutup engelledi onu.

“Suat Komiser misafirimiz. Bu dünyada fani. Yarım saatlik ömrü ya var ya yok. Keyfimizi kaçırma” dedi şımarık oğluna ders verir gibi.

Eren Can, Suat’ın yüzüne yapışkan bir tükürük salladı, sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Göğsü ölüyü bekleyen bir akbaba gibi şişkindi. İki kadının yanından uzaklaşıp karşı duvardaki tezgâha dayandı.

Suat ağrıyan boğazına rağmen sakinliğini korumaya gayret ediyordu. Yere düşen sigarayı aldı, derin bir duman çekti, yanağına inen tükürüğü koluna sildi ve Kara Nezo’ya baktı.

“Çoluk çocuğu karıştırmadan iş konuşuruz diyordum Kara Nezo. Anlaşılan çocuklar olmadan iş yapamıyorsun. Çocuk fuhuşları, çocuk cinayetleri...”

Kara Nezo boşalan bardağına tepeleme viski doldurdu, tek dişi bitirdi.

“Bu da her şey gibi bir iş. Seni az sonra parçalara ayırıp deniz yaratıklarına yem yapacak olmam gibi. Ben işimi yapıyorum. Emirleri uyguluyorum. Düzen böyle. Sen de bu düzenin bekçisisin. Aynı benim gibi.”

“Hayır ben polisim, sen suçlusun” dedi Suat. Tek derdi zaman kazanmaktı. Birkaç dakika daha. Biraz daha.

“Polismiş. Sen polis değil, her kadın gibi işe yaramaz, erkek

düşkünü bir salaksın. Bak bir herif tüm kariyerine mal oldu. Sikine değdi mi bari?"

Kara Nezo hep bu konuşmayı yapmak için beklemiş gibi acımasızdı. Onunla yüzleşmesini prova mı etmişti? Ne fark eder? Sohbeti uzatmak hayatta kalmak demekti.

"Kız çocuklarını yaşlı adamlara peşkeş çeken bir polisin kariyerimi dert etmesi enteresan. Beni şimdiye kadar öldürmediğine göre, ne bildiğimi, elimde ne olduğunu merak ediyorsun."

"Elinde bir bok yok Suat Komiser. Zaten sonunda bu yola düşecek birkaç küçük orospuyu sattık diye yer yerinden oynamaz."

"Elimdeki kayıtlar öyle demiyor Kara Nezo" dedi Suat sigarasını yere atıp üstüne bastıktan sonra. Kara Nezo'nun ismini bastırarak söyledi.

"Boşa sallıyorsun Suat. Aynı mesajında boşa salladığın gibi. Kırmızı Pazartesi'nin ne olduğunu bilsen buraya gelmezdin. Korkudan ilk uçakla yurtdışına kaçardın."

"Kırmızı Pazartesi bir kasabada geçen kanlı, planlı bir cinayet öyküsü diye biliyorum" diye blöfüne devam etti Suat. "Ama eski suçlar için burada değilim. Beni asıl ilgilendiren video."

Kara Nezo'nun gözünden bir ışık geçti, söndü. Elinde bir şey olup olmadığını ilk kez merak ettiğini sezdi Suat.

"Video mu? Yine blöf."

Son sözüne rağmen Kara Nezo, Suat'ın konuşmasını ister gibiydi. Öldürücü darbeyi indirmeden celladın kurbanı verdiği son söz hakkı.

"Şeyma bir video çekmiş. Büyüklerimizden biriyle sanatsal bir çalışma. Şuradaki pislikle kaçıp evlenmek için yaptığı bir çocukluk hatası. Ölümüne mal olan bir hata. Haberin yok mu yoksa?"

"Dediğin gibi video elinde olsaydı çoktan harekete geçerdin Suat. Yine de teşkilatta kritik yerlerdeki aç tipler sayesinde dosya kapanır gider, sen de çöplüğü boylardın. Pek de bir şey fark etmedi. Bak yine Haliç'in çamurlarını boylayacaksın."

"Sen beni yanlış anladın Kara Nezo. Ben polisçilik oynamak için gelmedim buraya. Çarkınız pek güzel işliyor. Ben de düşündüm, madem böyle bir düzenek var ben neden dışında kalayım?"

Bu kadar bilgiyle ne yapacağım? Uykularım kaçır. Ama güzel bir sus payıyla mışıl mışıl uyurum. Bir polis eksik ya da fazla. Ne fark eder?”

Kara Nezo’nun yüzündeki gülümseme silinirken Suat’ı ilk defa ciddi ciddi tartıyordu.

“Tüm bunlar ancak videonun yerini söylersen geçerli. Üstelik bu işin peşini bırakacağını nereden bileyim? Garantisi var mı?”

“Hiçbir şeyin garantisi yok. Ama öteki olasılık en önce senin kelleni götürür. Sen değil misin bu çarkın muhtarı? Yukarıdakiler seni sorumlu tutacak. Başları ağrımazın diye tuttukları memur sıçmış batırmış olacak. Ne kadar becerikli olsa da feda edilecek.”

Kara Nezo düşünüyordu.

“Nihan Kızılca’nın telefonunu sen çaldın değil mi?”

Suat doğru yolda olduğunu sezip gülümsedi, başını salladı.

“Güvenli bir yerde. Ben ortadan yok olursam doğrudan medyaya gidecek. Nihan Kızılca’nın rehberindeki isimler de pek ilginç.”

“Telefondan bir bok çıkmaz. O rehber de bir işe yaramaz. Birkaç ufak isim yakalarsın o kadar. Ama sen ufak balık peşinde değilsin değil mi Suat Komiser?” dedi Kara Nezo bardağına biraz daha içki koyarken.

“Neden telefonu cinayet mahallinde bıraktınız?”

“Acele ve duygusal davranışlar profesyonelliği etkiliyor bazen. Operasyonlarda yaşanan hata payı diyelim. Telefonu almak için döndüğünde geç kalınmıştı.”

Kara Nezo az ötede elindeki telefona bakan Eren Can’a bir göz attı. Suat, Nihan Kızılca’nın cesedini bulduğu ofisteki açık mutfak penceresini hatırladı. Oradan gelen düşme sesini. Katille burun buruna gelme olasılıklarını gözden geçirdi. Kimin kanı akardı ondan emin değildi.

“Telefonun sende olması daha iyi” diye sürdürdü Kara Nezo. “Salak Selim yüzüne gözüne bulaştırırdı. Peki ne kadar istiyorsun?”

“Önce bilgi, sonra para istiyorum. Soracağım sorulara yanıt istiyorum.”

“İçindeki polisi frenlemek zor ha? İyi sor bakalım. Kim bilir belki de işime yararsın Suat Komiser.”

“Şeyma, Eren Can’a gelip şantaj videosundan söz etti. Eren Can sana koşup durumu anlattı. Sonra da plan yapıp kızı ortadan kaldırdınız. Eren Can ölü kızın üstünden arabasıyla geçmeyi de ihmal etmedi. Şık bir imza, bravo. Ama videonun nerede olduğunu bulamadınız. Luna’nın bilgisi olduğunu düşünüp onu da denklemden çıkardınız. Doğru mu buraya kadar?”

Kara Nezo geniş yüzüne yayılan bir gülümsemeyle baktı Suat’a. Bu varsayımları ne doğruluyor ne de yalanlıyordu gözleri.

“Nihan Kızılca adına kurulan şirketler vasıtasıyla çalıntı araba parçaları, kamyonlardan düşen elektronik aletler, küçük çaplı uyuşturucu ticareti gibi şeylerle dümeniniz dönüyordu. Nihan Kızılca’nın fuhuştaki rolünü söyleyecek misin?”

Kara Nezo Eren Can’a bir kez daha göz attıktan sonra söze girdi. Eren Can kulaklarını dikmiş onu dinliyordu.

“Nihan Kızılca diye biri yok. Ölmüş bir kadının kimliğini kullandık. Nihan Kızılca Yurtlar Müdürlüğü’nde çalışan birine verdiğimiz sahte isim. Yurtlar Müdürlüğü’nde yetiştirme çağındaki güzel kızları seçip bize sunan kişi. Kızların bir çeşit pezevenği yani. Kız başına komisyon alıyordu. Kızları yurttan eve çıkarıp, iyi giysiler, bol para ve lüks hayatlara inandırıp bize pazarlayan kişiydi. Manevi annelik rolünü de iyi yapıyordu. Hakkını vermek lazım.”

“Madem bu kadar işinize yarıyordu, neden öldürdünüz Nihan Kızılca’yı? Arıza mı çıkarıyordu?”

Eren Can birden sinirlenip tezgâhtaki eşyaları yere fırlattı. Kara Nezo’ya dönerek bağırmaya başladı.

“Bu polis orospusu niye bizi sorguluyor? Kendini ne sanıyor? Çekelim tetiği, bitirelim bu işi. Sen yapmazsan ben yaparım anladın mı? Ben yaparım!”

Kara Nezo, Eren Can’ın osuruk fırtınasını sakinlikle dinledikten sonra ona kapıyı işaret etti.

“Siktir git bir hava al. Ben çağırana kadar da gelme. Bunun hesabını soracağım sana sonra.”

Kara Nezo’nun tonundaki sertlik Eren Can’ın bedenine geçmiş gibi gerildi. Adımlarını yere vura vura merdiveni tırmandı ve geceye karıştı.

“Nihan Kızılca aynı senin gibi şantaj yapmaya başlamıştı” dedi Kara Nezo. “Elinde Şeyma’nın videosu olduğunu söyledi. Çok para istiyordu. Nihan kaşındı. Gereken yapıldı. Emin ol kimse de ardından ağlamadı. Evinde, ofisinde her yere baktık, video falan bulamadık. Video Şeyma’nın Eren Can’la kaçmak için uydurduğu bir masal.”

“Çocuğun hayatına mal olan bir masal. Şeyma’yı öldürmek zorunda değildin Kara Nezo. Senin için fazlasıyla kolay bir lokma.”

Kara Nezo’nun gözlerinden geçen karanlık ışığı pişmanlık olarak okudu Suat.

“O gece âlem yapmışlar evde” dedi Kara Nezo boşalan bardağını bir kez daha doldururken. “Herkes içiyor, çekiyor. Eren Can’la Şeyma kavgaya başlıyor. Kız hayatından bıktığını söylüyor, küfür kıyamet falan... Eren Can’ı tehdit ediyor. Eren Can buna birkaç tane yapıştırıyor. Öteki de orada. Mevlüt. Luna evde değil, müşteride o akşam. Yarı baygın Şeyma’ya uyuşturucu basıp camdan atıyor salaklar. Sonra panik olup beni aradılar. Kafaları bir dünya. Bilseydim kızı camdan attırmazdım. Başımız gereksiz ağrıdı. Bak sen bile başıma bela oldun. Halbuki daha iyi yollar var birisini yok etmek için.”

Suat, Kara Nezo’nun geçmişteki bir anıya kaydığını gördü. Gözlerinden akan kısacık bir film şeridi.

“Sen daha iyi bilirsin tabii. Güneydoğu’daki başarıların için övgü alan bir polissin. Peki Luna’nın suçu neydi? Ne yaptınız kıza?”

“Luna’nın bir boktan haberi yok. O gece müşteride olması hayatını kurtardı onun. Olaydan sonra Nihan’ın evinde korkudan tir tir titrerken bulduk onu. Şimdi ise güvenli bir yerde uyuyor.”

Kara Nezo’nun Luna’nın uyuduğunu söylemesi Suat’ı tedirgin etti. Şeyma’nın cesedini ilk gördüğü anı anımsadı, yutkundu.

“Peki Nihan Kızılca’nın gerçek ismi ne? Kim bu kadın?”

Kara Nezo kükrer gibi güldü bu soruya.

“Bayağı akıllı geçiniyorsun ama sen de salağın tekisin Suat Komiser. Bunu en başta çözseydin, ne Eren Can’ı elinden kaçırdın ne de benim tekmemi yerdin. Nihan Kızılca Eren Can’ın annesiydi. Gerçek adı Selma Karan. Çocukları pazarlayan, kendisi çocukken fahişeliğe başlayan Selma. Piç oğlunun elinden ölen Selma.”

Suat, Nihan Kızılca'nın cüzdanında bulduğu anne ve bebek fotoğrafını anımsadı. Yıkılmış bir hayattan objektife kısacık bir anlığına gülümseyen genç bir kadın ve şaşkın bir bebek. Yıllar sonra kendi bebeğinin eliyle canından olacak bir kadın.

Kara Nezo'nun kendi annesini öldüren Eren Can'ı avucunun içinde nasıl tuttuğunu biliyordu artık. Anne rolüne o soyunmuştu. Eren Can'ın her zaman istediği bir anne. Sert, silahlı, kadınlardan nefret eden haydut polis anne.

“Buraya kadar her şey yolunda gitmiş Kara Nezo ama hâlâ bir sorun var. Peki beni susturmak için ne kadar bayılacaksın? Benim giderim nedir?”

“Ödesem mi diye aklımdan geçmedi değil Suat Komiser ama şimdi durum biraz farklı. Bir taraftan cep telefonuna bakıyorum da yardımcından bir sürü mesaj ve arama var. Mesajlar bayağı ilginç. İşin rengi değişti. Hatta yatak arkadaşın Selim Komiser de aramış. Benim tahminim eğer bir video varsa Beren'e vermiş olmalısın. Onu konuşturmak bir buçuk dakikamızı alır. Ablasının öğretmen arkadaşını da hırpaladık mı bülbül gibi öter. Suat Komiser ile yardımcısı Beren'in bu tür çocuk fuhuşu çarkına buluşmuş olması teşkilatın imajı açısından feci bir durum olacak. İkisinin iç hesaplaşma nedeniyle infaz edilmesi de. Bunu gizli bir dosya üstüne çalışan Başkomiser Nezahat Yılmaz'ın çözmesinden daha uygun bir son olabilir mi? Bu ülkede kahramanlar hep kahraman kalır Suat Komiser. Bunu unutma.”

Suat, Kara Nezo konuştuğu yüzüne dönen namlunun siyah deliğine baktı. Tetikle oradan çıkarken yuvasını genişleten, ısının etkisiyle fırlayan barut kapsülün alınının ortasına girip beynini parçalayışını düşündü. Birkaç saniyelik donuk karelerden sonra sırtüstü geriye düşüşünü ve en son gördüğü şeyin çirkin bir alçı tavan oluşunu hayal etti.

Hızla yere eğildi Suat. İnsanüstü bir güçle çıpayı kaldırıp masaya doğru savururken tüm hayaller uçup gitti.

Kara Nezo'dan tok bir “ah” sesi çıktı. Elindeki silah yere düşünce, masanın üstünden kendini öteki tarafa attı Suat. Çıpadan korunmak için yere çöken Kara Nezo'nun sırtına dirseklerini geçirdi iner-

ken. Ata biner gibi iki bacağıyla gövdesini sardı ve ensesine darbeler indirdi. Kara Nezo öteye fırlayan silaha ulaşmaya çalışıyordu. Kadının gözlerini arkadan kapadı ve var gücüyle bastırdı. Kara Nezo küfürler savuruyor, elleriyle Suat'ın pençelerini açmaya uğraşıyordu. Suat'ın bacakları Kara Nezo'nun gövdesini kilitlemiş sıkıyordu.

Suat tek elini arka cebine attı, misinayı çıkardı. Kara Nezo silaha değdi o sırada. İki parmağıyla yakalamıştı. Suat misinayı iyice gerdi. Sol eli silaha uzanan Kara Nezo'nun boynuna geçirdi ve tahterevallideymiş gibi geriye kaydı. Kara Nezo boğuk bir çığlık attı. Şimdi var gücüyle debeleniyordu. Suat bir boğanın sırtına binmiş matador gibi ölümden kaçmak için sıkıyordu kadını. Avuçlarından akan kan, Kara Nezo'nun boynundan fışkıran kana bulaşıyordu. Acı yoktu. O anda ne acı ne adalet ne ceza vardı. Sadece hayatta kalma içgüdüğü. Kara Nezo guruldamaya başlamıştı. Elleriyle boğazını deşen misinayı tutmaya çalışıyor, nefessiz kaldıkça debelenmesi yavaşlıyordu.

Suat, Kara Nezo'nun gırtlığını yararken Şeyma'nın yüzünü düşündü. Yerde uyur gibi görünen küçük masum yüzü. Kana bulanmış saçları yere yelpaze gibi açılan kız çocuğunu.

Sonra ses kesildi. Kara Nezo yüz kiloluk bir çuval gibi Suat'ın elinden kaydı gitti. Suat kadının gözlerinden kayan kara hayatı görür gibi oldu. Onu olduğu yerde bırakarak seri hareketlerle mutfak çekmecelerinin birinde bulduğu çekiçle ayağındaki zinciri kırdı. Sesleri duyan Eren Can'ın aşağı inmesi an meselesiydi. Kara Nezo'nun Suat'a işkence yaptığını düşünüyor da olabilirdi. Bu daha da heyecanlandırırdı onu. Defalarca zincire indirdi çekici. Bileğine birkaç darbe yedi. Acı duymuyordu. Sadece ağzına yayılan buruk bir tat vardı. Öldürdüğü ilk insanın tadı.

Zincirden kurtulduktan sonra Kara Nezo'nun silahını kaptığı gibi merdivene yöneldi. Marley kaplı merdivenden sessizce çıktı. Eren Can üst salonda yoktu. Güverteye hızlıca göz attı. Üst katın demir merdivenine yöneldi. Kaptan köşküne görünmeden varmak için eğildi. Bileği sızlamaya, başı zonklama başlamıştı. Elindeki silah titredi.

Kaptan köşkündeki koltukta ayaklarını ön panele uzatmış ola-

rak oturan Eren Can'ı gördü. Kulağındaki ufak kulaklıklarla uyuyor gibiydi. İçeri süzüldü. Aralarında bir metre ya vardı ya yoktu.

Adamın kucağında duran kendi silahını tanıdı. Uyuyan birini vurmak için hazırlandı. Yapamadı. Tetiği çekemedi. Birkaç saniyelik tereddütü büyük hataya dönüştü. Eren Can aynı saniye içinde gözlerini açtı ve Suat'ın üstüne atladı. Boğuşmada silahı elinden savruldu gitti. Adam boğazına sarıldı. Öfkeli bir sürüngen gibi sıkı boynunu.

“Senin gibileri yaşatmak büyük hata. Bütün orospuları tek tek öldürmeli. Hiçbiriniz yaşamayı hak etmiyorsunuz. Hepiniz Selma gibi orospusunuz!” diye sayıkladı.

Yerde adamın pençesinden kurtulmaya çalıştı Suat. Karnına oturmuş adama ancak elleriyle karşı koyabilirdi. Birkaç yumruk savurdu, uyuşturucunun etkisindeki Eren Can hissetmedi bile. Nefesi yavaşlarken panik içinde adamın yüzüne ulaşmaya çalıştı. Artık gücü tükenmek üzereydi. Eren Can başka bir gezegene ait bir yaratık gibi hâkimiyetine almıştı onu.

O anda bir ses duyuldu.

Eren Can'ın yüzüne bir anda geniş bir rahatlama yayıldı. Uzun süredir devam eden kabızlığı bitmiş gibi bir rahatlık. Kısacık bir mutluluk anı. Elleri gevşedi. Boğazından akan kana elini sürdü, kızıl sıvıya baktı. Birden gülmeye başladı.

Suat, kriz geçiren adamı üstünden itti ve geriye çekildi. Kıçüstü kayarak ondan uzaklaştı, arkasına baktı. Üst güvertede ufak bir kız duruyordu. Silahına iki eliyle sarılmış, gözlerinden boncuk gibi yaşlar dökülen bir kız. Yardımcısı Beren Bahar.

Olay gecesinden bu yana her gün düzenli kusuyor. İçinde birikmiş irin ancak bu şekilde azabilir. Kasılarak, iki büklüm, öksüre öksüre mide sıvılarını kusuyor. Bir damla su içse hemen çıkarıyor. Benliği yabancı her şeye karşı. Bir tek yağmuru seviyor. O gece başlayan sağanak yağmur kentin pisliğini temizlemeye yeminli bir çeşme gibi tepelerine iniyor. Bir tek orada teselli buluyor. Çatının çatlaklarından içeri sızan yağmur sularını engellemiyor. Aksın. Daha çok aksın. Her şey, herkes, çürümüş her düzen sele kapılıp gitsin. Yerinde deşilmiş bir oyuk bırakarak...

Suat Zamir içinin kasvetine sarılarak dedesinin yatağında yan döndü, dışarıda yağmur altında dallarını dik tutmaya çalışan ağacı izledi. Eğilip bükülen ama kırılmayan ağacı.

“Fazla dik durursan kırılırsın. Kırarlar.”

Kim demişti bu sözü ona? Mutlaka ondan büyük biri. Mutlaka bir erkek. Şimdi çıkmaktan üşendiği dedesinin yatağında ruhu parça parça yatıyordu. Kırılmak ne ki?

Beren’in gözlerini unutamıyordu. Göz yuvalarından fışkıran yaşların yanaklarına inişini. Onu bakışlarıyla suçlamasını. Birini kurtarmak için birinin hayatını yok etmesini. Misinaların boğazına geçtiği, nefes alamadığı rüyalardan kaçmak için uyumuyordu. Gözleri yanıyor, bacakları yürümeyi reddediyordu. O da yatıyordu. Uyku ile uykusuzluk arasında, kâbusların ve rüyaların doğduğu alacakaranlıkta sesler duyuyordu. Onu bulmak isteyen birilerinin sesleri.

Telefonu yok. Kapısı kilitli. Zile, kapı tokmağına cevap vermeden, kuytuda gizlenen bir kız çocuğu gibi bekledi. Kendine dahi katlanamazken başkalarını kaldıramayacağını seziyordu.

Olay gecesi bir rüyadan ibaret. Ekiplerin Haliç kıyısını doldurması, onu yerden kaldıran memurlar. Beren'in elinden silahı alan genç komiser. Tekneyi yalayan mavi, beyaz ışıklar. Olay yeri bandını çeken üniformalı polis. Engin'in ona endişeyle bakan yüzü. Selim'in gururuna yediremeyip yanına gelmeden onu gözetlemesi. Tikli Kadri'nin bir fırtına gibi tekneye dalıp sağa sola emirler yağdırması. Herkesin her şeyden haberi olması.

"Suat Komiser fena sıçtı" demişti birisi o gece. Kulağına yapışan tek cümlelerin bu olması canını neden sıkıyor?

"Fena sıçtı!"

Merkezde verdiği ifade, attığı imza, yanıtladığı soruları hayal meyal hatırlıyordu şimdi. Çok eskiden yaşanmış, önemsiz bir anı gibi. En çok Beren'i merak etmişti. Sürekli onu soruyordu. Aynı ayrı sorgulanırken onun yanında olmak, elini tutmak, her şeyin geçeceğini söylemek isterdi ona. Beren'i kendisiyle birlikte uçurma sürüklemesinin yükünü kaldıramayacağını hissediyordu.

Ağaç, dallarını iki yana açılmış kanatlar gibi ağır ağır sallarken aşağıdan gelen tok sesi duydu. Güm! Güm! Birisi dışarıdan "Bir daha, bir daha" diye bağırdı. Güm! Kapıdan gelen çatırtılar ve şangırtı.

"Tamam sen geri çekil" dedi bir erkek sesi. Kendi evinde duyaçağını asla tahmin etmediği bir ses.

"Suat! Suat!"

Tikli Kadri'nin sesi. Amiri merdiveni çıkarken dişlerinin arasından alıp verdiği keskin nefesi duydu Suat. Sofada çevresine bakan, odaya girip girmeme konusunda kararsız amirini eşikte karşıladı. Uzun süren bir bakışma. Düelloya hazırlanan iki silahşor.

"Kıçına nasıl tekme yiyeceğini bile bilmiyorsun Suat Komiser. Sana verilen cezaların kıymeti yok."

Suat sofada divana oturan, alnındaki suları silen adamı izledi.

"Selim dışarıda bekliyor. Senin kendi canına kıydığına inanıyordu. Ben o domuza bir şeycik olmaz dedim ama... Neyse iyisin işte."

Suat bornozunun kemerini sıktı bekledi. Nefesini kontrol etmekte zorlanan Tikli Kadri'ye yanıt vermek istemiyordu. Haneye tecavüz davası açıp açmamayı geçirdi aklından.

Tikli Kadri cep telefonunu çıkardı, iri parmaklarıyla tuşladı ve kısaca "Yukarı gel, hiçbir şeyi yok. Konuşacağız" dedi ve kapadı.

Suat'ın ev halini, ruh durumunu, bitkinliğini kasıtlı biçimde görmezden gelerek söze girdi Tikli Kadri.

"Bu toplantı hiç olmadı anladın mı? Ben buraya hiç gelmedim."

Suat kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Beren nerede?" dedi birkaç gündür kullanmadığı sesiyle.

"Beren mi? Onu değil kendini düşün sen önce. Hakkında çok ciddi suçlamalar var. Olay yeri tam bir faciaydı. Adam gırtlaklandı. Yani kadın. Hem de polis. Hapse gideceksin Suat."

Suat pencerenin önündeki masaya gitti, sigara paketinden bir dal çekti, yaktı ve dumanı yuttu.

"Beren nerede? İyi mi?" diye yineledi sorusunu.

"İyi. İyi. Eve gönderdim. O da çetin ceviz çıktı. Yürüttüğünüz gizli soruşturma hakkında konuşması için zor ikna ettik. Senin ona bir lokasyon attığını, sana ulaşamayınca endişelenerek oraya gittiğini ve senin hayati tehlike altında olduğunu görünce ateş ettiğini söylüyor. Ama ondan önce bulunduğu yer daha da mühim. Yoksa canına kıydı masasına bir saniye inanmadım. Selim seni benim kadar iyi tanımıyor." ✍

Merdiven başında onu süzen gözleri hissederek arkasına döndü Suat. Selim'in kafa derisini gösteren kısacık saçları, tıraşsız yüzüyle sert bir tezat oluştuyordu. Tetiği kolayca çeken bir katili andırıyordu. Geniş çenesinin üstündeki dudaklarının titrediğini fark etti.

"Merhaba Suat. Merak ettik, iyi misin?"

Suat, Selim'den gözünü ayırmadan sigarasının kâğıdını uzunca yakan bir nefes çekti içine. Sonra Tikli Kadri'ye döndü.

"Hakkımda soruşturma bitene kadar sizinle görüşmek zorunda değilim. Hakkımdaki iddiaları kabul edeceğim ve yoluma bakacağım. Konuşacak bir şey yok."

Tikli Kadri yerinde kıpırdandıktan sonra iri ellerini birbirine geçirdi, bekledi.

"Bu seni de yakından ilgilendirir. Aykut Camcı öldürüldü."

Suat, Aykut Camcı'nın ismini duyunca dikkat kesildi. Selim'e baktı. Selim de ona. Kendi sorgusunda bundan hiç söz etmemişlerdi.

"Oya Camcı'nın kocası Aykut Camcı mı? Valilikte danışman olarak çalışan Aykut Camcı?"

"Evet. Her şerde bir hayır varmış gerçekten."

Suat sigara izmaritini masadaki kül tablasında ezdikten sonra sandalyeye oturdu.

"Neymiş hayırlı olan?"

"Kara Nezo'yla Aykut Camcı arasındaki bağlantıya ulaştık. Beren'in sayesinde. Kızı büyük tehlikeye atmışsın Suat."

Suat'ın yüzüne gururla karışık bir suçluluk yerleşti. Yardımcısının cesaretinden duyduğu bir gurur. Ona talimat vermenin suçluluğu.

"Beren, Aykut Camcı'nın eşi Oya Camcı'nın evinde Luna ismiyle bilinen genç kızı uyuşturulmuş halde buldu, sana ulaşamayınca beni aradı. Aykut Camcı önemli bazı kişilere küçük kızları pazarlayan çarkta kilit bir isim."

"Kara Nezo'nun emir aldığı biri?"

"Onlardan biri diyelim. İşin ucunun nereye kadar gittiğini bilmiyoruz. Adam ölmeseydi haberimiz bile olmazdı. Soruşturmayı nasıl yürüteceğiz bilmem" dedi Tikli Kadri boğazını temizlerken. Selim'e suç ortaklığı içindelermiş gibi hızlı bir bakış attı.

"Kara Nezo ve Aykut Camcı ölünce çete sadece onlardan oluşuyormuş gibi paketlediler şimdiden. Sen ve Beren de bu çeteyi çökerten iki polis olacaksınız."

Suat amirinin ne dediğini tartarken dışarıdaki yağmuru izledi. Her şey için kılıf hazırды, bazı şeyler ne kadar sivri olsa da.

"Çete sadece bunlardan oluşmuyor" dedi Suat amirini göz hap-sine alarak.

"Kaç tane böyle ev, böyle peşkeş çekilen kız var. En ucuna gitmeden nasıl bitecek?"

Tikli Kadri gülümsemeye çalıştı.

"Polis gibi düşünmeyi bırak artık Suat. Yaptığın şeyden sonra saf polis kalamazsın. Politika bu, anladın mı? Biraz sen vereceksin

biraz onlar verecek, sistem dönecek. Her suçluyu hapse atamazsın. Hele tepedeki suçluları.”

Suat, Tikli Kadri’nin ezik, suçlu yüzünde eski amirinden bir iz aradı, bulamadı. Ruhunu satanlara has bir karanlık yerleşmişti suratına. İyi polis olduğuna inandığı Tikli Kadri’nin çarkın dişlilerinden birine dönüşmesi canını acıttı. Yine de tuhaf bir rahatlama geldi üstüne. Günlerdir içinde debelendiği karanlık çukur onu yüzeye tükürmüş gibi taze ve canlı hissetti kendini.

“Yani şu teklif ediliyor bana?” dedi kısık sesle. “Devlet ve polis teşkilatına sızmış fuhuş çetesini çökerten kahraman polis olacağım, karşılığında soruşturmanın uzandığı suç odaklarına dokunmayacağım, hem kendimin hem de başkalarının kariyerini kurtarıırken teşkilatın imajını da korumuş olacağım. Amin?”

Tikli Kadri yanıt vermeden Suat’a baktı. Gözlerinden geçen yanıt ise evetti.

“Böyle olsun istemezdim Suat. Biliyorsun ben hep senin yanında oldum.”

“Kimse benim yanımda olmadı Kadri Bey. Ben başından beri hep yalnızdım. Teşkilatta, işimde ve hayatımda. Aynı şimdi olduğum gibi.”

“Bunu değiştirmek için bize bir fırsat daha ver Suat” dedi Selim arkadan. Selim’in işten mi kendisinden mi söz ettiği açık değildi.

“Peki nasıl öldürülmüş Aykut Camcı? İç hesaplaşma mı? Kara Nezo’nunkinden başka bir ekip yapmış olmalı.”

“İşin orası oldukça tuhaf” dedi Tikli Kadri çenesini kaşırken.

“Şişlenmiş. Kulağından, boğazından şişlenmiş. Gözünden bile şişlenmiş. Oya Camcı kocasını örgü şişleriyle öldürmüş. Aykut Camcı’nın cesedini görünce şaşırmadım değil. Adam yarma gibi. O yaşlı deli kadın nasıl becermiş anlamak imkânsız. Gerçekten deli gücü diye bir şey var demek ki. Oya Camcı sorgusunda ‘Beni önce o öldürdü’ deyip durdu. ‘Kızımı aldı benden, gençliğimi aldı. Gençliğimle bir olduk, öldürdük’ gibi saçma sapan şeyler söyledi. Cinayet silahını yani şişleri de kadının evinde bulduk. Üstünde Aykut Camcı’nın DNA’sı vardı. Yani cinayetle ilgili bir kuşkumuz kalmadı.”

“Peki diğerkadın? Aykut Camcı’nın Çamlıca’daki evinde gördüğümüz kadın?” diye haykırdı Suat.

Kadri Özer Selim’e yan bir bakış attı, boğazını temizledi. Bir masala inanmış Suat’ı uyandırmak ister gibi yavaş yavaş konuştu.

“Öyle birisi yok Suat. Beren de diğerkadından söz etti. Aykut Camcı’nın tek bir resmi eşi var, o da Oya Camcı. Ama Aykut Camcı’nın metresi, sevgilisi olabilir tabii. Belki de bu yüzden öldürdü onu Oya Camcı. Evin dışını gözetleyen güvenlik kamera kayıtları da silinmiş. Eğer başka bir kadın varsa polisle uğraşmak için çoktan kaçmış olmalı. Olay yerinde de hiçbir ize rastlamadık. Oya Camcı Çamlıca’daki evde kocasını şişlemiş, onu orada öylece bırakmış ve kızların tutulduğu diğereve gitmiş. Evine ilk ekip geldiğinde kadın örgü örüyormuş. Kapıdan girince ‘Kocam mı gönderdi sizi?’ demiş, bekliyor gibi. Sorguda hep aynı şeyleri anlattı. Kocasını klonlayarak yok etmiş, öldürmüş. Sonra genç haliyle plan yapıp kocasını öldürmüşler. Yoksa kocası diğेरini de öldürecekmiş, zaten kız çocuklarını da öldürmüş falan filan. Kadının aldığı ilaçları görünce şaşırmadık dediklerine.”

Suat, Tikli Kadri’nin anlayamayacağını düşündü. Düşündüğü gibiydi. Aykut Camcı’yı ele vermek için iki kadın plan yapmıştı. O yüzden gelmişti Oya Camcı merkeze. Kocasının yaptığı pis işlere işaret etmek için. Korktukları için bu yolu seçmişlerdi. Genç Oya Camcı da gerçek Oya Camcı da adamın tutsaklarıydı. Bunları açıklamak için ağzını açtı ama hemen vazgeçti Suat. Her kimse o kayıp kadın, özgürlüğü çoktan hak etmişti.

“Peki Luna? Dilan Ateş? O nasıl?” dedi aceleyle.

“Tam zamanında yetiştik, kız komada ama iyileşecek dedi doktorlar. Beren teşhis etti kızını. Yoksa ona ait tek bir şey bulamadık evde. Ne kimlik, ne telefon, ne çanta...”

“Ne dedin sen?” diye yerinden sıçradı Suat.

“Son dediğin şeyi tekrar et.”

Tikli Kadri Suat’ın çıkışına hayretle aynı yanıtı verdi.

“Ne kimlik, ne telefon, ne çanta...”

Suat merdivene koştu. Bir yandan üstündeki bornozu çıkarıyordu.

“Suat geri gel, n’oluyor?” diye bağıran amirine bir el işareti yaptıktan sonra bağırdı.

“Buldum. Nerede olduğunu biliyorum!”

Asıl yük onun omuzlarında.
Polis merkezindeki rolünü iyi oynadı.
Kocasının onu yok ettiğini, öldürdüğünü haykıran bir kadın...
Kuşkulanmalarını, ipin ucunu takip etmelerini umuyorduk.
Ama onu bir taksiye bindirip postaladılar.
Sonra bana gelen iki kadın polis.
Polise onun kimliğini uzattığımda bile anlamadılar.
Güvenlik kameralarından geldiklerini görüp
yemekte bana soracağını biliyordum.
Ne dedin polise? Adları ne?
Polislerin adlarını söyledim ona.
Bir kadın bu adresi vermiş
Senin karın olduğunu söylemiş.
Karısı benim dedim, gönderdim.
İnandılar mı sana?
Kimlik sormadılar mı?
Hayır, ikna olup gittiler...
Panikle birkaç telefon görüşmesi yaptı ve
olaydan bir daha hiç söz etmedi.
Sıfır'a uğradığım bir gün çok daha fazlasını öğrendim.
İşaretparmağını dudağına götürdü, uyuyor dedi fısıltıyla.
Arka odada yatan bir kız çocuğu.
Kim bu?
O da bilmiyor.
Afacan getirdi...
Kırılmış uyuyor kız.
Başka misafirlerin oldu mu?
Çook, diye elini sallıyor havada.
Yalnız kalmayayım diye.
Yaşlandım diye istemiyor beni.
O yüzden çocuk gönderiyor bana.

Çok isterdim bir kızım olsun.
Bir ameliyatta rahmimi aldırды deyip kıkırdıyor.
Benden habersiz, bir cerraha kamyon yüküyle para vererek.
Çocuk yaparsan vücudun bozulur dedi.
Vücudum onun için önemli.
Aynı şeyleri bana da söyledi
Aynı kadını başka bir bedende sevmek için...
Karanlık bir adamın karanlık işleri.
İçine çocukların atıldığı çukurlar.
Her şey ne kadar berrak.
Foyası leke leke ortada.
Harekete geçme zamanı geldi.
Oyunun son perdesi...
Arayıp eve çağırıyorum.
Hemen gelmen lazım. Acil.
İşim var gelemem.
Polis yeniden geldi diye uyduruyorum.
Sessiz bekliyor, tamam az sonra oradayım.
Biz salonda kahvelerimizi içerken kapıda belirliyor.
Bir bana, bir ona dehşet içinde bakıyor.
Beraber olmaması gereken iki kadın.
Biri eski, biri yeni.
Biri deli, diğeri kayıp.
Damla damla delirttiği kadınla, yerine koymak istediği kadın.
Hoş geldin diyorum en sakın sesimle.
Misafirimize hoş geldin desene?
Sen ne yapıyorsun? diyor
Gözlerinde kara bir nefret.
O ise yanımda kıkırdıyor.
Örgüsünün şişleri birbirine çarpıyor.
Aklını mı kaçırdın sen?
Kıkırdayan O'ya doğru ilerliyor
Kalk seni evine götüreyim diyor.
Kolunu kurtarıyor O
İstemiyorum, burada kalacağım, burası benim evim.

Öteki hırsla dönüyor bana.
Geberteceğim seni
Gırtlaktan hayvansı bir çığlıkla üstüme atlıyor.
Boğazıma yapışıyor.
Sen kendini ne sanıyorsun orospu?
Ucuz orospu, seni ben yaptım lan, ben yaptım!
Boğuşuyoruz.
Bacaklarım titriyor, kollarım kelebek kanatlarından daha narin.
Pençelerinde kıvranıyorum.
Beni bir daha öldüremeyeceksin diye haykırıyor O.
Elindeki şişlerden birini kocasının boğazına saplıyor.
Üstümdeki acıyla kıvranıyor şimdi.
Eli boğazına gidiyor.
O bir daha saplıyor çıkarıyor,
gözüne, kulağına, yüzüne defalarca şiş giriyor.
Ilık kanı ağzıma, yüzüme akıyor.
O ise her şiş darbesinde 'beni sen öldürdün,
beni önce sen öldürdün' diye sayıklıyor.

Deniz Apartmanı'nın girişindeki beton kaldırımın hafızası yok. Kısa bir süre önce orada yatan genç kızın bedenini, onun acısını, çatlaklarına akan kanını anımsamıyor. Yağmur altında akıp giden suyun dışında taşlaşmış bir boşluktan ibaret. Başladıkları ilk nokta. Şeyma'yı en berrak haliyle kafasında çevirdi Suat. Uyur gibi, başı yana düşmüş, ağzı hafif aralık, sol avucu açık, parmakları belirsiz bir hedefi gösterir gibi uzanmış...

Arabasından yere inmiş göğün altında otururken gözlerini o noktaya sabitledi. Cama vuran ince bir tıkırtıya dönünce Beren'i gördü. Bitkin, uykusuz genç bir polis. Mesleğe hoş geldin Beren.

"Amirim nasılsınız? Merak ettim sizi" dedi Suat Zamir arabasından çıkarken.

"İyiyim. Sen?" Suat elini Beren'in omzuna koymakta tereddüt etti. Bu kızda onda merhamet uyandıran bir şey vardı. Aynı Lale'nin ondaki etkisi gibi.

"Pek uyuyamıyorum" dedi Beren ablasına dert yanarcasına. "Sürekli o sahne dönüyor kafamda. Bilirsiniz işte."

Suat daha önce bilmediğini, yeni öğrendiğini söylemek istedi ona. Ama şimdi değil, yağmurun altında, Şeyma'nın öldüğü yerde değil.

Arabaya atlar atlamaz Beren'i aramıştı Suat. Ondaki not defterini bulmasını ve bir şey okumasını istemişti. Beren tüm komutlara uydu. Kapıcı Hüseyin'in söylediklerini kelimesi kelimesine tekrar etti.

"Yoktu komiserim. Yukarı çıkarken ufak bir sırt çantası vardı. Sanki bir şey almaya geldi, sonra da gitti."

Ufak bir sırt çantası... Yukarı çıkarken var. Peki ya aşağı inerken? Suat başını emin bir şekilde salladı, kolunu Beren'e doğru uzattı.

"Çıkalım mı?" dedi başıyla binayı işaret ederek.

Az sonra Şeyma ve Luna'nın dairesinin önündeydiler. Yırtılmış polis bandı kapıdan sarkıyordu. Umursamadan karşı daireye ilerlediler. Suat önde, Beren arkada. Zile basar basmaz kapı açıldı.

Ayhan Hanım'ın gümüş başı görüldü. Gözlerinde kıpır kıpır korku. İki ıslak polise yol verdi. Salondaki divanda oyun kâğıtlarını yelpaze gibi tutan, şaşkınlıkla onlara bakan Burhan Bey'i gördüler. Adam ayağa kalkarken gelecek haberlerin gücüyle sendeledi.

"Ayhan Hanım, Burhan Bey" dedi Suat daralan gırtlaklığını temizledikten sonra. "Size bir haber getirdik. İsterseniz oturun."

Ayhan Hanım ellerini göğsüne götürerek divanın ucuna ilişti. Karı koca el ele tutuşup haberi beklediler.

"Luna'yı bulduk. Daha doğrusu Komiser Yardımcısı Beren buldu. Gözünüz aydın."

"İyi mi? Sağlığı yerinde mi? Ne zaman görebiliriz?" diye heyecanla sorularını dizdi Ayhan Hanım. Bir taraftan da gözlerinden süzülen yaşlar göğsüne akıyordu. Burhan Bey karısının elini sıkarken ağlıyordu.

"Luna'ya yüksek doz uyuşturucu verilmiş. Şu anda hastanede. Kızın akrabalarına ulaşmaya çalıştık. Kimse çocuğu sahiplenmedi. Doktorlar tedaviye yanıt verdiğini söylüyor. Eğer isterseniz. Yani hâlâ onu evlat edinmek isterseniz..." dedi Suat sözünü yarıda keserek.

"Gidelim. Hemen çocuğa gidelim" diye ayaklandı Ayhan Hanım.

"Bu saatte sizi odasına almazlar" diye söze girdi Beren.

"Ama yarın ilk iş hastanede ziyaret etmenizi sağlayacağım. Ben de geleceğim. Belki Suat Komiser de gelir."

Suat Zamir, sevinçten ağlayan çiftin biraz sakinleşmesini bekledikten sonra başını salladı.

"Ayhan Hanım, artık sırrı bize de açıklamanız gerekiyor. İlk görüşmemizde bizden sakladığınız şeyi. Luna'nın emanetini."

Ayhan Hanım'ın yüzüne kan hücum etti. Yutkunamıyormuş gibi ağzı açık Suat'a baktı. Suat'ın soğuk ciddiyetini görünce hemen ayağa fırladı.

"Ben önemli olduğumu düşünmemiştim" dedi kısık sesle. "Ayhan Anne çanta sende dursun dedi. Bilseydim hemen verirdim size."

Suat başını salladı, Ayhan Hanım'ın koridorda kaybolup az sonra elinde sarı ve siyah renkte bir çantayla dönmesini izledi.

"Çocuk kaybolunca baktım hemen. İçinde ıvır zıvır, makyaj malzemesi, birkaç çamaşır dışında bir şey yok. Önemli bir şey göremedim" dedi suçluluk içinde.

Suat çantayı masaya ters çevirdi ve içini boşalttı. Bir sürü çocuksu nesne şingirtiyıla sert yüzeye çarptı. Tüylü hayvan anahtarlıklar, boya kalemleri, göz kalemleri, rujlar, kalem kutusu, iki parça don, kısa beyaz çorap. Suat nesnelere değmeden onları ezberler gibi inceledi. Makyaj çantasının fermuarını açtı. Maskara, boyası dışına akmış iki ruj ve bir dolmakalem. Dolmakalemi elinde aldı ışığa doğru çevirdi. Kapağını açınca Beren'den ısıklı bir soluk çıktı.

"Amirim" dedi Suat'ın koluna yapışarak. "Bu, bu... bellek!"

Suat, dolmakalemin kapağını kapattı, arka cebine soktu.

"Teşekkürler Ayhan Hanım" dedi kulaklarında atan nabzı nedeniyle kendini zor duyarak. "Yarın Luna'yı görmeye gittiğinizde selamımızı söyleyin lütfen. Luna sizin gibi bir ailesi olacağı için çok şanslı."

Çifti geride bırakarak yavaş adımlarla indiler merdiveni. Arabanın içinde sessizlik içinde oturdular. Beren Suat'ın kafasında patlayan fırtınayı sezer gibi hiç konuşmadı. Arabayı döven yağmurun küçük elli tamamları dışında bir şey duymadılar.

"Bu Şeyma'nın kaydettiği video olmalı amirim" diyemedi Beren.

Aynı Suat'ın "Evet, hemen teknik ekibe incelemeye göndereyim" diyemediği gibi.

Aynı şeyi düşünen, o düşüncenin ağırlığında ezilen iki kader ortağı gibi suspus oturdular. Suat motoru çalıştırarak aralarında ki bu tuhaf uyumu bozmak istemiyordu. Harekete geçmek çarkı döndürmek demekti. Sessizlik ise teslimiyet.

Suat neden sonra ağzını açtığında “Yolun sonuna geldik Beren” dedi kısık sesiyle. “İyi iş çıkardın. İyi bir polissin sen.”

Beren, titreyen dudaklarını ısırdı. Sonlardan hoşlanmıyordu. Başlangıçları seviyordu. Romanlarda, filmlerde ya da gerçek hayatta.

“Amirim ne yapacaksınız?”

Suat derin bir nefes alırken kontağı döndürdü. Külüstür arabası uzun süredir ilk defa uysal bir mırıltıyla çalıştı.

“Sana verdiğim isim var ya? Hani bana bir şey olursa gitmeni istediğim?”

Beren başını salladı.

“İşte ona defteri, kayıtları ve bu belleği vereceksin. Bu senin son görevin.”

O sırada gök beyaz parlak bir ışıkla kırıldı, ışığı sağır edici bir gürleme takip etti.

“Yaklaşan bir depremi engelleyemezsin” diye geçirdi aklından Suat Zamir. “Bazen taze başlangıçlar için yıkıcı depremler gerekir.”

*Hayatındaki tek kadın benim
En azından ben öyle sanıyordum.
Ta ki telefonu çalana kadar.
Ekranı ismi yerine sayı vardı.
Sıfır
Gizli bir kod, bir şifre, bir sır?*

Genç bir kız dairesinden aşağı düşüp ölmüş,
ev arkadaşı diğer kız ise ortadan kaybolmuştur.
İntihar vakalarına sürülen Suat Zamir genç kızın
ölümünü araştırmaya başlar.
Bu sırada Emniyet'e gelen esrareniz bir kadın,
kocasının onu öldürdüğünü söyler.

Elçin Poyrazlar, 3 Şubat 1975'te Bursa'da doğdu. ODTÜ İşletme Bölümü'nün ardından Belçika'da yüksek lisans yaptı. Brüksel'de politik ekonomi doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. *Cumhuriyet, Dünya, Virgöl, TimeOut, Huffington Post, Vocativ, BBC* gibi yerli ve yabancı medya kuruluşları için çalıştı. Bu süreçte Brüksel, Washington, Londra ve Madrid'de yaşadı. İlk polisiye romanı *Gazetecinin Ölümü* 2014'te, *Kara Muska* 2016'da, *Mantolu Kadın* 2018'de, *Ecel Çiçekleri* 2021'de yayımlandı. İngiltere'nin seçkin derneği Polisiye Yazarlar Birliği'ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi.

Fotoğraf: Osman Kaytazoglu

